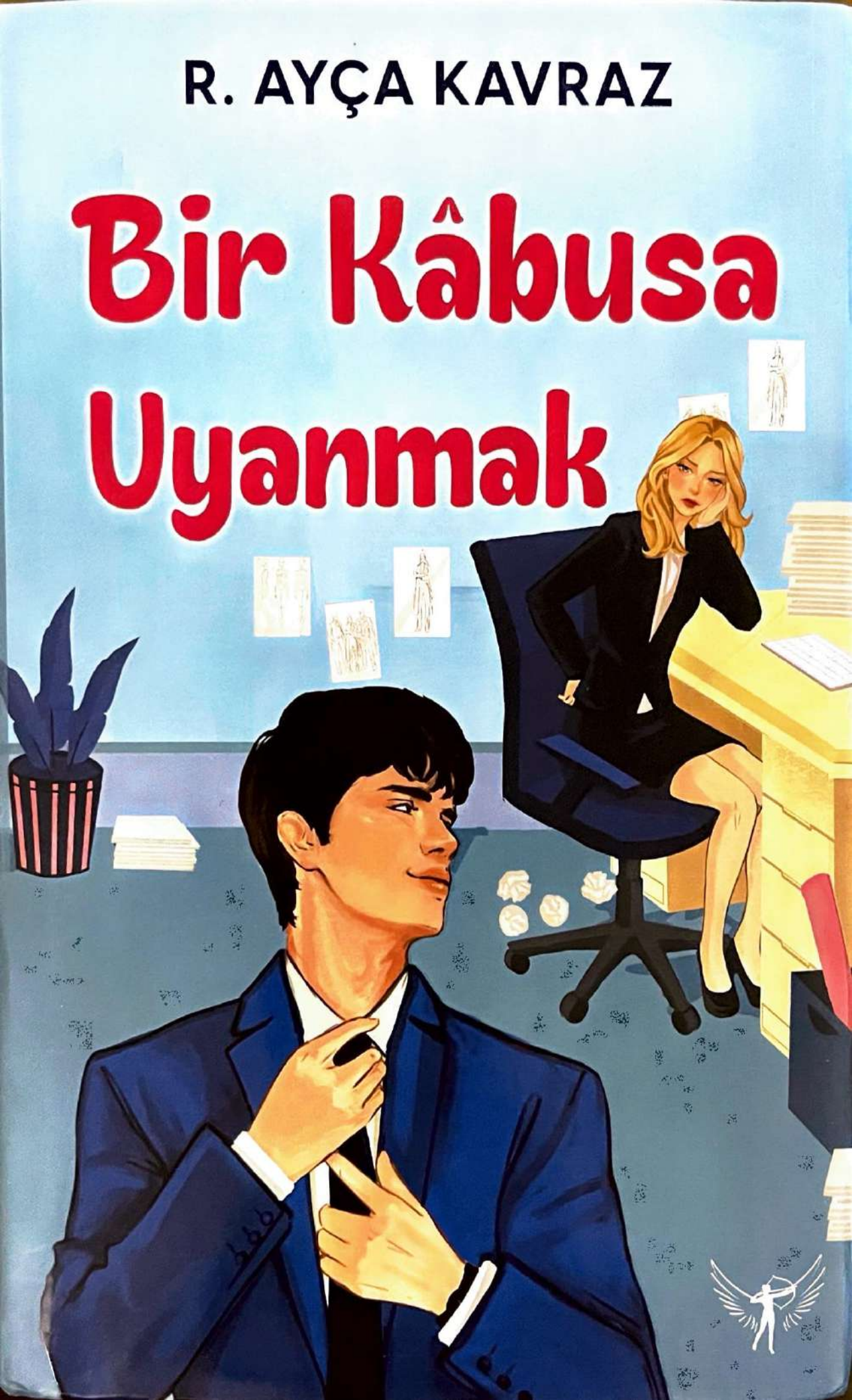
R. AYÇA KAVRAZ

Bir Kâbusa Uyanmak

Anaerkil dünyadan gerçek dünyaya dönen Bade'nin bu değişiklikle başa çıkmasını sağlayan tek şey, özgür bir birey olarak görüldüğü ve hayallerinin gerçekleştiği o dünyaya dair hiçbir şeyi hatırlamamasıdır.

Gerçek dünya, Bade'nin varolmak için hayatındaki erkeklerin kurallarıyla hareket etmek zorunda kaldığı, zalim, acımasız bir dünyadır ve bu dünyadaki zincirlerinden kurtulmak için tek başına mücadele etmesi yetmez.

Devrim, toplumda bir birey olarak görülmemenin ve hep birine muhtaç olmanın ne demek olduğunu artık öğrenmiştir. Bu sayede, yaptıklarından dolayı Bade'den özür diler ve ona mutlu olabileceği yeni kapılar açmak için elinden geleni yapar.

Bir başka evrende özgürlüğün tadına bakmış olan Bade, gerçek dünyada kendi ayaklarının üstünde durup özgürleşebilecek midir?

@artemismilenyum

ISBN: 978-605-304-966-1

YAYIN NO: 2503
MİLENYUM: 96

Bir Kâbusa Uyanmak
R. Ayça Kavraz

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer
Editör: Nurdan Başalan
Son Okuma: Hasan Ozan Elma
Kapak İllüstrasyon: Sena Tulgar
Kapak Tasarımı: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Haziran 2024
ISBN: 978-605-304-966-1
Sertifika No: 43949

R. Ayça Kavraz © 2024

Kitapta yer alan fotoğraflar ve kitabın tüm içerik sorumluluğu yazara aittir.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor1@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Bir Kâbusa Uyanmak

R. AYÇA KAVRAZ

Kadınlara, kız kardeşlerime...

Bir şeyler oluyordu. Ne olduğunu hatırlayamadığım bir şeyler. Korkunç bir şeyler. Oradan oraya koşuyordum, emindim. Koşuyor muydum? Belki de koşmuyordum. Öyleyse neden koşmak gibi hissettiriyordu? Koşuyordum, koşuyordum, koşuyordum ve... Bir uçurumun kenarından kendimi bırakıyordum.

İçimde asılı kalan bir yerden düşüyormuşum hissiyle, oldukça rahatsız hissederek gözlerimi karanlığa araladım. Gecenin bir yarısı olmalıydı. Saat kaçtı? Rüya mı görmüştüm? Beni bu kadar korkutan ne görmüş olabilirdim ki?

Hayır, dedi içimden bir ses. *Hayır, korku değil bu.*

Bunun adı hayal kırıklığı.

Baş ucumdaki saat gecenin üçünü gösteriyor, Cihangir hemen yanımda, bana sırtını dönmüş uyuyordu. Titreyen elimi alnıma yaslayarak sakinleşmek için uzun, derin bir nefes aldım. Rüya mı görmüştüm? Rüya gördüğümü biliyordum. Hani herkesin yaşadığı bir deneyim vardır; tam uykuya dalacakken uzun bir uçurumdan düşer gibi olur da kendinizi hâlâ boşlukta hissederek uyanırsınız ya, işte öyle hissederek uyanmıştım. Kendimi hâlâ boşlukta asılı hissediyordum. Öyle kolay kolay kâbus gören biri değildim. Gece gece ne huzursuz etmişti beni? Şirkette tanıştığım, adını bile anmak istemediğim o haddini bilmez herif içimi öyle

huzursuz etmişti ki, içimden bir ses bu kâbusa bile onun sebep olduğunu söylüyordu. Bir süre başımı yastığa koyamayacağımı düşünerek yataktan kalktım ve mutfağa geçtim. Küçücük bir ışık bile baş ağrısına neden olacak gibi hissediyordum. Bu yüzden ışığı hiç açmadan, evin hemen önünde olduğu için mutfağı da loş bir şekilde aydınlatan sokak lambasıyla yetindim. Kendime hızlıca süt ısıttım, beni her zaman rahatlatırdı. Ne zaman kâbus görsem annem de süt ısıtırdı. Balı sütün içinde karıştırırken pencereye yaklaştım. Hava ılık, dışarısı sessiz ve dingindi. Yaprak dahi oynamayan dünyanın üzerinde dolunay tabak gibi net sınırlarla, o her zamanki sönük beyaz renginde parlıyordu. Her nasılsa bana gülümsediğini, beni sarıp sarmaladığını ve şefkatiyle içimi ısıttığını hissettim. Bunun ümidiyle gözlerimi kapattım ve bir dilek tuttum. *Devrim'i alt edeceğim. Devrim'i öyle bir alt edeceğim ki söylediği her şeye pişman olacak.*

Devrim'i mahvedecektim. *İhtiyacım olan tek şey,* bunun için bana bir şans verilmesiydi.

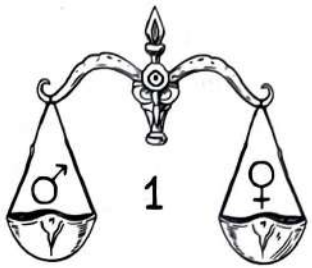
Onu mahvedecektim.

Ben, Bade Kemer. Rica ediyorum artık çocuk masallarını ve avuntularını bir kenara bırakın. Asıl lanet, gerçek hayattır ve üstelik gerçek hayattan kaçamazsınız da. Yetmezmiş gibi, gerçek hayatın kötü, çok kötü bir espri anlayışı vardır. Örneğin hayatınızın kötü kahramanı, aslında hiç hatırlamadığınız rüyanızda son âna dek arkanızda durmuş olan arkadaşınız olabilir. Ya da siz öyle zannedebilirsiniz. Onu alt etmek için canınızı dişinize takabilirsiniz. Tüm bunlar olurken de ataerkilliğin fişini asla çekemezsiniz. Dünya size her yandan vururken savrulmamak için bir çınar gibi dik durmak dışında bir çözüm bulamayabilirsiniz.

Olmak zorunda değil tabii.

İhtimal dâhilinde diyorum.

Siz yine de beni bir dinleyin. Size asıl laneti ve gerçek aşkı anlatmama izin verin.

Sıradan Bir Kadın

Küçüklüğümden beri en büyük hayalim, günün birinde özgür bir kadın olabilmekti.

Çocukken insan daha güzel hayaller kurar, bilirsiniz. Gökkuşağının altında yaşamayı, uzaya çıkmayı, televizyonun içine girebilmeyi, dünyaca ünlü bir sanatçı olmayı ya da kocaman bir malikânenin sahibi olmayı rahatça düşleyebilir insan. İşte ben o günlerde bile, kocaman bir kadın olduğumda özgür olmayı dilerdim.

Özgürleşmek zor bir iştir, çirkin bir iştir, çetrefillidir, yolları engebelidir.

Bu dünyada bir kadınsanız özgürlük yolu dağlarla, çöllerle, aşılması güç nehirlerle doludur.

Size nasıl özgürleştiğimi anlatmama izin verin.

Annem beni yirmi iki yaşındayken dünyaya getirmişti, benden önce tam üç kez düşük yapmıştı. Babama sık sık, *"Beni daha genç bir kızken, köyden alıp buraya getirdin. Senden, bu evden, çocuklardan başka bir şey görmedim,"* derdi. Bu onun, *bana iyi davranmayı borçlusun* deme şekliydi.

Birbirlerini çok sevmişlerdi. Dedem annemin evlenmesine izin vermeyince babam hiç beklemeden annemi kaçırıp İstanbul'a etirmiş, burada karınlarının doyduğu bir hayat yaşayabilmeleri için canını dişine takmıştı. Anneannemler bunca yıl bir kere bile annemi affetmeye yanaşmamıştı, annem ailesini yıllarca hiç görmemişti. Sahiden de büyüdüğü köyden, babamdan, evinden ve bizden başka hiçbir şey bilmeden yaşayıp ellisine merdiven dayamıştı.

Küçük bir kızken durumu tüm gerçekliğiyle kavrayamıyordu insan tabii ama detaylar siz büyüdükçe gözünüze çarpıyordu. Annem mahalle toplaşmalarına pek gitmezdi mesela. Kalabalıkları sevmezdi. Küçükken evde bizimle vakit geçirmeyi tercih ettiğini düşünürdüm. Oysa büyüyüp lise çağlarına geldikçe kalabalıkların ve insanların onu ürküttüğünü açıkça görebiliyordum. Küçük bir dünyası vardı. O dünyanın dışı, onun için yabancıydı.

Oysa babaannem ve dedem babama biraz kızmış, sonrasında onu bağrına basıvermişti. Kimse, bir kadını tutup köyünden kaçırdığı için babamı yadırgamamış, küçük düşürmemiş, dışlamamıştı.

Annemi ya da başka herhangi bir kadını, öyle küçük bir çemberin içinde yaşamaya mahkûm eden bu dünyaya olan nefretim, bir gün aniden ortaya çıkmadı. Küçük tohumlar kalbime, ben daha genç bir kızken ekildi. Bu dünya bir kadınsanız acımasız ve zalimdi. Cinsiyetiniz size olan tavrın değişmesi için yeterliydi.

Öğle saatleriydi ve ben hâlâ yataktaydım. Sırtım rahatsız hissettirince sağıma, pencereye döndüm ve ellerimi başımın altına alarak, hafifçe serin olan havadan korunmak amacıyla aylardır ilk kez cenin pozisyonuna geçip battaniyeme sarındım.

Perdelerini çoktan açtığım pencereden sokak bomboş görünse de bu boş sokağın, dışarıdaki dünyanın iyi bir yansıması olmadığını adım gibi biliyordum. Dışarıda bir hayat vardı. Dolu dolu, gürültülü, karmaşık, kocaman bir hayat. İçinde benim olmadığım bir hayat.

Cihangir'le evlenmeyi kabul ettiğimde bu karardan hiç emin değildim. Beni istemeye geldiklerinde hâlâ emin değildim. Nikâh masasında, imzamı atarken dahi içimde şüpheler vardı. Üç yıl sonra, hâlâ bu kararımı her gün sorgulasam da başka bir seçeneğim olmadığını bilen bir yanım vardı. Sonsuza dek babamın yanında yaşayamazdım, büyük işlerde çalışmamı ya da üniversite okumamı desteklemeyeceğini biliyordum. Aşk evliliği yapmayacağıma, âşık olamayacağıma da adım gibi emindim. Cihangir mantıklı bir seçenekti, üstelik kimseye yalan söylememiştim. Onu sevmediğimi biliyordu, neden onunla olmayı seçtiğimi de...

İçim sıkılıyordu, belli ki uyuyamayacaktım. Pes ederek yataktan doğruldum. Başım bir milyon ağırlığında hissettiriyordu ve bu düşünceler de bana yardımcı olmuyordu. Migrenimin başlayacağından korkarak perdeleri kapattım ve ilaçlarımı aldım.

Pijamalarımdan kurtulup rahat bir eşofman takımı giydim. Toz pembe ve düz bir takımdı. Pembeye bayılıyordum. Dişilikle özdeşleşmiş bir renk olmasına rağmen yalnızca görünüşünü ve hissettirdiği rahatlığı seviyordum. Aykırılık edip diğer renklere meyledemiyordum.

Kahvaltı etmediğimi ve karnımın guruldamaya başladığını fark edince mutfağa yönlendim. Aylak hareketlerle ocağa çay suyu koydum, buzdolabından kahvaltılıkları çıkarmaya başladım. İkinci raftaki yumurtalara, bugün yumurta yemek ya da yememek alacağım en önemli kararmış gibi bakarken çalan kapı zili, kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Buzdolabının kapağını kapadım ve evin kapısına yöneldim.

Bu saatte kim gelmişti ki? Kargo beklemiyordum, hiçbir komşuyla muhabbetim yoktu ve ailem evime pek uğramazdı. Kapıyı Cihangir dışında kimse çalmazdı.

Tedirgin bakışlarla kapının deliğinden baktım. Karşıda minyon tipli, tatlı bir kadın bekliyordu. Gözünde, sanki birazdan paparazilere yakalanabilirmiş gibi koyu ve kocaman güneş gözlüğü

vardı. Elini kahverengi paltosunun cebinden çıkardı, huzursuz bir tavırla kolundaki saate baktı.

Kapıyı düşünmeden garip bir refleksle geriye doğru açtım.

Kapıyı açmamla birlikte apartmanın sensörlü ışığı yandı ve önümdeki kadını daha net görmemi sağladı. Bir satıcıya ya da anketçiye benzemiyordu. Hatta neredeyse korunmaya muhtaç görünüyordu. Kahverengi, dalgalı saçları omuzlarına dökülüyor, perçemleri yüzünün yanlarını gizliyordu. Vücudundaki büyük tek kısım, gözlüğünü saçlarının üstüne yerleştirirken gördüğüm kahverengi gözleriydi. Uzun kirpiklerinin arasından bana şaşkın ve heyecanlı gözlerle bakıyordu.

Kapıyı açar açmaz ne yaptığımı fark ettim ve tedirgin oldum. Kapıda tanımadığım bir kadın vardı, kapıyı neden tereddüt etmeden açmıştım?

Ama içimde ona akıp giden bir şey vardı. Sanki onu senelerdir tanıyormuşum ve ona gözüm kapalı güvenebilirmişim gibi bir his.

Bu evde bir başıma kala kala böyle fanteziler edinmiştim herhalde.

"Bade?"

Sesiyle kendi iç dünyamdan çıktım ve korumacı bir tavırla, "Tanışıyor muyuz?" diye sordum.

Gözlerindeki şaşkınlığın ve sıcaklığın nasıl da tanıdık bir yanı vardı.

Deliriyor muydum?

Kadın gülümsedi. "Şirkete iş görüşmesi için geldiğinde çarpışmıştık, hatırladın mı?"

Bir an için anlayamasam da hemen ardından karanlıklarda saklanan, tamamen siyah giyinmiş, siyah şapkayla birlikte siyah bir gözlük takmış o garip, küçük kadının bu hanımefendi olduğunu fark ettim. "Seni gördüğümü kimseye söylemememi rica edip koşarak uzaklaşmış, yolun ortasında ayağın takılıp yüzüstü kapaklanmıştın... değil mi?" diye sorarken elimi belime yerleştirdim. "Nasıl unuturum," diye mırıldandım kinayeyle.

Yaptığım imayı anlamadı ya da duymazdan geldi. Yüzü sevinçle ışıldadı. "Hatırlayacağını biliyordum."

Memnuniyet dolu gülüşü hemen silindi, yüzünü kararsız ve çekimser bir ifade kapladı. "Eğer garip olmayacaksa içeri girebilir miyim? Bir şey konuşmak istiyorum."

İnsanlara kolay güvenen biri olduğumu söyleyemezdim. Ama bu kadın tehlikeliden ziyade... yalnızca garip görünüyordu. Üstelik o tanıdıklık hissini içimden atamıyordum. Bu yüzden kendime engel olamadım ve kapıyı aralayıp yolu gösterdim. "Çay? Kahve?"

Benimle mutfağa gelince ocağa koyduğum suyu gördü. "Kendine ne yapıyorsan ondan olsun. Nasılsın?"

Yavaş ama zarif hareketlerle mutfak masamın yanındaki sandalyeye oturup bacak bacak üstüne atışını izledim. "İyi..." dedim kısaca. "Siz?" Sonra bu ifade içime bir garip geldi. Sırtımı mutfak tezgâhına yaslarken kaşlarımı çattım. "Sen? Adın neydi?"

Kafa karışıklığım onu gülümsetti. "Miray ben," dedi. "Kusura bakma, ilk söylemem gereken şeyleri sona saklama konusunda garip bir yeteneğim var da."

Hafifçe gülümsedim ama kafam daha da karıştı. Adı bana hiçbir şey ifade etmiyordu. Şirkette ajan gibi giyinip dolaşan bu kadınla çarpışmıştık ve şimdi bu saçma sapan kadını eve almıştım. Güne muhteşem bir başlangıç diye işte ben buna derdim.

Oturup karşılıklı konuşmadan bu sorunu çözemeyeceğimi fark edince hızlıca kahve yapmaya koyuldum. Kahvesini nasıl içeceğini sormam ve onun sütlü demesi dışında hiçbir şey konuşulmayan kocaman bir sessizliğin ardından kahvelerle birlikte salona geçtik.

Bardakları sehpaya bıraktıktan sonra Miray'a döndüm. Direkt olarak, "Konuyu gerçekten merak etmeye başladım," dedim.

Çekingen bir şekilde gülümsedi. "Tamam ama çıldırma lütfen. Öncelikle ben Devrim'in kardeşiyim. Ablası daha doğrusu."

Onun bu açıklamasıyla garip bir öfke, karın boşluğumdan boğazıma doğru yükseldi. Demek bu kadın, başvurduğum iş görüşmesinde yalnızca kadın olduğum için beni hor gören Devrim Zedavengidar'ın ablasıydı. Dudaklarımı evime ne hakla geldiğini sormak için araladım ama Miray benden önce davrandı: "Sinirlenmeden önce dinle. Beni buraya Devrim yollamadı. Ama olanları anlattı tabii."

Toparlamak istiyormuş gibi bir an duraklayıp derin bir nefes aldı ve sırtını dikleştirdi. "Babamla aram bozuk olduğu için uzun zamandır evde değilim, Devrim'le de pek görüşemiyoruz. Geçen gelişinde perişan görünüyordu. Olanları olduğu gibi anlatıp ne yapacağını bilemediğini ve seni ikna etmenin mümkün görünmediğini ama olanları telafi etmek istediğini söyledi. Yaptığı şey çok kötü bir şey, evet. Öncelikle... ağzına sıçtım." Ne dediğini fark edince yanakları kızardı. "Kusura bakma, başka nasıl ifade edebilirim, bilmiyorum. Kızdım diyelim ama yeterli bir sözcük gibi de değil. Her neyse, sonra da ona yardım etmeyeceğimi, bunu ancak kendisi çözerse telafi edebileceğini söyledim."

Uzun monoloğunu, başladığı gibi derin bir nefesle bitirdi. Aramızda bir sessizlik oluşunca samimiyetine güvenerek, "Neden buraya geldin o zaman?" diye sordum.

"Buraya Devrim'e yardım etmek için gelmedim. Söylediği şeylerin içinde aklıma bir şey takıldığı için geldim. Günlerdir düşünüyorum. Şoförü olmak için işe başvurmuşsun."

İşte başlıyorduk. Miray da farklı değildi. "Eğer sen de..."

"Hayır, yanlış anladın. İstediğin işe başvur, bana ne. Ama Bade, çarpıştığımızda elindekiler yere saçılmıştı. Çizimlerin."

Farkındalık, zihnime bir sarmaşık gibi yerleşirken kaşlarım havalandı. Doğru, çizimlerimi görmüştü. Devrim belki iyi yürekli biri çıkar ve ben de çizimlerimi gösterebilirim diye yanımda götürdüğüm dosyam yere saçıldığında Miray gözlerini çalışmalarımdan alamamıştı.

"Biz Devrim'le çok eski yıllardan beri çizeriz," diye açıkladı Miray. "O, babam sayesinde şirkette bir yer edinebilirken ben odamda bir köşeye sinmek zorunda kaldım. Ama sana bir sır vereyim, Devrim'in en başarılı bulunan tasarımlarından bazıları benim çizimlerim. Devrim yıllarca, hiç istemese de benim ısrarlarıma dayanamayarak kenarda çürümesine göz yumamadığım bazı tasarımları kendi dosyasına ekledi. O çizimleri ben sunsaydım babam asla kabul etmezdi."

Kafam karışırken, "Tüm bunları neden anlatıyorsun?" diye sordum.

"Bu işten anladığımı bil diye anlatıyorum. Çizimlerin harika, Bade. Senin tasarımcı olman gerekiyor. İstemiyorsan olma tabii ama istemeyen biri onca çizimi nasıl ortaya çıkarır, bilmiyorum. Şirkete git. Devrim'in karşısına çık. Seni şoförü olarak iyilik yapma niyetiyle alır diye korkuyorsun. Sana acımasını istemiyorsun. Biliyorum. Ama seni, sırf sana acıdığından işe alamaz. Koskoca şirkette yalnızca dört tasarımcı var ve yalnızca bir kişilik açıkları var. Kötü bir tasarımcıyı işe almak, zaten rekabet dolu iş ortamında kendi topuğuna sıkmaktan başka bir şey olmaz. Ülkenin en saygın markalarından birinden bahsediyoruz üstelik."

Miray'ın ne demek istediğini anlıyordum. İşin kötüsü de buydu zaten, anlıyordum. Çok mantıklıydı. Korkutucuydu. Ömrümce yapmadığım bir şeyden bahsediyordu. "Eğitimim yok," diye sızlandım.

"Başka insanların da eğitimi var ama yeteneği yok. Bade," dedi, duraksadı. Gözlerinin doluşuna ve sesinin titreyişine şahit oldum. "Bu dünya bize karşı zalim ve acımasız," dedi, daha bir saat önce kendi kendime düşündüğüm cümleyi dillendirerek. "Ama bu zalim dünyaya karşı savaşmadan, bir köşede oturup kalmaktan yoruldum. Böyle hükmen yenilmektense savaş meydanında kan kaybederek savaşmış olduğumu bilmenin gururuyla ölmeyi yeğlerim."

Haklı olduğunu biliyordum. Aykırılık etmiş olmak için aykırılık etmek, büyük ihtimalle garip karşılanacağını ve kabul edilmeyeceğini bildiğin bir işe başvurmak kolaydı. Kendini gerçekten ortaya koymak asıl böyle olabilirdi.

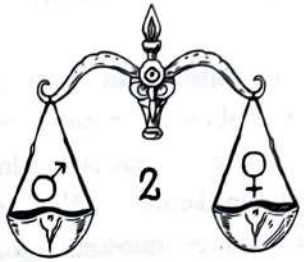
"Tamam," dedim sırtımı dikleştirerek. "Düşüneceğim."

Miray zarafetle gülümsedi. "Dediğim gibi, kabul edilir misin, bilmiyorum. Bazı güçlü adaylar olduğunu duydum. Devrim de bu konuda gayet adaletli duracaktır, onun en hassas olduğu noktalardan biri çünkü. Eleştirilerine hazır ol."

Genişçe gülümsedim. "Başvuracağımı söylemedim. *Düşüneceğim* dedim."

Miray benden çok daha geniş bir şekilde gülümsedi. "Başvuracaksın, Bade. İkimiz de biliyoruz."

Sözleri beni güldürmüştü. Bu kadını belki de sahiden tanıdığımı düşündüm. Başka bir hayatta, evrende yahut düşte.

Şirkete Düşen İlk Bela Tanesi

Gözümü böyle korkutan işleri zihnimde hep küçük parçalara bölerdim. *Ülkenin en büyük giyim markalarından birine dört tasarımcısından biri olmak için başvur* yapılacaklar listem için oldukça büyük bir madde gibi görünüyordu. Bu yüzden şunu denedim: *Tasarımcı olarak çalışmak için bir işe başvuracağından Cihangir'e bahset. Tasarımlarını düzgün bir şekilde bir araya topla. CV'ni yenile. Şirkete iletmesi için Miray'a gönder. Haber bekle. İş görüşmesine git.*

Bu madde daha uzundu ama daha yapılabilir görünüyordu.

Cihangir'e böyle durumlardan bahsetmek benim için zordu. Şu âna kadar beni kısıtlayan bir eş olmamıştı ama çalışmamdan büyük bir keyif aldığını da söyleyemezdim. Öte yandan ilk kez böyle anlamlı bir işe başvuruyordum. Şimdiye kadar daha çok kasiyerlik, garsonluk, sekreterlik gibi işlerde çalışmıştım ve hiç, gerçekten yapmak istediğim şeyi yapmak için çabalamamıştım. Bu yüzden içimde onun da benimle heyecanlanmasını bekleyen o küçük kıza engel olamıyordum. *Belki de bir tasarımcı olabilirdim! Harika bir şirkette çalışabilirdim!* Buna birlikte sevinmek istiyordum.

Aldığım kararı ona anlatmak için tepside iki kupa kahveyle salona geçerken tedirgindim. Küçük kızın hayal kırıklığına uğramasından korkuyordum.

Televizyonda spor kanalı açıktı. Dün izlediği, benim de göz ucuyla baktığım derbi maçının özetini izliyordu. Kahveleri önündeki sehpaya bırakırken ayaklarımı altıma alarak yanına oturdum ve elimi omzuna koydum. "Nasıl geçti günün?"

Başını benden yana çevirmeden, ilgisizce, "İyi..." diye mırıldandı.

"Yoğun muydu yine?"

Cihangir PTT'de memur olarak çalışıyordu. Genellikle insan kalabalığından yakınırdı. Bu yakınma, ona belli etmesem de bana saçma gelirdi. Öyle fazla işte çalışmış, öyle değişik patronlarla muhatap olmuştum ki esnemeyen mesai saatleri bile bana lütuf gibi geliyordu.

"İyiydi işte, rutin," derken başını benden yana çevirmek yerine televizyona bakmayı sürdürdü. Böyle zamanlarda televizyonu kırıp atmak istiyordum ama yutkunmak gibi sessiz bir eylemle yetiniyordum.

Süngümü düşürmemeye çalışarak neşeli bir sesle, "Sana bir şey anlatacağım," dedim.

Kulağının bende olduğunu gösterircesine başını hafifçe benden yana çevirdi ama gözleri hâlâ televizyondaydı.

İçim karardı ama önemsemedim. Alışıktım. "Bir iş fırsatı var. Biraz büyük bir fırsat."

İşte bu, ilgisini çekti. Başını tamamen benden yana çevirdi, kaşları çatılıydı. "Neymiş?"

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Verz'de çalışan biri çizimlerimi görmüş. Bir tasarımcı arıyorlarmış, başvurmamı istiyor."

Biraz yalanın mahsuru yoktu. Ona Miray'ı ve tüm o detayları anlatamazdım.

"Verz mi?" derken kaşları daha da çatıldı. "*Bildiğimiz* Verz mi?"

Hevesle başımı salladım. "Olur mu, bilmiyorum. Ama sanırım deneyeceğim. Muhtemelen maaşı da çok iyi olur, bizi de rahatlatır. Ben de ilk kez yapmak istediğim işi yapmış olurum."

Yüreğim ağzımda, tepkisini bekledim. Şu ana dek çalışmama ya da dışarıda olmak istememe bir şey söylememişti ama bunun farklı olduğunu, sorarken bile biliyordum. Bu, iyi giderse ondan daha fazla kazanabileceğim bir işti. Kazancı bir kenara, bu iş *prestijliydi*. O, tüm gün insanlara uğraşırken benim ülkenin en büyük giyim markalarının kıyafetlerini tasarlayacak olmama ne derdi, bilemiyordum.

Bana sonsuzluk gibi hissettiren birkaç dakikanın sonunda ilk kez bana döndü. "Buna gerçekten gerek var mı ki? Ben gayet iyi kazanıyorum."

Hah. Demek *elbette çalışabilirsin* sözleri, marketlerde kasiyerlik yaptığım sürece geçerliydi.

"Çalışmamla bir sorunun olmadığını sanıyordum?" diye sordum. Sesimin ters çıkmasına engel olamamıştım.

Benim ters tavrım, onu da hafifçe celallendirdi. "Ben öyle bir şey söylemedim. Sadece kendini yormana gerek yok diye söylemiştim. Ne yapmak istersen yap, neyse ne Bade. Zaten kendine bir şey söylettiğin mi var?"

Kan beynime sıçradı. Öfkeden kalbimin göğsümün duvarına çırpınırcasına vurduğunu hissettim sanki ama bunu da bir yutkunmayla geçiştirdim. Ona cevap vermek yerine yanında daha fazla oturamayacağımı düşünerek ayağa kalktım ama o, çoktan biricik televizyonuna dönmüştü bile.

Zerre kadar umurunda değildim, öyle değil mi?

Senelerce peşimde koşmuş, elde edip hevesini aldıktan sonra yüzüme bile bakmaz olmuştu. Aile, sevgi, yol arkadaşlığı... Bunlar önemli değildi.

Ne de olsa ben bir zamanlar elde edilmesi gereken bir cisim, bir vücuttan ibarettim. O da seneler önce hedefine ulaşmış bir şampiyondu. Madalyasını vitrine koymuş, vitrinin kapaklarını

da üzerine kapatmıştı. Artık tozunu almak dışında dönüp ona bakmasına gerek yoktu.

Tüm bu düşünceler, ertesi gün işe koyulma konusunda daha da motive olmamı sağladı. Günün birinde âşık olacağımı, gerçek sevgiyi bulacağımı ve bir hayat arkadaşım olabileceğini hiç sanmıyordum. Ama ömrümü bu adamla geçirmektense yapayalnız olmayı ve küçük, şirin bir evde bir başıma ölmeyi tercih ederdim. Güzel bir ömür olurdu. Bohem bir tarzı olurdu evin belki... Bej tonlarla döşer, her yeri tabloya boğardım.

Güzel bir hayaldi. Gözümün önünden evin hayalini silemeden uykuya daldım.

Ertesi gün hemen işe koyuldum. Talimatlar açıktı. Şirkete öncelikle bir portföy sunulması gerekiyordu. Bu portföy dijital olabileceği gibi, elden de iletilebilirdi. Portföyleri ve öz geçmişleri incelenen adaylar, kâğıt üzerindeki elemeyi geçerlerse mülakata çağırılacaklardı.

Portföy hazırlamak düşündüğüm gibi kolay bir iş değildi. Yıllardır bir gün sahiden gerekli olabileceğini düşünmeden yaptığım çizimler evin içinde orada buradaydı. Hatta kimisi annemin evinde kalmıştı. İlk işim, hepsini bir araya toplayıp salonun ortasına oturduktan sonra en iyilerini etrafıma dizmek oldu.

Liseden beri çizim yapıyordum. En sevdiğim şey kıyafet tasarlamak olsa da perspektif çizimleri ve doğa resimlerini de seviyordum. Portre çizmekteyse büsbütün başarısızdım, zaten keyif de almıyordum.

Lisedeki koridorumuzun, annemin evindeki odamın ve sokağımızın perspektiflerini özenle alıp uzak bir köşeye yerleştirdim. Yaptığım en iyi perspektifler bunlar olmakla birlikte, bu iş başvurusunda bunların yeri yoktu.

Var olan yüzlerce kıyafet çiziminden toplamda yirmi tanesini bir araya getirip sıraya dizmem saatlerimi aldı. Yeni çizimlerim kadar iyi olmasalar da tasarımını beğendiğim, lisede yaptığım iki çizimi de portföyün en arkasına eklemekte karar kıldım.

Kendimi ne kadar geliştirdiğimi de görmelerini istiyordum, zaten her çizimin sağ alt köşesinde tarihler yazıyordu.

Kardeşim Kahraman, Boğaziçi Üniversitesi İşletme Bölümü'nde üçüncü sınıftı. Cihangir, evlenirken söz verdiği gibi bütçemizin bir kısmını Kahraman'ın eğitimine harcamamı hiç yadırgamamıştı. Kahraman'ı bu konuda ikna etmek zor olmuştu ama ben de yeri geldiğinde çok inatçı olabilirdim. Yeterince baskı yapmak ve mezun olup iş bulunca bana istediği kadar hediye alabileceğini söylemek gibi birtakım muzırlıklar onu aylar sonunda ikna etmeye yetmişti. Sonuçta şimdi, mezun olmasına bir yıl vardı ve onunla duyabileceğim kadar çok gurur duyuyordum.

Teknolojiden, benim anladığımdan katbekat daha iyi anlıyordu. Bu yüzden öz geçmiş hazırlamama yardımcı olması için onu çağırdım. Tamamen fikirsiz olmasam da böyle büyük bir şirketin istediği öz geçmişin benim bilgimin ötesinde, düzenli ve tertipli olması gerektiğini düşünüyordum. Zaten içini dolduracak bir öz geçmişim yoktu ama en azından iyi görünmesini sağlayabilirdik.

Nitekim Kahraman, birkaç küçük büyülü dokunuşla benim hazırlayacağımdan çok daha iyi bir öz geçmiş hazırladı. Lisede kazandığım çizim yarışmalarını eklemediğim için beni payladıktan sonra hepsini birer birer listeye ekledi. Çalıştığım işlerin hepsini değil ama en azından birkaçını, çalışkan bir insan olduğumu göstermek için eklememizin iyi fikir olduğunu söyledi. "Mülakatta bunları açıkla. Eskiden beri bu işte çalışmanın hayalin olduğunu ancak bir tasarımcı olana dek boş durmayı uygun görmediğini ve babanın parasıyla geçinmeyi reddettiğini falan filan anlat. Laflarını süsle."

Ona garip bir bakış attım. "Öyle şeyler yapamıyorum ben."

"Abla," dedi gözlerini ekrandan ayırmadan. "Bu çok iyi bir fırsat. Tek yapman gereken mülakatta kendini iyi tanıtmak. Karşındaki insanlara kendini iyi pazarlamazsan seni işe alamazlar. Senin gerçekten iyi bir çalışan olacağını sen biliyorsun, ben de biliyorum ama onlar henüz bilmiyor."

Bilmiş laflarına göz devirdiysem de tavsiyesine uymayı aklımın bir kenarına yazdım. Böylece öz geçmişimi olabilecek en iyi hâle getirdik ve o gün onu, karnını doyurup okuluyla ilgili güncellemelerini dinledikten sonra yolcu ettim.

Şirketten arayıp mülakata girmeye hak kazandığımı söylediklerinde aradan kocaman iki hafta geçmişti ve ben çoktan ümitlerimi yitirmiştim. Oysa telefondaki kadın gayet ciddiydi ve hemen ertesi gün mülakata girip giremeyeceğimi soruyordu.

Elbette girecektim. Hemen o an gelin görüşelim deseler, ışınlanmanın bir yolunu bulabileceğime emindim.

Sonuç olarak, bu sabah saatlerce erken uyanmış, gardırobumun karşısına geçmiştim. Cihangir çoktan işe gitmiş, kapıdan çıkmadan önce yarım ağız iyi şanslar dilemişti.

Dolabım pahalı olmayan ama işlevsel ve tertipli kıyafetlerle doluydu. Türlü türlü iş görüşmelerine gittiğim ve bir sürü işte çalıştığım için kıyafetlerim çeşit çeşit olmak zorunda kalmıştı. Liseden beri de kilo alıp vermediğim için yıllar içinde biriken kıyafetlerimin hepsi, yıpranmış olanlar hariç, seçenek dâhilindeydi.

Gün, elimizdeki tüm silahları çıkarma günüydü. Kendimi bir savaşa, hatta kendi Kurtuluş Savaşı'ma gidiyor gibi hissediyordum. Bu yüzden her ne giyeceksem hem içinde kendimi rahat ve öz güvenli hissedebilmeli, hem de karşı tarafı etkileyebilmeliydim.

Bütünüyle siyah giyinip hiç riske girmemek mümkündü tabii ama bir tasarımcı olarak iş görüşmesine gidiyorsam tarzımı biraz olsun ortaya koymam gerekiyordu. Bu yüzden, yalnızca bir kere Kahraman'ın lise mezuniyetinde giydiğim takımı ortaya çıkardım.

Takım bütünüyle tozpembeydi. A kesim mini etek dizimin üstünde bitiyor, aynı renk kısa ceketiyse göbek hizamın biraz altında sonlanıyordu. Takımı, içine kırık beyaz bir gömlek giyerek tamamlamıştım. Parmaklarımı yüzüklerle donatmış, en sevdiğim iki bileklikle de kombinime biraz daha hareket katmaktan kaçınmamıştım.

Sade ama şık olmayı seviyordum. Ve zarif... Aynaya bakarken gördüklerimden memnundum.

Sabah duş aldıktan sonra şekillendirip ortadan ikiye ayırdığım saçlarım büyük ve kırık dalgalar hâlinde omzumun biraz altına dek uzanıyordu. Pembe tonlardaki makyajım, herhangi bir makyaj kanalında *yok gibi makyaj* adı altında klişelere imza atabilirdi. Yüzümdeki tüm lekeleri ve sivilceleri özenle kapamış, ancak koyu renkli bir ruj ya da allıktan uzak durmuştum. Gözümeyse incecik bir *eyeliner* çekmiş, kirpiklerimi alabildiğine uzatmıştım.

İşte size yok gibi makyajın sırları.

Normalde taksi kullanan bir insan değildim, bütçem de her gün taksiye binmeye yetmezdi zaten ama o gün bir istisna yaparak taksiye bindim. Üstümün başımın bozulmasını istemiyordum.

Evden şirkete gitmem bir saatten fazla sürdü. Olaysız bir şekilde şirkete vardığımda saat on buçuk olmuştu. Görüşmeme tam yarım saat vardı.

Mahallede korkusuz olmamla bilinirdim. Küçük bir kızken üstümde etekle, elbiseyle oğlan çocuklarını koşu yarışlarında rahatlıkla geçerdim. On bir yaşımdayken gecenin bir yarısı, gizlice biriktirdiğim paramla sinemaya geleceği için çok heyecanlı olduğum bir filmin ilk seansına tek başıma gitmiştim. Annem beni penceremden içeri girerken yakalayınca çıldırmıştı. Saatlerce bağırıp çağırmış, haftalarca yüzünü asıp dışarılarda başıma bir iş gelirse yıllarca kahrolacağını anlamamı sağlamaya çalışmıştı. Pek başarılı olamamıştı. Lise ikide, boyumun iki buçuk katı olan duvardan atlayıp okuldan kaçamayacağımı iddia eden çocuğun yüzüne bakıp alayla gülmüş, atlarsam yıl boyunca tüm ödevlerimi yapması gerekeceğini söylemiştim. Atlayamasaydım, ben onunkileri yapacaktım ama elbette kazanan ben olmuştum. Çocuk ödevlerimi yapmayı yine de reddetmişti ama kazanmış olmak benim için yeterliydi.

Oysa kocaman görünen şirketin önünde dururken içimde o küçük kız çocuğundan da liseli ergenden de eser yoktu. Bacaklarım

neredeyse titriyordu, ellerim dosyamdan kuvvet alıyordu. Bu, bir duvardan düşüp kolunu bacağını kırmanın ya da gece karanlıkta yürümenin korkusuna hiç benzemiyordu. Önümde yükselen on katlı bina beni kolayca yiyip bitirebilecek kocaman bir canavara benziyordu. İsterse yerdi de. Bunu biliyor olmak içimdeki tüm binaları sarsıyor, korkunç bir depreme yol açıyordu.

Karanlıkta yürüyebileceğimden emindim. O duvardan atlayabileceğimden de.

Buradan sağ çıkma ihtimalimse gözüme uzak ve imkânsız görünüyordu. Ama asıl cesaret, korkarken dahi adım atabilmekten geliyordu sanırım.

Bu yüzden içimde korkudan ölen milyonlarca hücrem yokmuşçasına dik ve mağrur duruşumla, oyunculuğun ne demek olduğunu ve nasıl yapıldığını insanlara gösterircesine yürüyüp şirketin ana kapısından içeri girdim. Uzun topuklularım zeminde takır tukur ses çıkarırken kimse dönüp bana bakmadı. Herkesin işi başından aşkındı.

Girişteki sekreter hanıma kim olduğumu ve ne için geldiğimi açıkladıktan sonra başka bir kata yönlendirildim. Asansörden iner inmez, bu katın Devrim'le şoförlük için görüştüğüm odanın katı olduğunu fark ettim ve sahiden de Devrim'le görüşeceğimi bilmek beni bir kere daha sarstı. Onunla konuşmaktan da yüzüne bakmaktan da hoşlanmıyordum.

Benden önce gelen ve koridordaki sandalyelerde bekleyen bir adamla bir kadın daha olduğunu görünce içim sıkılarak yanlarındaki sandalyelerden birine yerleştim. İçeri önce adam girdi. Oldukça şık ve keskin yüz hatları olan yakışıklı bir beyefendiydi. Adamın içeriden çıkması yarım saati buldu. Dışarı çıktığında yüzünden olumlu ya da olumsuz hiçbir şey okunmuyordu. Saat on bir olduğu için içeri yanımdaki kızdan önce benim gireceğimi düşünüyordum ama uzun boylu, mütevazı görünümlü esmer kadın benden önce çağırıldı. Böylece koridorda bir başıma kaldım.

Şirketin dokuzuncu katındaydık. Duvarlar bembeyazdı ve katta Devrim'in odasından başka dört oda daha vardı. Arada bir insanlar gelip geçiyor, odalara girip çıkıyordu ama tanıdık bir yüz yoktu. Sanırım tanıdık olabilecek tek yüz de Miray'ınkiydi zaten. Onun da bu şirkette çalışmadığını gayet iyi biliyordum.

Tamı tamına otuz dört dakikanın sonunda, ben kalp krizi geçirmeden kadın da odadan çıktı ve kapıda Devrim göründü. Siyah bir takım elbiseyle içine beyaz bir gömlek giymiş, kravat takmayı tercih etmemişti. Siyah saçları, onu her gördüğümde olduğu gibi özenle geriye doğru taranmış, kirli sakalı düzeltilmişti.

Beni görünce şaşırmadı, şaşırmasını da beklemiyordum. Geleceğimi zaten biliyor olmalıydı. Devrim, kapıyı tutup, "Bade Hanım," dediğinde ayaklandım. "İçeri buyurun lütfen."

Odası geçen sefer geldiğimde olduğu gibi derli toplu ve aydınlıktı. Beklediğimin aksine kendi masasına yerleşmek yerine beni, masasının tam karşısında duran deri koltuklara buyur etti ve kendisi de karşıma oturdu.

Lafı hiç dolandırmadan, "Beni şaşırttınız," dedi.

Onun resmî bir mülakat girişi yapmayışından güç alarak, "Şaşırtmakta üstüme yoktur," dedim.

Kısa bir sessizliğin ardından boğazını temizledi. "Tasarımlarınızı ekiple birlikte inceledik. Herkesten tam puan aldınız. Böyle hoş bir yeteneğiniz varken niçin başka işler aradığınızı ve başka işlerde çalıştığınızı sorabilir miyim?"

"Şirketinizde bu tarz pozisyonlarda eğitimsiz biri var mı hiç?"

Sorudan ziyade bir cevap olan cümlemi anladığını belirtircesine başını salladı. "Peki, fikrinizi değiştiren nedir? Sizi işe alabileceğimizi düşündüren?"

Sorusu beni gafil avladı. Kapıma gelip şoförü olayım diye yalvarışından olsa gerek, sahiden de onun bana karşı yumuşak başlı olacağını düşündüğümü ama bunu kendime bile itiraf etmediğimi fark ettim. Oysa Miray haklıydı, Devrim ciddiydi ve bu işi en iyi şekilde yapmak istediği belliydi.

"Bunun kendi kendimi durdurmak için uydurduğum bir bahane olduğunu ve çabalamadan, en azından kendimi ortaya koyup hayır cevabı almadan içimin rahat etmeyeceğini fark ettim."

"İşe alınacağınızı düşünmediğinizi söylemek, hiçbir iş görüşmesinde akıllıca değildir, Bade Hanım."

"Alınmayacağımı düşünmüyorum ama alınacağımı da düşünmüyorum, Devrim Bey. Sanırım bir kez daha her şey size bağlı. Bu kez adaletli davranacağınızı yalnızca ümit edebiliyorum."

Dudaklarını garip, neredeyse bilmiş ve alaycı bir gülüş yokladı. "Merak etmeyin. O günden sonra çok şey yaşadım ve yaşadıklarımın üzerimdeki etkisi tartışılmaz."

Ne diyeceğimi bilemeyerek sustum. Bir süre sakalını kaşıdı ve düşünceli bir tavırla kaşlarını çattı. "Ekip sizi aramızda görmek istiyor ancak deneyimsizliğiniz ve eğitimsizliğiniz elbette herkesin aklında soru işareti. Bu konuyu fikirlerine güvendiğim birine açtığımda, bana deneyimsiz insanlara fırsat verilmezse asla deneyimli insanlara dönüşemeyeceklerini söyledi ki çok haklı. Eğitim konusuna gelirsek... Üniversite konusu tamamen size kalmış bir şey. Ancak bu alanda sık sık büyük isimlerin açtığı, kısa süreli kurslar olur. Şirket, bu kurslardan bazılarına katılmanızı talep edebilir. Bu da mesai saatlerinizi inanılmaz artıracaktır, uyarmak isterim. Sizin için sorun olur mu?"

Gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırdım. İşe alındığım bir *ihtimal*den söz ediyordu. "Hayır," dedim net bir şekilde. "Kesinlikle sorun olmaz."

Devrim hâlinden memnun bir şekilde gülümsedi. "Öyleyse sizi aramızda görmekten onur duyarız, Bade Hanım. Çok çalışacağınıza olan inancım tam. Pazartesi başlayabilirsiniz. Detaylar ve iş akdi için Gonca sizinle iletişime geçecektir."

Odadan nasıl çıktığımı, Devrim'le nasıl tokalaştığımı ve ona nasıl teşekkür ettiğimi bilmiyordum. Kendime geldiğimde şirketin önünde duruyor, vızır vızır gelip geçen arabalara görmez gözlerle bakıyordum.

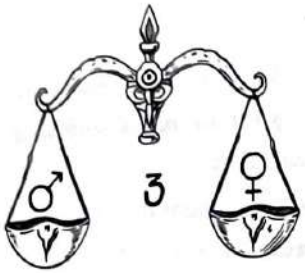
Yüreğimde çırpınıp duran bir kuş vardı.

İlk kez bu kadar büyük bir başarıya imza atıyordum. İnsanlar için küçücük bir şey olabilirdi ama benim için Ay'a ayak basmakla eş değerdi. ***Roketim bozulmamıştı, dünyanın çekim kuvvetini aşabilmiştim ve bana bakın! Bana bakın, Ay'ın üzerinde yürüyordum!***

Bu heyecanla ne yapacağımı bilemeyerek eve gidene kadar derin nefesler alıp verdim. Koşmak, hoplayıp zıplamak istiyordum ama bunca insanın önünde tek yapabildiğim, dosyamı göğsüme bastırıp genişçe gülümseyebilmekti.

Eve girdim, kapıyı arkamdan kapattım ve aydınlık hole baktım.

Coşkulu, uzun bir kahkaha dudaklarımdan kaçtı, aynı anda sağ gözümden bir damla yaş kendini özgür bıraktı ve hayatımda ilk kez, mutluluktan ağlamanın sahiden mümkün olduğunu gördüm.

Meydan Muharebeleri

Cihangir'le evlenirken ona âşık olamayacağımı biliyordum ama en azından onunla arkadaş olabileceğimizi ummuştum. Ne de olsa bana çok âşık olduğunu söylüyordu; öyleyse benimle, hayatımla ilgileneceğine emindim. Ben de ona elimden geldiğince destek olur, yoldaşlık ederdim. Birlikte iyi bir hayat sürebilirdik.

Fakat içgüdülerim beni yanıltmamıştı. Cihangir'de doğru olmayan bir şeyler olduğunu hep biliyordum. Mahallede peşimden koşarken de sevgisinin çokluğundan bahsederken de ona inanasım gelmiyordu hiç. Peşimi hiç bırakmamasına, beni çok iyi yaşatacağına ve beni çok mutlu edeceğine dair verdiği sözlere rağmen ona inanasım gelmiyordu. Bir şeyler yanlıştı, öncesinde bunun ne olduğunu bilmiyordum ama bir şeyler kesinlikle yanlıştı.

Anlamam uzun sürmedi.

Cihangir'inki sevgi değildi, onunki bir elde etme macerasıydı. Onun yakışıklı olduğunu düşünüp peşinde olan onca genç kız varken ve mahalle teyzelerinin gözdesiyken ona hayır diyebilmem onu kışkırtıyordu. Yalan söylediğini sanmıyordum, muhtemelen kendisi bile bana âşık olduğunu sanıyordu. *Öyledir, aşk ve saplantı, birbirine kolayca karışır.*

Durumun derin bir sevgi ve saygı içermediğini anlamam için çok uzun zaman geçmesi gerekmedi. Aylarca hatta yıllarca, tüm gençliği boyunca peşimden koşan ve ona bir şans vermem için yalvaran Cihangir'in ilgisi, evliliğin ilk ayı bitmeden sönüp gitti. Başta en azından benimle vakit geçirmek istiyor, tatiller ayarlıyor, birlikte olmak istiyordu. Ona karşı derin duygular beslemesem de iyi bir adam olduğunu düşünüyordum ve bana kendimi sevilebilir, arzulanabilir bir kadın gibi hissettirmesini seviyordum.

Fakat evliliğin ilk ayı hızlıca geçti ve daha bir ay yeni dolmuşken bir gece ansızın onun artık koltukta benden uzak bir köşeye oturduğunu fark ettim. Artık bana nasıl olduğumu sormuyordu, anlattıklarımla daha az ilgileniyordu.

Tavırlarındaki değişiklik öyle hızlı oldu ki ona öyle derin hisler beslememiş olmama rağmen yalpaladım. Bir süre kendimi bir çöp gibi hissettim, kullanılıp atılmış bir şey. Görevimi tamamlamıştım, artık benden yana bakmasına gerek yoktu.

İlgisi günden güne azaldı ve en sonunda onun bana dönüp, "Meyve soy da yiyelim," diye buyurmasına evrildi. Tek istediği, karnını doyuracak, arkasını toplayıp evini temizleyecek birinin olmasıydı.

Erkeklerden nefret ediyordum. Bu nefrete engel olamıyordum.

Babam köyde yaşayan annemi kaçırmış, tüm ailesinden koparmıştı. Onu bir eve hapsetmiş, belki başka hayalleri olabilecekken onu kendi uygun gördüğü hayatı yaşamaya mahkûm bırakmıştı.

Annemin kaderini yaşamayacağımı zannediyordum ama babamın evinden kaçmaya çalışırken kendimi ben de benzer bir hayata mahkûm etmiştim. Sevmediğim ve beni sevmeyen bir adamla aynı evde yaşıyordum. Bana dokunmak istemiyordu. Dokunmak şöyle dursun, bana bakmıyordu bile. Hedefine ulaşmış, beni elde etmiş, evini çekip çevirecek birini bulmuştu.

Ondan mutlusu yoktu.

Bu dünya, kadınlara karşı işte böyle zalim ve acımasızdı. Benim yaşadığım hayat birçoğununkine nazaran cennet sayılırdı.

İşte bu yüzden, büyük bir zaferin ortasındaydım. Hayatım uzun bir Kurtuluş Savaşı'ysa bu, önemli bir cepheydi ve ben kazanmıştım. Artık her şey çok daha farklı olabilirdi. Daha çok para kazanacaktım, daha çok birikim yapabilirdim. Belki bir gün bu adamı bırakabilirdim bile. Üstelik sevdiğim bir işi yapıyor olacaktım! Şimdi ben de o havalı kadınlar gibi olabilir miydim yani? *Hey, bana bakın! Hayatın içindeyim, hayatın kendisiyim belki de.*

Yine de bazen, böyle günlerde özellikle, hâlâ gaflete düşüyordum. Ondan ilgi bekleme gafletine; onun, benimle ilgili bir şeyi merak etmesini bekleme gafletine.

Bunu biriyle birlikte kutlamak istiyordum, açıkçası herhangi biriyle birlikte. Hiçbir şeye bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyordum ve bunu bir eşle yahut bir dostla, bir şarap eşliğinde gülerek kutlamaya ihtiyacım vardı.

Ne yazık ki Cihangir akşam eve geldiğinde görüşmemin nasıl geçtiğini bile sormadı. Eve gelip eşyalarını hole bıraktıktan sonra bana şöyle bir sarıldı ve nasıl olduğumu sordu. İyi olduğumu söyler söylemez kendini duşa attı.

Duştan çıktıktan sonra birlikte yemek yedik ama yemek boyunca telefonuyla uğraşıp Twitter'da gezindi. Sesimi çıkarmadan kendi telefonumla ilgilendim ve hatırlamasını umarak bekledim.

Maalesef Cihangir kayıtsızlığını gece boyu sürdürdü. Televizyonda *Arka Sokaklar* izlerken benden çay istedi, çaydan sonra da meyve.

Saat gece yarısına gelirken Cihangir'in kanepede sızmak üzere olduğunu biliyordum. Her gece önce enişteler gibi koltukta sızar, sonra da benim zorlamamla yatağa taşınırdı. Bu yüzden o kendinden geçmeden hemen önce, "Bugün görüşmem vardı ya," dedim.

Gözlerini kırpıştırıp bana döndü. "Doğru," dedi, ancak yüzümden olumlu ya da olumsuz bir şey anlayamamış olacak ki

öylece bakmaya devam etti. "Beni işe aldılar," dedim hevesim kırılmış bir şekilde.

Kaşları anında çatıldı. Gözlerindeki hayret ifadesinden daha önce anlamadığım bir şeyi fark ettim: Bu işe zaten kabul edileceğimi düşünmemişti. Bu yüzden de tartışmaya gerek görmemişti.

"Aman ne güzel!" diye söylendi ve üstündeki pikeyi sertçe açıp ayağa kalktı. Dönüp bana bakmadan ya da başka bir şey söylemeden odaya gitti.

Ondan sahiden çok bir şey beklemiyordum. Onunla, bu ilişkinin yüzeysel bir ilişki olacağını kabul ederek evlenmiştim. Kaldı ki adama karşı bir şey hissetmiyordum da zaten. Ama bir zamanlar beni sevdiğini söyleyen ve benimle evlenmek için diller döken bir adamın, aynı evin içinde olduktan sonra artık arkadaşlık etmek bile istemeyişini anlayamıyordum.

Sonraki birkaç günü, bu heyecanı paylaşacak kimsem olmadığını kabullenerek ve iş için gerekli hazırlıkları yaparak geçirdim. Uzun zamandır çizim yapmadığım için elim soğumuştu, bu yüzden her gün belli bir saati çizmeye ayırdım. Ayrıca eski çizimlerimden de kullanabileceğimizi düşündüklerimi yeniden dosyalayıp düzenledim. Böylece tıpkı istediğim gibi kafamı işten kaldıramadan ve başka hiçbir şey düşünemeden haftayı bitirdim.

Pazartesi günü öyle gergin uyandım ki en son ne zaman bu kadar gerildiğimi hatırlamıyordum bile. Bağırsaklarımı bozmuştum ve her an kusacak gibi hissediyordum. Heyecandan başım dönüyordu. Böyle şirketlerde nasıl davranılacağını bile bilmezdim ki ben! Ne yapacaktım şimdi, ofiste gün boyu çizim mi? Bir de bana bunun için para mı vereceklerdi?

Çift gökkuşağı da görecek miydik?

Saçımı tepeden toplayıp hafif bir makyaj yaptıktan sonra basit ama şık, bordo kumaş pantolonu krem rengi bir bluz ile tamamlayıp takılarımı taktım. Hızlı hazırlanan biriydim, nitekim kahvaltıya vakit kaldığını görünce hızlıca bir tost yapıp mideye indirdim ve soluğu metroda aldım.

Şanslıydım ki şirket uzak olsa da toplu taşıma ile kolayca varabileceğim, merkezî bir yerdeydi. Her sabah metroda kitabımı okuyabilir, düşünmem gereken işler varsa uzun uzun düşünebilir, vakitten kazanabilirdim.

Şirkete tam vaktinde, sekiz buçukta vardım ve Devrim'in söylediği gibi dördüncü kata çıktım. Devrim'in odasının olduğu kata fazlasıyla benziyordu; asansörden çıkınca karşıda iki ofis, tam sağda bir ofis daha ve devam eden koridorda küçük bir ofis daha. Sağ köşede küçük bir bankonun arkasında sekreter hanım duruyordu. Emin adımlarla ilerledim.

"Merhaba," dedim usulca. "Ben, Bade Kemer. Bugün ilk iş günüm."

Kadının siyah gözleri ilgiyle parladı. "Hoş geldiniz, Bade Hanım. Devrim Bey'e haber verip size ofisinizi göstereyim."

Devrim kelimesi, içimdeki gerginliği on katına çıkardı. Bugün onu görmeyi beklememiştim. Toplantılarda elbette karşılaşırdık ama daha ilk günden buraya ne için gelecekti ki?

Yine de sonuçta kendisi büyük patrondu. Ya da büyük patronun oğlu. Nerede saldırıp nerede duracağını bilmek de önemli bir savaş stratejisiydi ama Devrim buraya gelip ne yapacaktı yani? Gelip yine saçma şeyler söyleyip gidecek miydi? Bu kez de şirketin kurallarıyla ilgili ahkâm kesip ayar mı verecekti?

Neyse ne! Ben bu ilk meydan muharebesinden alnımın akıyla çıkacağına adım gibi eminim.

Ofisim, koridorun ilerisindeki küçük ofisti. Kapıyı açınca hemen sağda büyük cam bir masa, solda orta sehpasıyla birlikte küçük, bordo bir koltuk takımı görünüyordu. Bu odaya bakmak bile içimi sıcacık ediyordu. Burası bana aitti, benimdi. *Benimdi.*

"Siz yerleşin," dedi sekreter. "Bu arada... ben de Belkıs. Bir şeye ihtiyacınız olursa arayın lütfen. Devrim Bey birazdan burada olur."

Yerleştirecek bir şeyim olmasa da Devrim gelene dek odamı inceledim. Stor perdelerini araladım, bilgisayarımı açtım ve masanın üstündeki birkaç moda dergisini karıştırdım. Koltuklardan birine oturduğum esnada kapı çaldı ve Devrim başını uzattı.

"Bade Hanım?" dedi içeri girmeden. "Gelebilir miyim?"

"Lütfen," dedim ayaklanarak.

Birkaç adım atarak içeri geçti ve çalışma masasına yaslanıp kollarını bağladı. "Hoş geldiniz," dedi. "Size etrafı tanıtmak ve işleri göstermek istedim. Deneyiminiz olmadığı için bir şeyler özellikle havada kalabilir, buna engel olmak istiyorum."

Gelip atarlı giderli konuşmasını beklediğim adam böyle ağırbaşlı ve iş bilir konuşunca dumura uğradım. Karşısında savunmasız hissettiğimi de inkâr edemezdim. İstediği an beni şirketten defedebilirdi ve her an bunu yapacakmış gibi hissediyordum. Devrim, sahiden de benim bir iki ay önce iş görüşmesine geldiğim Devrim miydi? İkizi olabilir miydi?

Zihnimdeki kötü düşünceleri uzaklaştırmaya çalışarak, "Tabii," dedim hevesle.

Odada ağır ağır yürüyerek, "Bildiğiniz üzere," diye başladı. "Ülkenin en bilinen, en pahalı giyim markalarından biriyiz. Kendi markamızın mağazalarında satış yaptığımız gibi birçok yan markaya bazen yalnızca tasarım, bazen de hem tasarım hem kıyafet kaynağı sağlıyoruz. Birçok ünlü isim önemli davetlerde bizim tasarımcılarımızın imzası olan kıyafetleri taşıyor. Ve bütün bunlar burada çalışan dört tasarımcı sayesinde gerçekleşiyor. Bu durumda, artık beş."

Anladığımı göstermek için başımı salladım. Devrim de sorun olmadığını anlayarak başını salladı ve karşıma oturup konuşmaya devam etti: "Babam şirketi yönetmemi çok istediği için genel müdürlük pozisyonunu reddetmedim ama temelde bu tasarımcı ekibe liderlik ediyorum. Seni birazdan diğerleriyle de tanıştırırım. Ekin, Barış ve Hümeyra ile çalışıyoruz. Seni ilk iki hafta için Hümeyra'nın gölgesi yapacağız. Benden sonra buradaki en tecrübeli kişi o. Böylece bir gün, bir hafta nasıl geçiyor, daha rahat kavrarsın diye düşündük. Uygun mu? Bir önerin var mı?"

Söyledikleri içime sinmişti. Her şeyi düşünmüştü zaten. Bu yüzden, "Şimdilik yok," dedim.

"Güzel. Tam zamanında işe girdin. Kış kreasyonumuz için çalışmalara henüz başlayacağız. Genelde bir program çıkarır, bu programa göre ilerleriz. Piyasa araştırması, beyin fırtınası, tema belirleme; sonrasında çizimler, tasarımlar ve ardından bunların arasından seçimler... Kreasyonun son hâli en azından kâğıt üzerinde belli olduktan sonra kumaşlara karar vermek için yeni bir saha araştırması, sonrasında kıyafetlerin ilk versiyonlarını modeller üstünde görmek... Keyifli ama yorucu bir iş. Yine de altından kalkacağına eminim." Bir an duraksadı, sonrasında gözlerinde garip bir kıvılcımla ve dudaklarında bilmiş bir tebessümle mırıldandı: "Dahası, bu işe bayılacağına eminim."

Bu kendinden eminliği, beni içimde bir yerlerden vursa da ne şaşkınlığımı ne de hislerimi yüzüme yansıttım. Bunun yerine kibar bir şekilde gülümsedim ve bilgilendirdiği için teşekkür ettim.

Başını salladı. "Gel, önce seni diğerleriyle tanıştırayım. Sonra da seni iş akdini imzalaman için Gonca'ya götürelim."

Söylediği gibi ayaklandık ve kattaki diğer ofisleri tek tek ziyaret ettik. Benden iki yıl önce başlamış olan Ekin hemen yanımdaki ofisteydi. Uzun boylu, alımlı, incecik, esmer bir kadındı. Sempatik bir yüzü vardı ve beni sevecenlikle karşıladı. "Hoş geldin," derken sesi gür ve içtendi. "Seni aramızda görmekten çok mutluyuz."

Barış, aşırı telaşlı ve hızlı hareket eden bir adam olduğunu daha biz kapıyı tıklar tıklamaz gösterdi. Yeni birinin gelişine çok heyecanlandığını söyleyerek kapıyı paldır küldür açtı ve neşeyle gülümsedi. Kıvırcık kısa saçları, benim kadar boyu ve çelimsiz vücuduyla nahif ama mesafeli bir duruşu vardı. Geniş tebessümünde bile uzak bir şeyler vardı. Bizi uğurlarken, "Neye ihtiyacın olursa haber ver," demeyi ihmal etmedi.

Devrim, Hümeyra'nın kapısını tıklamadan hemen önce bana doğru hafifçe eğildi: "Hümeyra biraz farklıdır," dedi. "Ama seni korkutmasına izin verme."

Elimde olmadan güldüm. "Sanırım seni korkutuyor," diye fısıldadım. Devrim buna itiraz etmek yerine hafifçe güldü ve kapıyı tıkladıktan sonra içeri girdi.

Hümeyra, yaşlı ve ağırbaşlıydı. Bunu beklemiyordum çünkü Devrim ona adıyla sesleniyordu ve ekipteki en tecrübeli kişinin kendisi olduğunu söylemişti ama bu kadın, ellilerinin ortalarında gösteriyordu. Oldukça uzun boylu ve geniş omuzluydu, tıpkı bir bir dağ gibi görünüyordu. Kısacık kesilmiş kıvırcık ve gri saçları vardı. Derin kırışıklıkları yüzüne korkutucu bir hava katıyordu.

Fakat bir tarzı vardı. Elleri yüzüklerle doluydu ve sıradan bir iş günü için bile mükemmel giyinmişti. Saten, havuç kesim koyu yeşil pantolonu ve üstüne giydiği dar, siyah bluzuyla her an buradan çıkıp bir davete de katılabilecek kadar iyi görünüyordu.

İçimden *vay be*! dedim. *Vay be!*

"Hümeyra," dedi Devrim ölçülü bir sesle. "Sana bahsettiğim gibi, Bade bugün başlıyor. Onu sana emanet edeceğim."

Hümeyra Hanım, beni pazardan almak üzere olduğu bir göbek marulmuşum gibi kısaca süzdü. Bir kaşı havalanırken dudakları büzüştü. "Ne giymiş bu böyle? Tasarımcı aldık işe, eminiz, değil mi?"

Ah. İşte şimdi anlamıştım! Devrim, benimle kendisinin baş edemeyeceğini anlayınca şirketteki en büyük canavarı öne sürmüştü! *Tabii ya.* Onun tatlı diline ne kadar kolay kanmıştım öyle. *Seni şerefsiz herif!*

Göz ucuyla Devrim'e öfkeli bir bakış attım ama fark etmedi. Gözlerimi Devrim'den çekip kibar bir tebessümle Hümeyra Hanım'a döndüm. "Ben de tanıştığıma memnun oldum, Hümeyra Hanım. Ne giydiğimi sorduğunuz için çok teşekkür ederim. Bluzum viskon kumaştan, bej, asimetrik yaka ve düz bir kalıp. Eteğimse gabardinden, burgonya rengi. Bayılırım, bilir misiniz? A kesim. Markası yok çünkü kendim diktim." Başımı yana yatırıp çarpık bir gülüş takındım. "Ben de sizin giyiminize bayıldım bu arada!"

Devrim yanımda kıs kıs gülünce bu kez Hümeyra Hanım ona ters bir bakış attı. Bu, Devrim'in hızlıca toparlanmasına neden oldu. "Lütfen, *hala*," dedi ciddileşerek. "İnsanları sınamaya bayıldığını biliyorum ama Bade öyle biri değil. Dikkat et de o seni sınamasın." Hümeyra Hanım'ın hiçbir şey söylemesine izin vermeden devam etti: "İş akdini imzalaması için yukarı çıkıyoruz. Sonrasında yanına gelir. Bildiklerini ona hevesle öğreteceğine eminim."

Onun bu alaycı yorumu, Hümeyra Hanım'ın ciddi ve resmî duruşunun bozulmasına yol açtı. Biz kapıdan çıkarken önündeki defterlerden birini Devrim'e fırlattı. "YORULDUM DİYORUM SANA, EŞEK SIPASI!"

Devrim, başına bunun gelmesine alışıkmış gibi defterden kolaylıkla kurtuldu ve beni de yoldan çekti, hemen ardından kapıyı hızlıca kapadı.

Sırtımdan terler aktığını hissederek Devrim'in hızına uydum ve asansöre doğru ilerledik. "Bu da... neydi? Bu kim?" diye inledim.

Devrim bana eğlendiğini gösteren bir bakış attı, gülüşü iyice genişledi. "Halam," dedi söylediğine kendinin bile inanmadığını gösteren bir ses tonuyla. "Ama kendisine *hala* denmesinden nefret ediyor. Bu yüzden ona adıyla sesleniriz."

Dışımdan söylediğimi fark etmeden, "Aile şirketinin zararları," diye mırıldandım. "Ailenin bir çatlağı yetmiyor, birden fazlasıyla muhatap oluyoruz."

Ne söylediğimi fark eder etmez nefesimi tuttum. Devrim'le işte şimdi bir kavgaya tutuşmayı bekledim ama onun tek yaptığı, bir anlık sessizlikten sonra yine kıs kıs gülmek oldu.

"Bayılıyorsun sataşmaya," dedi.

"Teklifsiz konuşmayın benimle."

"Bayılıyorsunuz sataşmaya, sevgili Bade Hanım."

"Siz başlattınız, Devrim Bey," dedim usulca, hiç sinirlenmeden. Bu esnada asansöre bindik, kapılar kapandı.

"Doğru. Ama siz de pek kindarsınız, Bade Hanım."

"Kindar demeyelim de haddini bilmeyen insanları unutmayıp kendilerine en uygun şekilde haddini bildirmeyi hobi edindim diyelim, Devrim Bey."

Asansör kapısı açılmadan hemen önce aynalı kapıdan genişçe, mutlu bir şekilde gülümsediğini gördüm. "Harika hobileriniz var, Bade Hanım. Lütfen ilgilenmeyi aksatmayın."

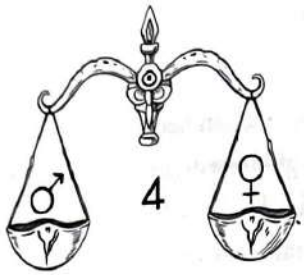
Asansörde şımaran kendisi değilmiş gibi ciddi bir yüzle asansörden inip Gonca Hanım'ın masasına doğru uzun adımlar attı. Bu adam psikopat mıydı? Kendisiyle uğraşılmasından haz alıyor olabilir miydi? Kurşun mu döktürseydik, içine cinler kaçmış olabilir miydi?

Gonca'nın masasına yumruğuyla *tık tık* yaptı. Gonca Hanım gülümseyerek başını kaldırdı. "Hoş geldiniz, Devrim Bey. Babanız yine burada. Miray Hanım'ın yeriyle ilgili benden laf almaya çalıştı ama kesinlikle hiçbir şey bilmeyen saf çalışan ayağına yattım. Sizin de üstünüze gelecek gibi görünüyor, odanızda. Köpürmüş durumda."

Devrim gözlerini devirdi. "Zaten ne zaman durgun bir su ki Allah aşkına!" Başını iki yana salladı. "Gonca, Bade'nin iş akdini imzalatır mısın?" Bana döndü. "Şirket tarafı sözleşmeyi imzaladı, siz de mutlaka okuyun. Aklınıza takılan bir şey olursa bana sorarsınız. Ama şimdilik önce Gonca'yla iletişime geçseniz iyi olur." Odaya bir göz attı. "Bir iki saat ortalıkta olmayabilirim. İyi şanslar."

Bana göz kırptı, *yanlış duymadınız*, bana liseli oğlanlar gibi göz kırptı ve arkasını dönüp odasına giden koridoru adımlamaya başladı. Başını çevirmeden son kez, "Üç olsun," diye seslendi. "Söndürmemiz gereken bir yangın var da."

Elimde olmadan Devrim'in gidişini gülerek ve şaşkın gözlerle izlediğimi, ofisine girip kapıyı gürültüyle çarpınca fark ettim.

4

Cehennem Zebanisi

İlk hafta cehennem gibi geçti.

Hümeyra Hanım, ya da benim iç sesimin deyimiyle *Hüm hala*, Devrim'in anlattığından katbekat zor bir kadındı. Yüzü gülmüyordu bir kere. ***Üstelik ben de lafını sakınmayan, yeri gelince esen gürleyen bir kadın olarak söylüyorum, bakın. Bir insanın yüzü hiç mi gülmez? Hayır, siz gariban da değilsiniz, Hüm halacığım, kendinize geliniz!***

İlk günü beni ofisinden kovmaya çalışmakla geçirdi. Sanırım pes edeceğimi umuyordu, bunun sonucunda da belki başka birinin gölgesi olabileceğimi. Ama dişe diş, göze gözdü elbette. Ellisine merdiven dayamış bir halacıktan korkacak olsaydık, şirketin kapısından içeri girmezdik. Kraliçemiz bana kayda değer bir şeyler söyleyene dek, ofisindeki koltuklardan birine gömüldüm ve masasındaki dergileri karıştırıp durdum. Dört saatlik sabrımın sonunda koskoca bir dergi yığınıyla geldi ve hepsini kucağıma bıraktı.

"Bunlar, Verz'in geçmişten bugüne kadar çıkardığı kreasyonlar. İncele. Sonra konuşuruz."

Verz, şirketin ana markasıydı. Ben bu kreasyonları kaç yaşımdan beri takip ediyordum, on altı mı? Hepsini de adım gibi iyi biliyordum. Verz'e özel bir ilgim olduğundan değil ama bunun gibi birçok markanın kreasyonlarını iyi bilirdim. İçinde olamadığınız bir şeyi uzaktan izlemek keyifli değildi ama bazen elde edebildiklerinizle yetinmek ve gününüzü beklemek gerekirdi.

Hepsini ezbere bildiğimi söylemedim ve verdiği göreve itiraz etmedim. Dört saatin sonunda ağzından kayda değer bir şey dökülmüştü. Bu yüzden dergileri bir sıraya dizip kronolojik olarak incelemeye koyuldum. Kreasyonlar her yılın modasına ve renk paletine göre değişiyor, belli bir tema üzerinden ilerliyordu. En sevdiğim yıl 2020 Sonbahar/Kış'tı: Net ve sade kesimli elbiselerle pantolonlar derginin sayfalarını kaplıyordu. Giysilerde tarçın rengi baskın olmak üzere kahve tonları hâkimdi.

O gün en azından on beş dakika da olsa Hüm hala benimle kreasyonları tartıştı, kendi favorisini ve sebeplerini açıkladı. Kimsenin görmediği hataları, kendince olması gerekenleri bir bir sıraladı. Konuşmanın sonunda kafam karıştığı için dayanamadım: "Bir şeyi anlayamıyorum. Tüm bunlar olurken siz de burada değil miydiniz? Neden zamanında düzeltmediniz?"

Hain bir şekilde gülümsedi. "Ben iki yıldır buradayım. Öncesinde rakip firmalardan birindeydim."

Dudaklarım şokla aralanırken kendime engel olamadan sordum: "Ama neden?"

Yüzünde ilk kez gerçek bir duygunun izini gördüm: *alay.* Dudakları, bir şeyle alay ediyormuşçasına bir saniyeliğine büzüldü fakat hemen sonra o ifadesiz yüzü geri geldi. "Aile içi çatışmalar diyelim. Hadi bakalım, paydos."

Kalan günler de bundan farklı değildi. ***Benim Hümo'nun peşinde dolanmam, günün ilk saatleri beni zerre takmaması, sonunda sabrıma ve ısrarıma dayanamayarak bir şeyler göstermeyi kabul etmesi, İstiklal Marşı ve kapanış. İşte ihtişamlı olacağını zannettiğim o hayat!***

Cuma sabahı hariç. Sabah ben odasına girer girmez başını önündeki tabletten kaldırdı. Bugün yine saten, beyaz bir elbise giymişti. Saten giymeye bayılıyordu.

"Bir haftadır sana temaları gösteriyorum. Pazartesi günü toplantı var. Olası temaları tartışacağız, sonrasında ekibin hemfikir olduğu birkaç temayı değerlendirmek için önümüzdeki hafta taslak kreasyonlar oluşturacağız. Bugün ekstra bir görev vermiyorum. Önümüzdeki üç günü düşünmeye ayır. Çok bir şey beklemiyorum çünkü ekibin kalanı da ben de belki de aylardır bunu düşünüyoruz zaten. Herkesin birikmiş fikirleri var. Ama en azından birkaç fikirle gelmen ekibi etkilemek için iyi bir fırsat." Sonra başını önüne eğdi, neredeyse duyamayacağım bir sesle ekledi: "Ve beni."

Bunun önemli bir adım olduğunu hissedebiliyordum. Bu yüzden ona teşekkür ettim ve ofisime geçmek için ayaklandım ancak boğazını temizleyerek beni durdurdu: "Son olarak, birkaç hafta sonra Verz'in en büyük davetlerinden biri yapılacak. Akşam kokteyl şeklinde. Tam tarih, sana e-posta ile iletilir. O gün ne giyeceğini düşünmeye başlasan iyi edersin, kendini ispatlamak ve göstermek için önemli bir gece."

Bunalmış hissederek başımla onayladım. Sessizlik içinde ofisime geçtim ve çalışmaya nereden başlamam gerektiğini düşündüm. Davet olayını sonraya bırakacaktım, şimdilik daha büyük dertlerim vardı. Aklımda çoğu zaman bir tasarım fikrim olurdu, genellikle beyin fırtınasına ihtiyaç bile duymazdım. Bir sürü şeyden ilham alabilirdim. Ama koskoca bir tema için elbette düşünmem gerekiyordu. Bu, tek bir kıyafet tasarlamaya benzemiyordu. İlham alabilmek için markaların eski kreasyonlarını incelemeye koyulmak üzereyken telefonum çaldı. Bilmediğim bir numara arıyordu.

Mesafeli bir sesle aramayı yanıtladım: "Alo?"

Karşıdan cıvıl cıvıl bir ses şakıdı: "BADE!"

Normalde telefonda, kendi annemin sesini bile ekranda adı çıkmasa güçlükle tanırdım. Ama bu sesi tanımamama imkân yoktu. "Miray?" diye sordum, gülüşüme engel olamayarak.

"Evet! N'apıyorsun?"

"Çalışıyorum... yani sanırım. Ne yaptığımı çok da anlamıyorum. Sen?"

Güldü. "İlk haftalar öyle olması çok normal. Sudan çıkmış balığa dönmüşsündür. Seni tebrik edemedim, o yüzden yemeğe davet etmek istedim. Kutlarız. Bu akşam müsait misin?"

İçim, bir anda tarif bile edemediğim duygularla doldu. Kapıma dek gelmesine rağmen Miray'ı hiç arkadaşım olarak düşünmemiştim. Belki yalnızca yardımsever biriydi, belki de kardeşinin hatalarını düzeltmeye çalışan iyi niyetli bir insandı. Onunla bir daha konuşacağımızı bile düşünmemiştim. Ama o beni tebrik etmek istiyordu. Kutlamak istiyordu.

Gözlerim dolarken bakışlarımı yukarı kaldırdım ve makyajımın bozulmaması için derin bir nefes alarak ağlamamaya çalıştım. Son zamanlarda ne kadar ağlak biri olup çıktığımı düşünürken dudaklarımdan bir kıkırtı döküldü: "Müsaitim," dedim, ikinci kez düşünmeden. "Nerede?"

Miray'ın bir süre duraksadığını hissettim. "Bizimkilere uzak bir yerde kalıyorum, bebeğim," dedi biraz çekingen bir ses tonuyla. "Ama bu akşam Devrim buraya geliyor. Ona sordum, seni de getirebileceğini söyledi. Senin için sıkıntı olur mu?"

Devrim'in adını duyar duymaz az önce içime dolan güzel hisler gölgelendi ve bir yutkunma ihtiyacıyla doldum. Ondan hiçbir şey istemek istemiyordum, hatta mümkünse yüzünü dahi görmek istemiyordum. Hayatımda beni kısıtlayan ve bir şeyler başarmamı engelleyen onca insan varken bu adama neden bu kadar takmıştım, bilmiyordum ama adını duymak bile içimin buz kesmesine neden oluyordu.

Öte yandan, Miray benimle kutlama yapmak istiyordu. Ve buna hâlâ inanamıyordum. İşimin yanında belki bir de arkadaşım

olabilirdi. Bundan birkaç hafta önce yanıma, evime gelerek bir şeyleri riske attığını tahmin edebiliyordum. Babasıyla arasının bozuk olduğunu söylemişti. Şimdi de ailesinden uzakta yaşadığını söylüyordu. Yani benim için şimdiden, yapması gerekenden çok daha fazlasını yapmıştı. Yaptıklarına karşılık yapabileceğim bir şey yoktu belki ama en azından bu nazik teklifini kabul etmek istiyordum. Bu yüzden, "Olur," dedim. "Sorun olmaz."

Sesi yeniden neşeyle doldu: "Heyecanlandım şimdi! Evime ilk kez geliyorsun! Tamam, kapatalım da ben hazırlık yapayım!"

Bir şey dememe fırsat bile vermeden, veda ederek telefonu kapattı ve beni gülen bir yüzle bıraktı. *Evime ilk kez geliyorsun* demek, evine daha birçok kez gideceğim anlamına mı geliyordu?

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım yüzümden silemediğim aptal gülüşüm ve sıcacık olan içim, gün boyu canımı hiçbir şeye sıkmama izin vermedi. Fikir bulmak, temayla çıkagelmek, orijinal olmak zor şeylerdi ama canım sıkılmadı. Canımı yarın sıkabilirdim. Hatta canımı yarın da sıkmama gerek yoktu, içimde küçük bir yanım kendime gayet güveniyordu. Bugün ya da yarın, elbette bir şeyler bulacağıma emin sayılırdım. Üstelik bir arkadaşım vardı!

Bunların birbiriyle alakası ne, bilmiyorum ama sen bilirsin, kuzum.

İyice çıldırdın yalnızlıktan, vah zavallı yavrum.

Tabletime gömülmüş, diğer markaların kreasyonlarını inceleyerek ilham almaya çalışırken dâhili telefonum çaldı. İşe başladığımdan beri hiç aranmadığım için şimdi de yanlışlıkla arandığımı düşünerek ahizeyi kaldırdım: "Bade Kemer."

Karşıdaki ses rahat bir şekilde, "Devrim ben," dedi. İş çıkış vaktimizin geldiğini anladığımda gerilmekten kendimi alamadım. "Ben işleri bitirdim. Sen ne durumdasın? Bekleyebilirim."

Açıkçası bu dört duvardan sıkılmıştım. "Ben de bitirdim," dedim bu yüzden. "Zemin katta buluşalım mı?"

Beş dakika içinde ineceğini söyleyerek telefonu kapattı. Bu sürede tuvalete gidip kendime kısaca çekidüzen verdim. Giydiğim siyah, düz kesim elbise belime oturmadan iniyor, dizlerimin biraz üstünde son buluyordu. Taktığım altın rengi kalın kolye ve küpeler kıyafetimdeki tek hareketlilikti. Kırmızı rujumu tazeledikten sonra bir kutlamaya hazır olduğumu düşünerek, sözleştiğimiz gibi zemin kata indim.

Devrim, asansörün biraz ilerisinde bekliyordu. Beş gündür onu hiç görmemiştim ve görünce gerileceğimi düşünmüştüm ama içimde tanıdık birini görmenin verdiği rahatlık ve sıcaklık hissi peyda oldu.

Nasıl yani? Bir kere asansörde atıştık diye tanıdık mı olmuştuk şimdi?

İçimde yaşadığım çelişkiden habersiz, beni görünce gülümsedi. Yüzü gülüşüyle aydınlandı ve yakışıklı yüzünün sol yanında bir gamze belirdi. Onu gördüğümden beri sakallarını biraz kısaltmıştı ve bu kez ceketi üstünde değildi. Lacivert pantolonunun üstüne giydiği beyaz gömleğiyle oldukça şık görünüyordu. Fakat yaklaştıkça yüzünden, günün yorgunluğunun da okunduğunu fark ettim.

Beni görünce hafifçe gülümsedi, başıyla selam verdikten sonra otoparka giden yolu gösterdi. Ben yanında yürümeye başlayınca, "Nasılsınız?" diye sordu. "İlk haftanız nasıldı?"

"Hümeyra Halanız dâhil mi cevaplayayım, hariç mi?"

Bu sorum onu güldürdü. "Dâhil olanı duymayı çok isterim."

"Okul müsameresine hazırlanmam gerekiyormuş da bana en nefret ettiğim öğretmenimi vermişler gibi."

İçtenlikle güldü ama cevap vermedi. Bu esnada arabanın yanına geldik ve benim kapımı açarak binmemi bekledi. Kızardığımı hissederek teşekkür ettim, eteklerimi koltuğa doğru topladım ve onun, kapımı hafifçe kapatışını seyrettim. İçimdeki hisleri tarif

edemiyordum ama neden bu adama, birkaç ay önce beni ofisinde aşağılayan adam gözüyle bakamıyordum?

İçimdeki çelişkiden habersiz, şoför koltuğuna yerleşti. Arabayı çalıştırdıktan sonra radyoyu hafifçe, sohbete engel olmayacak kadar açtı ve bana kısa bir bakış attı. "Akşam trafiği olduğu için iki buçuk saatlik bir yolumuz var."

Anladığımı gösterircesine başımı salladım.

Bir süre sessizlik içinde gittikten sonra durduğumuz ilk kırmızı ışıkta bana döndü. "Hümeyra biraz cadıdır ama onu yıllar bu hâle getirdi." Arada bir gözleri ışığa kayıyor, sonra tekrar beni buluyordu. "Özünde iyidir. Yakında yumuşar."

"Bugün o da böyle bir şeyler söyledi," dedim fırsatını yakalamışken. "Sadece iki yıldır şirketteymiş. Neden?"

Devrim soruma şaşırdığından olsa gerek, bir an için duraksadı. Bu esnada yeşil ışık yandı ve sıkışık trafikte ağır ağır gitmeye devam ettik. "Öncesinde babam kati surette bizim şirkette çalışmasını istemedi. Hümeyra da canını dişine takıp ülkenin en iyi tasarımcılarından biri oldu ve en iyi markalarla çalıştı. İki yıl önce şirket gerçekten kötü bir döneme girdiğinde babamın Hümeyra'ya yalvarması gerekti. *Gerçekten* yalvarması. Kadının tek istediği, evine çekilip sakince çoktan düzenini kurduğu şirkette hayatına devam etmek, birkaç tasarımı kontrol etmek, yıllardır yetiştirdiği insanlarla çalışmaktı. Ama şimdi görüyorum ki Hümeyra gelmese sahiden de şirket çok kötü bir sürece girebilirdi."

"Yani," dedim alayla. "Kelimenin tam anlamıyla babana *acıdı*."

Devrim'in kaşları çatıldı. "Pek sayılmaz. Hümeyra oldukça kindardır. *Bana* acıdı. Babamın çabalarının işe yaramayacağını görerek ona bir de ben yalvardım. Birkaç yıl bizlere yardımcı olabileceğini ama asla ekibe liderlik etmeyeceğini söyledi. Anlaştık. Babam da bunun kendi başarısı olduğunu zannederek aylarca övünüp durdu."

"Babanla tanışmadım," dedim kasvetli bir sesle. "Ama senden bile kötü bir adama benziyor."

Devrim keyifsizce güldü. "Kime çektim zannediyorsun?"

Merakıma engel olamayarak dudaklarımı araladım: "Çok özel olmayacaksa, Miray'la nasıl bozuştular?"

Devrim bana çok kısa ama buruk bir bakış attı. Anlatmak isteyip de anlatamıyormuş gibi bir hâli vardı. "Bunu Miray'a sorsan daha iyi."

Sonrasında bir süre sessizlik içinde yolculuk yaptık. Radyodaki şarkılar değiştikçe şehrin canlı kalabalığından uzaklaştık ve daha yeşil bir yerlere giriş yaptık. Camdan dışarıyı seyrederken içimi kaplayan *dejavu* hissine anlam veremedim ama sanki onunla bir rüyada bu yolculuğa benzer bir yolculuk yapmışım gibi hissetmekten kendimi alamıyordum.

Etrafı merakla izlediğimi fark edince, "Başta Şile'de kalıyordu," diye açıkladı. "Ama sonra babam yüzünden yerini değiştirmek zorunda kaldık. Bu ara Polonezköy'de kalıyor."

Başımı anlayışla sallayıp yanından geçtiğimiz ormanları ve dağları incelemeye devam ettim. Kararmaya başlayan havanın altında dağların arasından geçen yol, buruk görünüyordu. İstanbul'da böyle yeşil yerler olduğunu biliyordum ama şehirden öyle nadiren uzaklaşıyordum ki her gördüğümde şaşırmaktan kendimi alamıyordum.

Miray, beni şaşırtan bir şekilde müstakil bir evde kalıyordu. Küçücük bir bahçesi ve ön tarafa bakan yalnızca iki penceresi vardı. Onu ailenin çok uzaklardaki lüks villasında ya da dağ evinde bulmayı beklediğimi, yıkık dökük gecekonduyu gördüğümde fark ettim.

Bizi, evin giriş kapısına çıkan dört merdivenin ortasına oturmuş bekliyordu. Çiçeklerle dolu, beyaz mor ve bol bir elbise giymişti. Üstünde kısa bir hırka vardı. Bu sakinliğe aitmiş gibi görünüyordu. Kahverengi uzun saçları hafif rüzgârda usulca sallanıyordu. Bizi

görünce ışıldayan yüzündeki sakinlik hiç kaybolmadı. Sonsuza dek yaz mevsimini yaşaması gereken o insanlara benziyordu.

Devrim'e sarılmadan önce bana sıkı sıkı sarıldı ama sonra Devrim'e uzun uzun ve sahiden özlemiş gibi sarıldı. Miray'ın başı Devrim'in göğsünde, Devrim'in elleri de kadının saçlarındayken içim garip bir huzurla doldu, neredeyse ağlamak üzere olduğumu fark ettiğimde omuzlarımı dikleştirip gözlerimi kırpıştırdım.

Geri çekilebildiğinde Miray'ın sesi gizlemeye çalışsa da boğuktu: "Hoş geldiniz!" dedi ikimize de bakarak. "Hadi, hemen içeri geçin!"

Muhteşem bir sofra kurmuştu. Salonun bir köşesindeki dört kişilik eski masanın üstüne beyaz bir örtü sermişti. Ortada müthiş bir salata, tabaklardaysa dumanı tüten birer tarhana çorbası vardı. "Yemekler çok güzel görünüyor," dedim.

"Çorbalar biraz soğusun diye, yaklaştığınızı düşününce tabaklara koydum. Biraz tuzsuz olmuş olabilir... " derken sesi incelip kesildi.

Devrim gülerek tencerenin kapağını açtı. "Miray Hanımlar yemek yapmayı da mı öğrenmiş?"

Miray bana dönerek açıkladı: "Evde her zaman bir yardımcımız olduğu için yemek yapmaktan pek anlamazdım da. Alışıyorum artık."

Bu sözü beni güldürdü. "Mutfakta ve ev işlerinde beceriksizlik genetik ya da."

Cümlem, aramızdaki bir şeyi bıçakla kesmiş gibi ortaya bir sessizlik çöktü. Neden öyle söylediğimi ben bile anlayamayarak kaşlarımı çattım. Devrim elindeki kepçe havada asılı kalmış, şaşkın gözlerle bana bakıyordu. Miray'ınsa büsbütün kafası karışmış, kaşları çatılmıştı.

"Yani," dedim kendi mantıksızlığıma kendim bile bir neden getiremeyerek. "Devrim Bey'in kepçeyi tutuşuna baksanıza. Mutfakla arasının olmadığı her hâlinden belli."

Cevabım Miray'ı tatmin etmiş olacak ki kadının yüzündeki şaşkınlık geriledi ve yerini tekrar neşe aldı. Ama aynısını Devrim için söyleyemezdim. O, gözlerinde garip bir ifadeyle bana bakmaya ve sanki içimi görmeye çalışmaya devam etti. Simsiyah gözleri odanın öteki ucundan iki ok misali içimden geçecek zannettim. Aramızdaki bu garip bakışmayı Miray bozdu.

"Hadi, hemen oturun. Acıkmışsınızdır."

Başımı iki yana sallayarak kendimi hem andan hem de ne olduğunu anlamadığım bu durumdan çekip aldım ve masanın bir kenarına oturdum. Miray yanıma, Devrim ise ağır hareketlerle karşıma oturdu.

Çorbaları içerken aramızda garip bir sessizlik oluştuysa da makarnalara geçtiğimizde Miray bir şişe şarap açtı ve kadehlere doldurdu.

Devrim'in ilk sorusu, "Burada bir sıkıntı yok, değil mi?" oldu.

Miray gülümseyerek başını iki yana salladı. "Şimdilik yok. Babam ne âlemde?"

Devrim, "Sen onu boş ver," derken şarabından kocaman bir yudum aldı. "Geri adım atana kadar yapacak hiçbir şey yok. Ama burada kalman içime sinmiyor. Seni daha büyük bir yere alalım."

Miray hiç umursamadan gözlerini devirdi. "Sonra da senin hesaplarındaki kabarmayı sevgili babamız fark etsin ve ağzına sıçsın." Derin bir nefes aldı. "Pardon. Yani *sana da haddini bildirsin* demek istedim. Hesaplarını şimdi bile kontrol ediyordur, eminim."

"İnatlaşıyor tabii," dedi Devrim yalan söylemeyerek. "Ama elinde bir koz yok. Ne yapacak, beni de mi şirketten kovacak? Şirketin sonu olur, halamı da kaybeder. Zaten adam o kadar uzun zamandır işlerden uzak ki her şeyi kendi başına çekip çevirmeyeceğinin kendi de farkında. Yani kısacası, abla," dedi Devrim. Bir an duraksadı ve ben bu duraksamada onun Miray'a ilk kez abla dediğini fark ettim. "Sen bunları düşünme. Hallolacak."

Aralarındaki bakışmayı boğazımı temizleyerek böldüm: "Tüm bunların çok dışındayım," dedim, arabadaki teşebbüsümü yineleyerek. "Özel değilse, durum ne tam olarak?"

Miray dertli bir nefes alarak bana döndü: "Değil tabii ki. Babam, beni Serhat'la evlendirmek istedi." Boş bakışlarımı görünce açıkladı: "Şirkette çalışıyor, yakında tanışırsın. İkimizin de çok yakın arkadaşıdır. Başta Devrim de itiraz etmedi... Ama sonra..." Konuşması yavaşladı, sesi azaldı, bir an kesildi. Sonra Miray bana olan ilgisini yitirerek Devrim'e döndü: "Devrim, içine cin mi kaçtı senin?"

"O nereden çıktı, ablacığım?" diye sordu Devrim, masumane bir sesle.

"Bir önceki akşam bana bunun belki de mantıklı olabileceğini anlatıyordun çünkü. Ertesi sabah gelip beni evden kaçırdın. Hiç sormadım ama fikrini ne değiştirdi?"

Devrim'in kaşları, anlamını çözemediğim bir şekilde çatıldı. Bir süre önündeki tabağa bakarak düşündü, sonra uygun bir cevap bulamamış olacak ki geçiştirmeye çalıştı: "Yaptığım yanlıştı," dedi kısaca. "Bir önceki gecenin bir açıklaması yok. Doğru olan bu."

"Evet ama fikrin nasıl değişti?"

Devrim yüzünde çözemediğim bir ifadeyle, "Rüyama ak sakallı dedeler geldi," dedi. "Kulağımı çekti."

Miray'la birbirimize bakarak gülüştük. Doğru düzgün bir cevap alamayacağını kabul eden Miray yeniden bana döndü: "Bunları boş ver. İlk hafta nasıldı?"

Gözlerimi açarak sanki Devrim duymuyormuş gibi fısıldadım: "Ce-hen-nem!"

Devrim kıs kıs gülerken ona ters bir bakış attım. "Beni çok sevgili halanıza emanet etti!" dedim imayla.

Miray'ın çığlığı odayı doldurdu. "Ne!" Heyecanla kolumu tuttuğunda elimdeki kadehte yarısına kadar dolu şarap sallandı. "Bu harika bir haber!"

"Neresi harika?" derken sesim yenilgi doluydu. "Normal bir kadın değil o. Cehennemden dünyamıza gönderilmiş bir iblis."

Sözlerim Miray'ı güldürdü. Bana şefkatle gülümsedi. "Bildiğim her şeyi bana o öğretti. Biraz gıcıktır, doğru ama aynı zamanda çok iyi bir öğretmendir. Biraz sabret. Üstelik, kadınlara karşı daha çabuk yumuşar. Bana öğrettiklerini Devrim'e öğretmesi aylar sürdü. Devrim de az terlik yemedi bu esnada."

Hayalimdeki görüntü içimi şenlendirdi. "Devrim Beyler de az hak etmemiştir terliği."

"Tabii!" derken Miray iyice neşelenmişti. "Az inatçı değildi! Bu çizim işlerini de beceremiyordu..."

Devrim küskün bir bakışla önce Miray'a, sonra bana baktı. "İkiniz hoş bir takım olmadınız."

Miray dil çıkardı. "Efsane olduk, canım benim! Efsane!"

Onunla birbirimize bakıp gülüşürken düşünebildiğim tek şey, daha önce hiç Miray gibi konuşup gülüşebildiğim bir arkadaşım olmadığıydı. Onun kahkahaları ve nahifliği abisini bile bir parça çekilir kılıyordu.

Devrim ilk kadehi bitirdi ama ikincisini içmeyi reddetti. "Arabayı birinin kullanması gerek. Siz kızlar için, bugün Bade'yi kutlamak için toplandık ne de olsa." Gözlerime şefkatli, hatta neredeyse... neredeyse benimle gurur duyuyormuş gibi bir ifadeyle bakıyordu. "Bade Hanım," diye düzeltti.

Bazen onun ne düşündüğünü sahiden anlayamıyordum.

"Teşekkürler," dedim, başka ne diyeceğimi bilemeyerek. Miray'a bakarak mahcup bir ifadeyle gülümsedim. "Ben bir kadeh daha alabilirim."

Miray, ikimize de birer kadeh daha şarap doldururken Devrim ayaklanıp hemen yanımızdaki koltuklardan birine oturdu. "Siz ne derseniz deyin, Bade Hanım," derken yüzünde tasasız bir ifade vardı. "Bence ilk haftanız gayet iyiydi."

Güldüm. "Hiçbir şey yapmadım."

"Size öyle geliyor."

"Ne yaptığımı açıklar mısınız peki, Devrim Bey?" diye sordum imalı bir sesle. Miray, atışmamızı bir bana bir ona bakarak maç takip eder gibi izliyordu.

Şu âna dek bu şirkete birçok yeni tasarımcı almaya çalıştık, sevgili Bade Hanım. Siz ilk değilsiniz. Ancak hiçbiri, Hümeyra ile ilk haftayı tamamlayamadı. Çoğu ilk günde, bazı sabırlı arkadaşlar ise birkaç gün sonunda pes etti. Kolay bir şey gibi gelmiş olabilir size, ne de olsa tanıdığım en dirayetli insanlardan biri sizsiniz ama... Emin olun, gayet iyiydiniz."

Kendi kendime zafer kazanmış bir ifadeyle gülümsedim ve Miray'a haylaz bir çocuk gibi baktım. "Bir türlü *yeter* demediğim için halan nasıl sinirlendi, görmen lazım."

"Tahmin edebiliyorum. Bana bildiklerini öğretsin diye kapısında yattığım bir haftanın sonunda kapısını açarkenki yüzünü unutamıyorum."

Şaşkınlıkla derin bir nefes aldım. "Sahiden kapısında mı yattın!"

"Hava sıcaktı. Kraliçenin malikânesinin bahçesinde bir kamelya vardı, vallahi bir hafta oraya kıvrıldım!"

"Şaka mı yapıyorsun, kendi yeğenine hem de! Neden öğretmek istemedi ki?"

Devrim sıkıntıyla iç çekti. "Babamla yüz göz olmak istemedi. Hümeyra kötü biri değil."

Miray başını Devrim'i onaylamak için sallarken huzursuz görünüyordu. "Babamın maalesef savunulacak bir yanı yok. Şirkete girmeyi, tasarımcı olmayı ne kadar istersem isteyeyim izin vermedi. Kadınların çalışma dünyasında fazlalık olduğunu düşünüyor, zaten bu yüzden muhtaç olana dek Hümeyra'nın şirkette çalışmasına izin vermedi."

Devrim keyifli bir gülüş takındı. "Onun halama yalvarışını izlemek oldukça keyifliydi ama."

"Halam, sen araya girmeseydin ona hayatta acımazdı. Keşke hiç bulaşmasaydın da şirket batsaydı. O zaman görürdü gününü."

İçimdeki hüznü yakıp geçer belki diye şarabımdan koca bir yudum aldım. Şimdiden zihnimin hafifçe puslandığını hissediyordum ama araba kullanmayacaktım, zil zurna sarhoş olmadığım sürece sorun yoktu. Hiçbir zaman kendimi kaybedecek kadar içemezdim zaten, en fazla yolda sızardım. Bu da en iyi ihtimal değildi belki ama madem başarımı kutlamaya gelmiştik, gönlümce eğlenmek istiyordum.

Kadınları hor görmenin eğitimle, maddi durumla ya da çevreyle alakası olmamasından nefret ediyordum. İnsan bazen, yalnızca eğitimsiz kesimin böyle düşündüğü yanılgısına düşüyordu ama hayır, bu her yerdeydi. Her ailenin içindeydi, kadınları korumak adı altında onları bir gecekonduya yahut bir yalıya kapatmak dünyanın her yerindeydi.

Dertli dertli iç çektim. "İnsan zengin, okumuş bir aile görünce en azından onların kızları rahat ve mutlu yaşıyordur zannediyor ama hayır. Kadınsan hiçbir yerde mutluluk yok bu dünyada."

Miray itiraz edercesine başını iki yana salladı, elinde tuttuğu kadehteki şarap bir o yana bir bu yana savruldu. Onun da kafasının hafiften *güzel* olmaya başladığını görebiliyordum. "Bunu reddediyorum! Savaşmak zorunda kalmamızdan nefret ediyorum ama bu, bu savaşın bir gün bitmeyeceği anlamına gelmiyor! O şirkete gireceğim! Kendine bir bak, sen girdin bile! Kim bilir daha neler başaracaksın?"

İçince hep çok duygusallaşırdım, bu yüzden gözlerimin dolmasına engel olamadım. "Evet ama bu kadar zor olmak zorunda mıydı?"

Aslında kastettiğim şey şirkete girmenin zor olması değildi, hayatımın bu kadar zor olmasıydı. Bu günlere kolay gelmemiştim, babamın kısıtlamalarından kurtulmak için sevmediğim bir adamla evlenmem gerekmişti. Senelerce hor görüldüğüm, düzgün maaş alamadığım işlerde çalışmam gerekmişti. .Okuyamamıştım bile. Evet, sonunda istediğim işi yaptığım bir noktaya gelmiştim belki ama bu, benim yaşımdaki ve konumumdaki başka biri için gayet kolayken benim dişimle tırnağımla söküp almam gerekmişti.

Üstelik Miray sayesinde şansımın yaver gittiği bile söylenebilirdi.

Fakat Devrim, söylediklerimi tamamen kendi üstüne alınarak, "Özür dilerim," dedi. "O gün öyle davranmamalıydım, biliyorum."

Bir yanım, onun aslında bugünkü gibi bir insan olduğuna, beni işe alan o insan olduğuna inanmak istiyordu ama diğer yanım, iki ay önceki o yargılayıcı yüzünü unutamıyordu. Öte yandan yaptığı, kendisi istemeden de olsa daha iyi bir konuma gelmemi sağlamıştı. Bu yüzden ona daha fazla kızamıyordum.

"Sorun değil," dedim alkolden gevşemiş sesimle. Daha fazla içmemem gerektiğini düşünerek kadehi bıraktım. "Sanırım o kadar da kötü biri değilsin."

"Teklifsiz konuşmamaya ne oldu?"

Nasıl konuştuğumu fark edince dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Bu hâlime güldü ve başını iki yana salladı. "Sorun değil."

Ne diyeceğimi bilemeyerek kolumdaki saate göz attım. Saat ona yaklaşıyordu. Bu hareketim gözünden kaçmadı ve kalkmam gerektiğini nasıl ifade edeceğimi düşünürken ayaklandı. Kalkıp Miray'a arkadan sarıldı. "Biz artık gidelim mi?"

Miray hüzünle dudaklarını büzdü ve gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. "Bir gidiyorsun, günlerce gelmiyorsun!"

"Babamın burayı da öğrenmesini istemiyorum. Sürekli kaybolursam yanına geldiğimi anlar ve peşime birini takar. Adam manyak, biliyorsun."

Miray'ın evime gelerek nasıl riskler aldığını fark edince gözlerimin bir kez daha dolduğunu hissettim. "Devrim gelemez ama ben gelebilirim. İş düzenini oturtayım, sonra sık sık ziyaret ederim seni."

Bu, yüzüne biraz olsun huzur gelmesini sağladı. "Hadi," dedi Devrim, Miray'ın doğrulmasına yardım ederek. "Ben seni yatağına yatırayım, sonra da gidelim."

Miray'ın, benden çok daha fazla içtiğini, ayağa kalktığında fark ettim. Destek almadan ayakta duramıyordu, bu yüzden tüm gövdesiyle ağırlığını Devrim'e vermişti. Uzanıp onu dikkatli bir şekilde kendime çektim ve ona sıkı sıkı sarıldım. Miray ağırlığını bana verirken başımı omzuna hafifçe yasladım ve o esnada Devrim'le göz göze geldik.

İkimize de şefkatle bakıyordu, bir eli hâlâ Miray'ın belindeydi. Bana bakışlarıyla başka bir şey daha anlatmaya çalıştığını düşündüm ama bir türlü anlayamadım.

Belki de alkolün etkisiyle uyduruyordum.

Miray'ın koluna girmesini sağlarken, "Ben onu yatırayım," diye fısıldadı bana doğru.

"Ben dışarıda bekliyorum," dedim tıpkı onun gibi fısıldayarak.

Cevap beklemeden arkamı döndüm ve evin kapısından dışarı çıkıp birkaç saat önce Miray'ın oturduğu basamaklara oturdum. Hava serinlemişti. Sert bir rüzgâr esiyor, gözlerimi hafifçe yakıyordu. Üşüdüğümü hissederek kollarımı birbirine doladım ve başımı dizlerime yasladım.

Hayatımın ne kadar hızlı değiştiğine inanamıyordum. Daha üç gün önce elime verseler bir kaşık suda boğacağım adamla şarap içiyordum. Ablasıyla sohbet ediyordum. Eve bu saatte dönüyordum. İşim vardı.

Neler oluyordu böyle?

Arkamdaki kapının hafifçe açılıp tekrar kapandığını işittiğimde yerimden kıpırdamadım. Devrim, üzerime montumu bıraktığında şaşkınlıkla güldüm. "İçeride mi unutmuşum?"

Ben ayağa kalkmayı reddettiğim için olsa gerek, Devrim hemen yanıma oturdu ve anlamsız soruma cevap vermedi. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Gözlerimi kısarak uzaktaki dağlara bakmaya devam ettim. "Her şeyin ne kadar hızlı değiştiğini, sanırım."

Uzun bir sessizlik oldu. Öyle uzun süre sessiz kaldı ki hiç cevap vermeyecek zannettim. Ama sonunda, derinden gelen bir

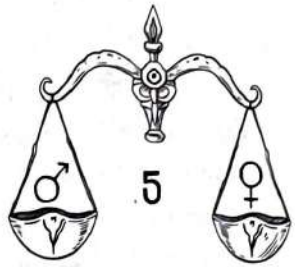
sesle, "Öyle," dedi. "Her şeyin bir anda nasıl da değiştiğine insan inanamıyor bazen."

Onun bambaşka bir şeyden bahsettiğine emindim ama neyden bahsettiği konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Bu, dönüp ona bakmama neden oldu. Yüzü bana fazla yakın duruyordu. Kapkara gözleri karanlıkta kaybolup gidiyordu. Yüz çizgilerinden yorgunluk okunuyordu. Bana yine anlayamadığım, uzak bir ifadeyle bakıyordu.

Boğazımı temizleyerek hafifçe geri çekildim. "Sanırım eve dönmem gerek."

Ağır ağır başını salladı. Yüzünden hüzünlü bir ifade gelip geçerken, "Olur," dedi. "Seni evine götürelim."

Evine derken neden kelimeyi vurguladığını ve beni eve değil de cehenneme götürüyormuş gibi isteksiz davrandığını soramadım.

Alışkanlıklar

Sonraki hafta, düzenlenen toplantı sonrasında her şey biraz daha kolaylaştı. Toplantıya aktif olarak katılarak en az diğerleri kadar fikir belirtip tartışabilmemden miydi yoksa Hümeyra Hanım'ın bensiz iki gün geçirip kafasını dinlemesinden miydi, bilmiyorum ama bana karşı biraz da olsa yumuşamış görünüyordu.

Toplantı sonunda Devrim bizler için bir zaman çizelgesi çıkarmıştı. Eylül ayının son günleriydi ve yeni kreasyonun defilesi kasımın son haftası yapılacaktı. Birçok markanın aksine sonbahar ve kış kreasyonunu birlikte değerlendirmiyor, kış için ayrı bir defile düzenliyorlardı. Devrim bunun ekstra iş yüküyle birlikte ekstra reklam olduğunu söylüyordu ki haklıydı. Her kışın başında, alamayacak olsam dahi bu aşırı pahalı kıyafetleri katalog yayımlandığı anda incelerdim.

Tasarımlarımızı toparlamak için bir haftamız vardı. Önümüzdeki iki hafta, Devrim'in tabiriyle *herkesin odasına kapanıp harıl harıl çizim yapacağı* iki haftaydı. Sonra tasarımları bir araya getirip içlerinden en iyilerini seçecek, bir haftayı da kumaş ve malzeme kararı vermek için piyasa araştırmasına ayıracaktık. Fabrikadan her tasarım için birer örnek istedikten ve bu örnekleri de

değerlendirdikten sonra işin bizim üzerimize düşen kısmı çoğunlukla bitmiş olacaktı. Kasım ayı; etkinliğin planlanması, serinin üretimi ve defile organizasyonuyla ilgiliydi.

Tüm bunları konuşup tartıştığımız toplantının ardından tıpkı Devrim'in söylediği gibi odama kapanmıştım ve bana verilen çizim tabletini evirip çeviriyordum. Teknolojiyle aram hiçbir zaman çok iyi olmamıştı ama bu garip alet beni hepten şoka sürüklemişti. Kâğıt üzerinde değil de bu garip ekranda çizim yapmak gözüme asla mümkün görünmüyordu. Ve buna karşılık, Devrim artık çizimleri bunda yapmam gerektiğini net bir şekilde belirtmişti. Toplantıda. Herkesin olduğu toplantıda. Eh, tabii ben de *"Seni hıyar suratlı! Ben ne anlarım tabletle çizim yapmaktan. Bana bunları bilerek yapıyorsun, değil mi?"* diyememiştim. Gülümseyerek başımı sallamış, "Tabii," demiştim çünkü sanırım profesyonel hayat böyle bir yerdi. Gülümsüyor ve *tabii* diyordunuz.

Sonra da bir merdiven kenarında ya da tuvalette ağlayabilirdiniz ama konumuz bu değil şimdi.

Öfkeyle derin bir nefes aldığım esnada kapım iki kez tıklandı, *girin* diye mırıldanmamın hemen ardından Devrim kapıyı açıp başını uzattı. "Gelebilir miyim?"

Ona öfkeli bir bakış atıp cevap vermedim. Mimik yorumlama konusunda tamamen fikirsiz olduğu için miydi, bilmiyorum ama cesur adımlarla içeri girip masamın önündeki sandalyelerden birine kuruldu. "Kusura bakma," dedi rahatça. "Toplantı sonrası gelecektim ama yönetim kurulunun da toplantısı vardı."

Yüzüne bakmadım. "Teklifsiz konuşmayın benimle."

Yorgun bir sesle güldü. "Elinde uzaydan gelen yabancı bir cisim gibi tuttuğun o şeyle yardıma ihtiyacın olabilir diye düşündüm."

Kirpiklerimin altından dik dik baktım. "Madem bunu düşündünüz, neden beni buna mahkûm ettiğinizi sorabilir miyim?"

Mahcup bir şekilde gülümsedi. "Fabrikaya kâğıt üzerinde çizimler gönderemeyiz, Bade," dedi şefkatli bir sesle. Benimle gayriresmî konuşmaya neden bu kadar takmıştı?

"Hanım," dedim sesindeki şefkati ezip geçerek. Aslında Miray'ın evinde geçirdiğimiz o geceden sonra ona bu kadar tavırlı olmayacağımı düşünmüştüm ama toplantı sonrası gergin ve sinirliydim.

"Kusura bakma, alışkanlık."

Kaşlarım çatıldı. "Neyin alışkanlığı?"

Bir an bocaladığını gördüm. Ne diyeceğini bilemez gibi boş boş baktıktan sonra eliyle geçiştirdi. "Yani çalışanların çoğuyla böyle konuştuğum için."

İçten içe kendime sabır dileyerek inatçı gözlerimi ona diktim. "Benimle konuşmayın."

Yenilgiyi kabul ederek başını bir kere salladı. "Anlaşıldı, Bade Hanım. Şimdi şu tableti konuşalım. Size nasıl kullanacağınızı göstereyim. Kısa bir eğitimden sonra kâğıttan farkı olmayacaktır."

Ve işte böylece, hiç beklemeden ayaklandı ve sandalyesini yanıma çekti. Yanıma, hemen dibime oturup elimdeki tableti aldı ve açma tuşuna uzunca bastı. Aynı anda tanıdık bir koku burnuma doldu. Odunsu parfümü altında baharatlı birkaç nota barındırıyordu ve ben bu kokuyu daha önce duyduğuma emindim. Nerede olduğunu bilmiyordum ama bu koku bir yerlerde, çok yakınımdaydı. Adım gibi emindim.

İçimdeki karmaşadan habersizdi. Ben bu tanıdıklık hissinin yabancılığıyla baş etmeye çalışırken o, sanki inadına yapıyormuş gibi daha da yakınıma geldi. Artık alıştığım için kokusunu almıyordum ama yüzünün bu kadar yakında oluşu da garip bir şekilde canımı yakıyordu. Bana hiç bakmıyor, önündeki tabletle ilgileniyordu ve onun böyle uzak ama yakın oluşunda garip bir hüzün gizliydi.

Ben neler düşünüyordum?

"Sistem böyle açılıyor," derken aniden bana döndü. Böylece dakikalardır hiç bana bakmadığı için içerlediğim gözleri, gözlerime sabitlendi. Ne kadar yakın durduğumuzu fark ettiğinde yutkundu. Bana yine o karmaşık ifadeyle bakan gözlerini gözlerimden çeksin diye bekledim ama o, gözlerini üzerimden çekmek yerine senelerdir bu anı beklemiş gibi öylece kaldı.

Ben neler düşünüyordum?

Kendimi toparlamak için boğazımı temizledim ve başımı hafifçe geri çekerek gözlerimle tableti işaret ettim. "Nasıl açılıyor?"

Aklımdaki her şeyi silip ekrana odaklandım. Bu, kariyerim için önemliydi, yani sahiden öğrenmek zorunda olduğum bir şeydi. Ne kadar huysuzluk edersem edeyim, bu gerçeği göz ardı edemezdim.

Devrim bu hareketimle kendine gelmiş gibi doğruldu, boğazını temizledi ve kendini hafifçe geri çekip tableti ortamıza yerleştirdi. Dikkatini hiç dağıtmadan, konuşurken hiç teklemeden programları açmaya ve bana göstermeye başladı. Özellikleri göstermek için farklı şeyler çizip duruyor, büyük ve kemikli elleri tabletin üstünde kalemiyle birlikte gidip geliyordu. Yetenekli elleri vardı, hayal ettiği çoğu şeyi çizebiliyordu. Ayrıca renk skalasına öyle hâkimdi ki renkleri neredeyse bakmadan seçtiğine yemin edebilirdim.

İtiraf etmek istemiyordum ama havalıydı.

Yıllardır tasarım yapan patronun harika çizim yapıyor. Aman ne şaşırtıcı!

Kendi kendime göz devirdim. Aynı anda Devrim anlatacaklarını bitirmiş gibi derin bir nefes aldı. "Aklıma gelenler bunlar. Başka bir şey düşünemiyorum ama çalışırken aklına gelenleri sormaktan çekinme. Çekinmeyin yani," diye düzeltti son anda. "Bade Hanım."

Günün kalanında tableti çözmek için uğraştım ve bol bol çizim yaptım. Yemek yemeyi unuttuğumu öğleden sonra üç gibi fark ettim ama önemsemedim. Saat sekiz gibiyse mesainin

çoktan bittiğini ve karanlığın çoktan çöktüğünü, şirketten iki, hatta üç saat önce çıkmış olmam gerektiğini fark ettim.

Eskiden beri bir işe odaklanınca kendimi kaybederdim. İyi haber şuydu ki tableti fethetmiştim. Ertesi günlerde sevdiğim çizimlerimi tablete geçirmeli ve toplantıya dek bir dolu yeni çizim yapmalıydım. Harika fikirlerim vardı.

Eşyalarımı toplayıp ofisten çıktım, etraf ıssız görünüyordu. Işıklar kapatılmıştı ve kimse yoktu. Her yer fazlasıyla sessiz olduğu için kendi adımlarımın sesleri binada fazlaca yankılanıyordu. *Tak. Tak. Tak.*

Koridoru dönüp asansöre binmek üzereyken hemen yanından geçtiğim kapı hızla açıldı. Korkarak elimi göğsüme koydum ve kendime engel olamadan bir nida koyuverdim. Fakat gördüğüm yüz de en az benim kadar korkmuş görünüyordu: Ekin, bir eli kapıda diğeri kapının pervazında, bana şokla açılmış gözlerle bakıyordu.

Ne kadar süre birbirimize öyle şok içinde baktık, bilmiyordum ama en sonunda sessizliği bozan o oldu: "Benim dışımda kimse kalmadı sanıyordum. Sesini duyunca korktum. Kusura bakma, seni de korkuttum."

Açıklamasıyla kaslarım gevşedi. "Ben de kimse kalmadı sanıyordum, ödüm koptu." Gerginliğim geçince gülmekten kendimi alamadım. "Sanırım iki işkolik, birbirimizden habersiz bu saati bulmuşuz."

Yüzünde ılımlı bir gülüş peyda oldu, o da rahatlamıştı. "Karşılaştığım kişi sen olduğun için sevindim. Gizli gizli mesai yapınca Devrim Bey sinirleniyor. Dinlenmeden düzgün çalışamayacağımız konusunda ısrarcı."

Hafifçe güldüm. Eh, haklıydı.

Ekin bir eli kapı pervazında, diğeri çantasında bana bakmaya devam etti. Aramızdaki sessizlik uzadıkça garip bir hâl almaya başlayacak diye korktum ama o, kısa birkaç saniyenin ardından kararını vermiş gibi kendi kendine başını salladı ve bana gülümsedi. "Kurt gibi açım. Bir şeyler yemeye ne dersin?"

Gözlerimi birkaç kere kırpıştırdım. Bir arkadaş yetmemişti, şimdi bir arkadaş daha mı ediniyordum yoksa? İnanılmazdı.

Hey, bana bakın, ben Bade Kemer! Hayatın en içinde, tam ortasındayım!

Fazla hevesli görünmemeye çalışarak başımı salladım. "Olur. Nerede yesek?"

Daha bunu söylerken bile içime küçük bir kurt düştü. Hava çoktan kararmıştı. Kısa bir yemek yiyip kalksak bile eve geç gideceğim aşikârdı. Cihangir'le kavga etmek istemiyordum çünkü Miraylarla geçirdiğim geceden beri surat asıyordu.

Fakat onunla kavga etmek istemediğim için kendimi kısıtlamak da istemiyordum. Hayatımdaki erkekler memnun ve mutlu olsun, kavga gürültü çıkmasın diye yeterince susmuş; evimde oturmuştum. Önce babam, sonra da Cihangir.

Fakat bu kadarı yeterliydi.

Bazı kavgalar edilmeliydi.

Ben bunları düşünürken Ekin her şeyden habersiz, ofisinin kapısını kapattı ve önüme düştü. "Yolun karşısında harika bir yer var. Ev yemekleri müthiş, oraya gitmeye ne dersin?"

Fast food seven biri değildim, bu yüzden bu teklifin üstüne atladım. "Aslında harika olur!"

Hızlı adımlarla, hiç konuşmadan asansöre bindik. Fırsattan istifade edip telefonumu çıkardım ve Cihangir'e kısa bir mesaj attım:

Biraz gecikeceğim. Dolapta taze fasulye vardı.
Onu ısıtabilirsin.

Sonraki beş dakika boyunca, bahsettiği restorana yürürken telefonuma bakıp durdum ama Cihangir cevap yazmadı. Sessizliğinin pasif agresyon değil, umursamazlık olduğunu umarak telefonu çantama attım ve ânın tadını çıkarmaya karar verdim.

Kapısından içeri girdiğimiz restoran, şirketin tam karşısındaydı. Modern dünyanın tüm kaosundan ve metalikliğinden uzak bu yere adım attığımız anda kendimi sakinleşirken buldum.

İçerisi tamamen toprak tonlarında dekore edilmişti. Yerde, evdeymişiz hissini uyandıran eski tip halılardan vardı, üstünde yürünmekten solmuş ve kirlenmişti ama ambiyansa katkısı müthişti. Duvarlar, büyüklerimizin evinde olan eski tip köy tablolarıyla doluydu: akan ırmaklar ve yanında bir köy evi, küçük bir lale tarlası ve en köşede de koyunlarıyla bir çoban.

Ahşap sandalye ve masalar yarı yarıya doluydu. İnsanlar neşeyle sohbet ediyor, bir yandan da yemeklerini yiyordu.

Cam kenarındaki boş masalardan birine geçip hızlıca kurulduk ve masada bizi hazır bekleyen menüye göz attık. Sade ve basit bir listesi vardı: çorbalar, sulu yemekler, anne köftesi, fırında tavuk, çeşitli salatalar ve birkaç küçük de meze.

"Ben hep kuru fasulye pilav yiyorum, lezzeti inanılmaz..." derken Ekin beklentiyle bana bakıyordu.

"Ben patlıcan alacağım sanırım, uzun zamandır yemedim."

Ekin masalara göz atan garsonu çağırdı ve siparişlerimizi verdikten sonra bana dönüp gülümsedi. Bir süre hiçbir şey söylemedi ama gözlerini de kaçırmadı, bana öyle sakin sakin bakmaya devam etti. Huzur dolu bir enerjisi vardı, insan yalnızca yanında durduğunda bile rahatladığını hissediyordu. Bunun, çizimlerine ve tasarımlarına da yansıdığını fark ettim, tasarımları hiçbir zaman canlı renklerde ya da garip şekillerde olmuyordu. İnsanın ruhunun sanata yansıması ne garipti.

Sonunda sessizliği, "Nasıl gidiyor?" diye sorarak bozdu. "Zorlanıyor musun, yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hümeyra Hanım beni biraz zorladı ama bu hafta daha iyi gibi... Tabii, değişik, yani biraz ne yapacağımı bilemiyor gibiyim ama herkes çok yardımcı oluyor. Teşekkür ederim."

Anlayışla gülümsedi. "Deli misin? İlk zamanlarımı hatırlıyorum da... Devrim Bey beni çıldırtacaktı. Onu öyle yapma, bunu böyle yapma... İstifa edecektim ama tuttular. *O hep böyledir, zor beğenir,* dediler. Haklıymışlar."

Devrim'i zor beğenen biri olarak düşünemiyordum. Şimdi düşününce bana karşı oldukça sabırlı ve olumlu davranıyordu.

Tabii, işe girdiğimden beri... Öncesinde, şoförü olmak istediğimde takındığı o katı ve kurşungeçirmez tavrı hatırlayınca ne demek istediğini anladım.

"Seni istifa etmekten alıkoyan ne oldu?" diye sordum merakla. İnsanları böyle zor zamanlarda ayakta tutan şeyleri hep merak ederdim.

Benden uzağa, duvarda bir noktaya dalıp gitti gülümseyerek. "Hayallerim vardı çünkü. Burada çalışacak, işi en iyilerinden öğrenecek, sonra kendi markamı kuracaktım."

Devam eder ümidiyle onu cevapsız bıraktım ama sessizlikte tek kelime etmedi. Dalıp gittiği yere buruk bir tebessümle bakmayı uzun bir zaman sürdürdü, her nereye gittiyse onu günümüze getirmeye kıyamadım, bana dönmesini sabırla bekledim.

Kaç dakika sonra, bilmiyorum ama bir süre sonra irkilerek başını iki yana salladı ve utangaç bir tebessümle bana baktı. "Eskide kaldı tabii artık. Marka falan kuramam, buraya çakıldım kaldım."

Şaşırarak hafifçe geri çekildim. "Nedenmiş? İstesen gayet yapabilirsin."

O esnada gelen yemeklerimiz Ekin'in cevap vermesine engel oldu ama bu konu, yüzünü aniden düşürdü ve garson gidene kadar cevap vermedi. Huzursuzluğu sanki elle tutulur bir şey gibiydi. "Yok," dedi garson gittikten sonra, tatsız bir sesle. "Geçti artık. Burada bir düzen kurdum. Seviyorum da şirketi."

Kırık dökük sesinin altında başka bir sebep olduğunu hissetsem de ona nedenini bir kere daha soramadım. Daha yeni tanışıyorduk ve bana söylemek istemediği bir sebep elbette olabilirdi.

Dudaklarımı, ona destek olacak birkaç cümle söylemek için araladım ama bana, televizyonun açılan sesi engel oldu. Restoranın otantik havasına uygun bir şekilde, duvara montelenmiş eski tip küçük televizyon sabahtan beri sessizdi ve ekranda yalnızca haber görüntüleri oynuyordu. Ama şimdi, mutfaktan çıkmış olan yaşlı bir teyze gözlerini kısmış, kumandayla televizyonun sesini açıyordu.

"Günlerdir kayıp olan U.Ç.'nin cesedi, yaşadığı mahallenin yakınındaki bir ormanlık alanda bulundu. 17 yaşındaki genç kız, en son iki gün önce gittiği dershanede görülmüştü. O zamandan beri ulaşılamayan genç kız, vurularak öldürülmüş. Yanında intihar notu bulunan U.Ç.'nin dosyası hâlâ araştırılmakta. Otopsi sonuçları bekleniyor."

Haber spikerinin sesi kayboldu ve ekrana elli yaşlarında, hüngür hüngür ağlayan bir adam geldi. "Benim kızım hayat doluydu! İntihar edecek biri değildi... Bunu yapanları bulun..."

Böyle haberleri her duyduğumda kanım donuyordu. Kanımın donması iyiydi çünkü kanımın donmasından değil, tüm bunlara alışmaktan çok korkuyordum. Ruhsuzlaşmaktan, hissizleşmekten... Artık canımın yanmamasından.

"Şimdi intihar mı etti bu kız gerçekten? İğrenç bir dünyada yaşıyoruz..." derken elimdeki kaşığı tabağa bıraktım. İştahım kalmamıştı.

Ekin, başını televizyondan bana çevirdiğinde gözleri dolu doluydu. Burnunu hafifçe çekti. "Hatırlıyor musun, bundan birkaç yıl önce bir kız, 'Ben intihar etmem, kendimi yüksekten atmam, ölürsem öldürülmüşümdür. Hakkımı arayın,' diye tweet atmıştı. Sonra da balkondan düşüp ölmüştü... Cinayet izine rastlanmadı denildi. Böyle zamanlarda aklıma hep o gelir. Belki de sahiden düşüp öldü... Ama belki de hakkımı arayın diye tüm dünyaya seslenen bir kadının hakkını yeterince arayamadık. Asla bilemeyeceğiz..."

"Tüm dünya bize düşman gibi hissediyorum bazen. Birazdan çıkıp eve giderken öldürülebiliriz ve sesimizi kimse duymayabilir. Bu, beraber yaşaması korkunç bir gerçek."

"Çok sahipsiz hissediyorum bazen. Ölüp gitsem, başıma bir şey gelse annem babam ne yapabilir ki? Toplum, devlet, adalet bana sahip çıkmadığı sürece hayatımdaki birkaç insan ne yapabilir?"

Boğazıma bir yumru gelip yerleşti. "Böyle düşünmeyelim. Yapabildiğimiz kadarını yapıp, kendi dünyamızı iyileştirmekten

başka çaremiz yok. Ayrıca sahipsiz değilsin. Hiçbirimiz değiliz. Unutma ki *asla yalnız yürümeyeceğiz.*"

Bu cümleyi duyunca dudaklarını buruk bir tebessüm yokladı. "Ben ölürsem intihar etmemişimdir, hayat doluyum ben. Kaybolduysam inanma, ailemi ve işimi çok seviyorum, hayatıma âşığım..."

Uzanıp elini tuttum. "Böyle kötüyü dillendirme. Elimizden geldiğince yaşayacağız bu hayatı."

Bana gülümsedi, diğer elini elimin üstüne koydu. "Teşekkür ederim," dedi. Derin bir nefes alıp verdi. "Ben artık gideyim. Evde de çalışmaya devam ederim."

Onaylayıp hesabı istedim. Benim de eve gitmem gerekiyordu, saat iyice geç oluyordu. Saat ilerledikçe evde bir sorun olmasından daha çok korkmaya başlıyordum.

Restoranın önünde vedalaşırken sarıldık. Ben çok yorgun ve hüzünlü hissetsem bile bir yanım huzurla dolu bir şekilde yola çıktım.

Eve dönerken aklım karmakarışıktı. Bir yandan tasarımlarımı düşünürken bir yandan Ekin'in söylediklerinin ağırlığını kalbimde hissediyor, diğer bir yandan da eve yaklaştıkça geriliyordum.

Eve adım atar atmaz kulağıma televizyon sesi doldu. Dış kapı geniş bir hole açılıyordu ama antre, bir duvar ya da kapı olmaksızın salona bağlıydı. Cihangir, hemen solumda kalan oturma odasında bacak bacak üstüne atmış, çatık kaşlarla televizyon izliyordu. Onun yüz ifadesini görür görmez sinirlerinin bozuk olduğunu fark ettim.

"Hoş geldin," dedi bana bakmadan. Başını çevirme lütfunda dahi bulunmadı. Sesi soğuk, hatta neredeyse sinirliydi.

Anahtarımı portmantoya bırakıp montumu çıkarırken, "Hoş bulduk," dedim. Sesim kulağıma yorgun geldi, bu kadar yorulduğumu fark etmediğimi düşünürken onun oturduğu üçlü koltuğun kolçağına hafifçe yaslanarak oturdum. "Nasılsın?"

Bir süre cevap vermedi ve televizyondaki saçma programa gözünü dikmeye devam etti. Ardından, "Saat on," dedi.

Kaşlarım çatıldı. "Evet?"

"Geçen cuma da neredeyse gece yarısı gelmiştin."

İçim buz kesti. Daha önce böyle bir şey üzerine tartıştığımızı hatırlamıyordum ama daha önce eve geç geldiğim bir dönemi de hatırlamıyordum. "Perşembe günü de sen maça gidip geç gelmiştin. Çetele tutmaya mı başladık?" diyerek şakaya vurmaya çalıştım. Belki böylece kavga etmezdik.

Ne yazık ki beni yarı yolda bırakarak sert bakışlarını bana çevirdi. "Aynı şey mi, Bade? Evde yemek yok."

"Mesaj atmıştım," dedim rahat olmaya çalışarak. Sinirlenmemekte ısrarcıydım çünkü Cihangir yeterince sinirliydi. Büyük bir kavga edecek ne enerjim ne de hâlim vardı.

"Bade," dedi uyarır gibi. "Dünden kalan yemekleri mi yiyeceğiz sen çalışıyorsun diye? Hem ayrıca ben onu mu diyorum? Beni salak yerine koyma."

Onu demiyorsa neyi diyordu? Karşımdaki adam beş yaşındaki bir çocuktan farksız bir şekilde kendi karnını kendi doyuramayacağını ima etmemiş miydi az önce? Üstelik o, geceyi dışarıda geçirince sorun değildi ama onda gelmem problemdi, öyle mi?

Cihangir'le evlenirken hiçbir şeye söz vermemiştim. Aksine, benimle evlenmeyi öyle çok istiyordu ki *"Sen salonda köşede oturur, sabahtan akşama kadar istediğini yaparsın,"* demişti bana. *"Ben gerekirse temizlikçi bile tutarım."*

Sevgisi ne kadar çabuk değişmişti. Ona böyle bir şeye gerek olmadığını, çalışmadığım zamanlarda enerjimi ev işi yaparak atabileceğimi ve zaten yemek yapmayı sevdiğimi söylemiştim. Yapmıştım da. Yine yapardım. Ama yapmak zorunda mıydım? Bana bunun hesabını sorma hakkını ona kim veriyordu?

Öfkeden gözlerimin dolduğunu hissettim ama yutkunarak ağlamamak için çaba gösterdim. "Seni salak yerine koymuyorum. Arkadaşımla yemek yedik, çay içtik. Sonra da eve geldim. Yani yetişkin insanlar için sıradan bir gün, Cihangir!"

Başını ağır ağır bana çevirdi. Gözlerinde beni korkutan öfke pırıltıları dolanıyordu. "Arkadaşın mı?" diye sordu neredeyse

fısıltı hâlinde. "Arkadaş mı? Kim o, şirketten mi? Kimin masasına oturup gönlünü eğlendirmeye karar verdin bu akşam? Sen evli bir kadınsın, Bade!"

Duyduklarım içimde bir yerlerin titremesine neden oldu. Kalbim göğsümü dövercesine çarparken yaptığı haksız suçlamaları, bağırışını, öfkesini yutkunmaya çalıştım ama başaramadım. "Senin ne haddine benimle böyle konuşmak?" derken elimde olmadan ayağa kalktım. "Ben yanlış bir şey yapmadım!"

Evinde oturmayan, kendini dünyaya kapatmayan, erkeğinin dizinin dibinde oturmakla yetinmeyen her kadının ahlaksız olduğuna inanan bir adamla evli olduğuma inanamıyordum. "Tabii, belki bugün yapmadın... ama bugün oturur bir kahve içersiniz, yarın bir bakmışsın gece evde yoksun!"

"Benimle..." dedim tane tane, "böyle... konuşamazsın."

Uzun bir süre konuşmadı, bunun yerine gözünü bile kırpmadan gözlerime baktı. Bana sonsuzluk gibi gelen bir sürenin sonunda, sanki ağır çekim bir filmdeymiş gibi yavaş yavaş ayağa kalktı. Ve sonra birden, ben daha ne olduğunu bile anlayamadan, koltuğun kenarında duran cam vazoyu alıp hiddetle yere fırlattı.

Cam parçaları ayaklarımın altına saçılırken, "SENİNLE İSTEDİĞİM GİBİ KONUŞURUM!" diye bağırdı.

Elim göğsümde, korku dolu kalbim beni öldürecekmiş gibi hissederken şok içinde yerdeki cam parçalarına bakakaldım. Cihangir, tepkisizliğimi fırsat bilerek yanımdan geçip banyoya gitti ve kapıyı çarparak kapattı.

Onu ilk kez bu kadar sinirli görüyordum. Bildiğim Cihangir hep sakin, sessiz olmuştu ama demek ki tüm sakinliği, oyunu onun istediği gibi oynamamla ilgiliydi.

Asla yalnız yürümeyeceksin.

Bunu Ekin'e ben söylemiştim ama asıl şimdi ben, kendimi sahipsiz hissediyordum.

O vazonun başıma atılmasıyla ayaklarımın dibine fırlatılması arasında ne fark vardı ki? Ben akmayan kanların başımın yanından süzüldüğünü yine de hissedebiliyordum.

Banyonun kapısının açılma sesi kulaklarıma dolduğunda nasıl güç buldum, bilemiyordum. Ama artık çalışıyordum. Ben çalışan bir kadındım, üstelik böyle prestijli bir işim olmak zorunda da değildi. Markette kasiyerlik de yapsam, kuaförde kalfalık da yapsam elim ayağım tutuyordu. Kimseye muhtaç olmak zorunda değildim.

Her kim bana kötü kötü bakarsa baksın, benim bir başıma dik bir çınar gibi yaşamaya hakkım vardı.

Şiddeti hayatımdan uzaklaştırmaya hakkım vardı.

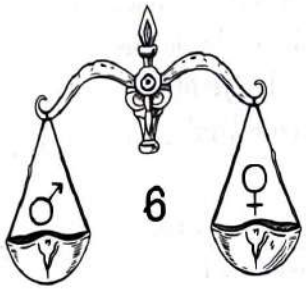
Cihangir banyodan çıktı, kapıya yöneldi. Hiddeti henüz geçmemişti. Agresif tavırlarla ceketini üstüne geçirirken yüzümü ona dönmedim.

"Ben bana vazo fırlatan bir adamla evli kalmayacağım. Konuşurken yüzüme bakmayan bir adamla, sevgisi bitmiş olmasına rağmen sırf kendisine annelik edeyim diye benimle evli olmak isteyen bir adamla da evli kalmayacağım. Beni sevdiğine, bana değer verdiğine inanmak istediğim bir dönem oldu ama sen yalnızca beni elde etmek istedin. Kazanmak. Herkese gösterilebilecek bir ödül madalyası..."

Ona döndüm. Yüzü çarpılmıştı. Söylediklerimin şok etkisinden olsa gerek, hiddeti azalmıştı. "Taşınabildiğim ilk an bu evden taşınacağım. Senden korkuyorum, *senden ödüm kopuyor.* Bu yüzden, gitmiyorsan ben gideceğim. Gidiyorsan dönerken haber ver. Beni burada bulamayacaksın."

Bana cevap vermedi. Öyle aptal gibi bana bakmaya devam etti.

Sağ gözümden akan tek damla yaşı sildim ve onun cevap vermesini beklemeden yatak odasına geçtim. Ve kapıyı kilitledim.

6

Oyun Sonu Canavarı

Ertesi gün iyi değildim. Bütün gece uyumamıştım, çoğunlukla ağlamıştım ve zihnimdeki dumanı dağıtamıyordum. Kendimi toplayamıyordum, hayal kırıklığıyla dolu garip bir hüzün hissini içimden atamıyordum. Garipti çünkü onu sevmediğimi biliyordum. Onu sevmediğimi o bile biliyordu. Yine de hayatın beni her alanda, her daim yüzüstü bırakmasını artık kaldıramıyordum.

Berbat bir durumdaydım. Bu ev Cihangir'indi. Anne evime dönmem söz konusu bile değildi, boşanmama ayrı, çalışmama ayrı kızar; beni kısıtlamaya çalışırlardı. Şu güne dek yaptığım her şey boşa giderdi. Öte yandan hemen yarın evi boşaltmam da mümkün değildi, daha ilk maaşımı bile almamıştım. Nereye gidecektim? Resmen evsiz, yurtsuz ve kimsesizdim.

Tüm bu olumsuzluklara rağmen içimden bir ses küçük bir umut ışığı fısıldamıyor da değildi. İlk maaşımı henüz almamıştım ama elbet alacaktım. Kenarda biraz birikmişim de vardı. Zaten en başından beri ulaşmak istediğim nokta bu değil miydi? *Özgür olmak*... Bunu biraz daha erken yapamaz mıydım?

Bu umudun inancıyla doğruldum yataktan. Toparlanmalı, şirkete gitmeliydim. Daha yeni başladığım bir işi özel hayatım yüzünden ekemezdim. Kendime gelmek, iyi görünmek ve hayatıma devam etmek zorundaydım.

Geç kalmamak için yataktan kararlı bir şekilde doğruldum, hızlı bir makyaj faslının ardından kıyafetlerimi değiştirdim ve kendimi dışarı attım. Taksiye binmeyi alışkanlık hâline getirmek istemesem de bugün bunu hak ettiğime karar vererek bir taksiye atladım.

Sizin içinizde kıyametler koparken dışarıda hayatın olağan akışında devam etmesi ne garipti. Tam her şey rayına oturuyor derken bu boşanma her şeyin sonunu getirirse ne yapacaktım? Ailem duyduğunda çıldıracaktı. Ya Hümeyra Hanım bir şeyimi beğenmez ve beni işten atmaya karar verirse? O zaman ne yapacaktım? İstanbul'da kiraların ve yaşamanın pahalılığı malumken küçük bir maaşla tek başıma yaşayamazdım.

Annemlerin evine döndüğüm senaryoyu ise düşünmek bile istemiyordum. Asıl o zaman her şey bir karmaşaya dönerdi. Yirmi beş yaşında değilmişim gibi eve giriş çıkış saatlerim bile sorun olurdu. Kim bilir, belki de *dul* olmamı sorun edip beni başka biriyle hemen evlendirmeye bile çalışabilirlerdi.

İçim korku doluydu.

En çok da bu yüzden işime sıkı sıkıya sarılmalıydım. Mesleğim kolumda altın bilezik olmalıydı.

Kız çocukları işte bu yüzden okumalıydı. Ne babasına ne kocasına muhtaç olmalı, bu hayatı kendi istediği gibi yaşayabilmeliydi. Fakat özgürlük için kendi kendini yaşatabiliyor olmak mühimdi. Mesleğin, kendi hayatını kazanıyor olman her şeyden mühimdi. Ancak o zaman tamamen özgür olabilirdin.

Bu karmaşık düşünceler arasında taksiden indim. Şirkete girer girmez, dağınık dikkatime rağmen birkaç küçük değişiklik fark ettim. İnsanlar her zamankinden daha tertipli görünüyordu. Bugüne dek hiç makyajlı görmediğim ve saçlarını hep dağınık bulduğum girişteki sekreter saçlarını özenle toplamış, yüzüne

şık bir makyaj yapmıştı. Şirketteki diğer insanlar, sakin sabah rutinlerinin tersine oradan oraya yürümüyor, kelimenin tam anlamıyla koşuyordu. Genç bir kadın neredeyse bana çarparak önümden geçip gidince neye uğradığımı şaşırdım. Sakin ve huzurlu olan şirketimize neler oluyordu?

Cevabımı almam çok uzun sürmedi. Kata çıkıp asansörden indiğimde Ekin ve Barış'ı sekreter bankosuna yaslanmış, çatık kaşlarla konuşurlarken buldum. Ekin her zamanki gibi basit parçalarla sakin bir şıklık yakalamıştı. Bebek mavisi bluzu, midi boy lacivert desenli eteğinin başladığı yerde bitiyor, göbeğinin minik bir kısmını açıkta bırakıyordu. Omuzlarında biten saçlarını ensesinde toplamış, kısa tutamlarını dağınık bırakmıştı. Birçok insanın aksine onun bu salaş görünümünde neredeyse hiçbir değişiklik yoktu.

Barış'ın tarzıysa genellikle çeşit çeşit desenli vintage gömlekler, kolyeler ve parmaklarını süsleyen çoklu yüzüklerden oluşuyordu. Sol bileğindeki kuru kafa dövmesini gösterebilmek için olsa gerek, gömleğinin kolunu mutlaka kıvırır, gözler önüne sererdi. Bugünse düz, parlak siyah, bol bir gömlek giymişti. Gömlek her ne kadar onun tarzı gibi görünse de ondaki bu sadeliğin, kolye ve yüzüklerinin yokluğunun diğer insanların telaşıyla bir ilgisi olduğu düşünüyordum.

Merakıma yenik düşerek yanlarına giden birkaç adımlık mesafeyi hızlıca kapadım. "Günaydın," derken ikisine de gülümsedim. "Şirkette bir gariplik mi var?"

İkisi de aynı anda bana döndü. Yanaşınca fark ettim ki bankonun arkası boştu, sekreterimiz burada değildi. Ekin'in gözlerinde rahat, hatta neredeyse umursamaz bir ifade vardı.

"Ahmet Bey geliyor bugün," derken ses tonu da gözlerinden farksız geldi.

Bir an Ahmet Bey'in kim olduğunu bile anlayamadım. Ekin, gözlerimdeki karmaşayı fark etmiş olacak ki, "CEO," diye açıkladı. "Devrim'in babası. Şirketin sahibi. Yönetim Kurulu Başkanı. Oyun Sonu Canavarı. Bu tarz ünvanları var."

Barış, katta yapayalnız olmamıza rağmen kısık bir sesle açıkladı: "Şirkete, Devrim'i de yönetici yaptığından beri sık sık gelmiyor. Ama her gelişinde mutlaka bir şeyler gözüne batar ve birilerini kovar. Bize genellikle dokunmaz. Sanırım biraz Hümeyra Hanım'dan kaynaklı, biraz da... Yani kovsa yerimize kimi bulacak, değil mi? Ama diğer departmanlar için stresli bir gün."

Daha önce sert patronların istilası altında yönetilen yerlerde çalışmıştım. Karşılarında eğilip bükülmekten, haklıyken dahi zemine bakıp kafa sallamaktan nefret ederdim ve ilk seferde olmasa da ikinci veya üçüncü seferinde kafamı kaldırıp hepsiyle kavga eder, hemen ardından kovulurdum.

Yani Ahmet Bey bir tehlike çanıydı. *Bir bu eksikti.* Zira burası basit bir restoran, kafe, market ya da dükkân değildi. *Verzide çalışıyordum.* Bunu kendi kendime birkaç kez tekrarlayarak olayın ciddiyetini aklıma kazımaya çalıştım. Dikkatli olmalıydım. Gururumu ayaklar altında almam gerekirse alamayacağımı biliyordum, en iyisi öyle bir duruma düşmemek için önden hazırlıklı ve temkinli olmaktı.

Düşünceli bir şekilde başımı salladım. "Herhangi bir uyarınız var mı?"

Barış kaşlarını çatıp bir süre düşündü. "Ayak altında pek olma bence. Gözden uzak ol. Çatarsa çatıyor, piyangonun kime vuracağı da belli olmuyor. Zaten bu kata pek uğramaz. Sıkıntı çıkacağını hiç sanmıyorum. Yönetim Kurulu Toplantısı var, rutin bir şey. O bittikten sonra gider."

Teşekkür edip ikisini baş başa bıraktım ve ofisime yürüdüm. Kolay bir işti. Eğer Ahmet Bey özellikle gelip odamın kapısını açmayacak ve beni sorguya tutmayacaksa ondan kaçmam gayet kolaydı. Zaten sabahtan akşama kadar bu odadan çıkmıyor, yemeğimi çoğunlukla odama istiyordum. Liseli Bade böyle bir ofiste çizim yaptığı için kendisine para ödeneceğini bilse kafayı sıyırırdı. Bu odayı terk etmemek benim için yapılması gereken bir şey değildi. Aksine, bu odada kalmaktan daha çok istediğim hiçbir şey yoktu.

Sabah saatleri, Barış'ın tavsiyesini uyguladığım için gayet sakin geçti. Zaten aklım dağınıktı, kalbimin üstünde bir ağırlık vardı. Kimseyle konuşmak da görüşmek de istemiyordum. Bu durum biraz da işime geldi, ben de yeni, aşırı pahalı oyuncağım olan tabletimde birkaç çizim üzerine çalıştım; çizdim, silip yeniden çizdim. Yeni birkaç özellik keşfettim. Özellikle renk paletiyle oynamak harika bir olaydı çünkü elinizle çizerken sahip olmadığınız kadar çok imkânınız vardı.

Başımı işlerden kaldırdığımda saat öğlen bire geliyordu. Aç hissetmiyordum ancak uyku bastırdığı ve ekrana bakmaktan başım ağrıdığı için kahve içmek istiyordum. Belkıs'ı birkaç kez aradıysam da ulaşamayınca sekreter bankosuna gidip bir bakmayı düşündüm. Öğle arasına çıkmış ve yemek yemeye gitmiş olabilirdi. Ama mutfağın dâhilî numarasının, onun masasında bir yerde yazdığına emindim.

Sekreter bankosuna kadar gittim diye Ahmet Bey'le bir savaş meydanında kalacak değildik sonuçta.

Kapıyı açıp koridora şöyle bir göz attım. Gayet sakin ve sessiz görünüyordu. Zaten Barış da Ahmet Bey'in bu kata pek uğramadığını söylememiş miydi? Bundan cesaret alarak koridora çıktım ve ağır, temkinli adımlarla Belkıs'ın masasına dek yürüdüm.

Kata bir ıssızlık hâkimdi. Anlaşılan, herkes yemeğe gitmişti.

Belkıs'ın masasının arkasına geçip oraları karıştırmamaya özen göstererek, bilgisayarın ve masanın orasına burasına yapıştırılmış *post-it*lere bir göz attım. Ne yazık ki epey bir mesai harcamama rağmen alınmış rastgele notlar ve hatırlatmalar dışında bir şey göremedim.

Ne olduysa, dâhilî numarayı bulmaktan vazgeçip kafamı masadan kaldırdığımda oldu.

Ekin'in odası hemen yanımda kalıyordu. Hepimizin ofisinin hole bakan duvarında bir pencere vardı ama hepimizinki jaluziyle kapalıydı. Hepimizinki. Ekin'inki hariç. Görülmekten rahatsız olmadığını ve geleni gideni görmeyi sevdiğini söylemişti.

Hemen solumda kalan pencereden, karşıdaki masası görünüyordu ve Ekin sakin bir günde olduğu gibi sandalyesinde oturup çizim yapmıyor, ekranına bakmıyordu. Masasının hemen önünde geriye doğru yaslanmak zorunda kalmıştı çünkü kocaman bir beden tarafından sıkıştırılmıştı.

Adam o kadar uzun boyluydu ki bir doksanın üstünde olduğuna emindim. Geniş omuzları, Ekin'in yüzünü tam olarak görmemi engellese de sol yanını hafifçe gördüğüm suratındaki tüm kasların gerildiğine yemin edebilirdim. Kaşları öfkeyle ortada birleşmişti, gözleri de inatçı bir tavırla adama bakıyordu. Bulunduğu durumdan öyle rahatsız görünüyordu ki, içim, kalbim, tüm uzuvlarım buz kesmişti.

Adamsa karşısında kaskatı kesilmiş bir kadın olduğunun hiç farkında değilmiş gibi Ekin'in salık bıraktığı küçük tutamlarıyla oynuyor, belki de bir şeyler söylüyordu. Yüzünü göremiyordum, görmeme de gerek yoktu. Bu adamın kim olduğunu garip bir şekilde biliyordum.

Ben daha kendimi toplayamadan adam eğilip Ekin'in yanağına uzun, midemi bulandıran bir öpücük kondurdu. Kadını masayla arasında öyle küçük bir alanda sıkıştırmıştı ki Ekin her an yok olabilirmiş gibi görünüyordu.

Adam yavaşça geri çekilirken hayatım ağır çekime alınmış gibi hissettim. Dönecekti. Arkasını dönecekti, belki odadan çıkacaktı, belki de koltuklardan birine oturacaktı ama kesinlikle arkasını dönecekti. Dönmeye başlıyordu. Bir şey yapmam gerekiyordu.

Odama bu kadar kısa sürede gidebilmem imkânsızdı. Üstelik koşarak gidersem on santim olmasından hiç gocunmadığım topuklularım bir rock grubunun baterisine dönüşebilirdi. Hümeyra Hanım'ın odası çok yakındı ama adam arkasını dönüp pencereye bakacaksa oraya da yetişemezdim.

Bu yüzden en kolay saklanılabilecek yeri seçtim.

Ve hızlıca eğilip masanın altına girdim.

Bekledim. Bana yüzyıllar gibi gelen ama kolumdaki saate göre beş dakikadan daha fazla sürmeyen sürede bekledim. Çıt çıkmayan ve benim hiçbir şey düşünemediğim o beş dakikanın sonunda Ekin'in kapısının açıldığını duydum. Birkaç küçük mırıltı geldi kulağıma ama konuşulanları seçemedim. Sonra kapı kapandı ve adam koridoru hızlı adımlarla geçip asansör tarafına yöneldi.

Nefes bile almamaya çalışırken başımı dizlerime gömüp ağlamamaya ya da herhangi bir tepki vermemeye çalıştım. *Şimdi değil, Bade. Şimdi değil, kızım. Bir saniye daha bekle.*

Asansör bir *ding* sesiyle açıldı. "Ahmet Bey!" diyen Belkıs'ın sesini duydum. "Hoş geldiniz." Gergin olduğu için sesi küçük bir kuşun cikciklemesi gibi tiz çıkıyordu. "Nasılsınız?"

"İyiyim," diyen sesini ilk kez o zaman duydum. Tok, güçlü ama biraz da umursamaz bir tonu vardı. Sarsılmayan, esip gürleyen ve ağaçları bir üflemesiyle eğip büken dağın sesi buydu demek.

Belkıs'a nasıl olduğunu sormadı, birkaç adım sesi duydum. Anlaşılan, asansöre binmişti. Belkıs da kata girmiş olmalıydı.

Yavaşlayan dünya yeniden hızlandı. Asansörün kapanma sesi katta yankılandı ve Belkıs'ın ince adım seslerini hayal meyal işittim. Yine de kıpırdayamadım. Ancak o, masasına dek gelip topukluları hemen önümde durduğunda başımı kaldırıp şaşkın yüzüne bakabildim.

"Bade Hanım?" Belkıs'ın sesi şaşkındı ama yine de bir fısıltı hâlindeydi.

Belkıs'a öylece bakmaya devam ettim. Çömeldiğim yerden bir türlü kalkamıyordum. Dizlerim karıncalanıyordu. "Belkıs," dedim yalnızca.

"Burada ne yapıyorsunuz?"

Gergince gülümsedim ve aklıma gelen ilk yalanı uydurdum: "Bana *Ahmet Bey'e görünme,* demişlerdi de. Sebepsiz adam kovuyormuş sanırım. Çocuk gibi korkup buraya girdim. Bana yardım eder misin?"

Neyse ki şüphelenmedi, anlayışla gülümsedi ve bana elini uzattı. Saçma hikâyeme inanmasaydı ne yapardım, bilmiyordum. Damarlı, küçük ve ince elinden tutup kendimi zorlayarak ayağa kalktım ve Ekin'in penceresine kaçamak bir bakış attım. Penceresi kapalıydı.

Bu, içimi daha da büyük bir korkuyla doldururken Belkıs'a gülümsedim. "Aramızda kalsın ne olur, olur mu?" Bir yandan da hâlâ karıncalanan ve hareket etmemi güçleştiren baldırlarımı tutuyordum.

Belkıs anlayışla gülümsemeye devam etti. "Merak etmeyin, Bade Hanım. Lafını etmem."

Teşekkür edip hızlı adımlarla odama yöneldim ama Ekin'in kapısına yaklaşınca elimde olmadan yavaşladım. İçimden bir ses, bakmam gerektiğini söylüyordu. Çok kötü hissediyor, ağlıyor olabilirdi. Yardıma ihtiyacı olup bunu dillendirebilecek hâlde olmayabilirdi.

Kapıyı tıkladım ve *girin* dediğini duyduktan sonra hafifçe araladım.

Ekin az önce öyle kötü görünüyordu ki onu bir duvar dibinde ağlarken bulmayı bekliyordum. O ise masasının başına geçmiş, elinde kalemiyle hiçbir şey yaşanmamış gibi çizim yapıyordu. Bana genişçe gülümsedi. "Bade?"

Bir an bocaladım ama hemen sonra ben de gülümsedim. "Yemek... yemek yedin mi diye soracaktım?"

"Teşekkürler," dedi gülüşünü hiç bozmadan. "Yedim ben."

"Rica ederim..." derken sesim sönüktü. Elimde değildi. Neydi şimdi bu?

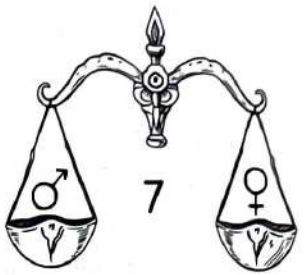
Bir an önce odama geçip kapıyı kapattım ve koltuklardan birine çöktüm. Taciz mi ediliyordu yoksa metres hayatı mı yaşıyordu? İkisi de kötü, çok kötü ihtimallerdi ama en azından ikincisini kendi rızasıyla yapıyordu. Dünkü konuşmaları bu yüzden miydi? Sahiden kendini sahipsiz mi hissediyordu? Belki de her kadın cinayeti gördüğünde, aynı şeyin kendi başına gelmesinden korkuyordu.

Odama geçip boş bir çuval gibi kendimi sandalyeme bıraktım. Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir şey yapmam gerekiyor muydu, ondan da emin değildim. Ekin istemediği bir duruma sıkışıp kaldıysa onu o durumdan çıkarmak için elimden geleni yapmak isterdim ama kimsenin dâhil olmasını istemiyor da olabilirdi. Öngörmek mümkün değildi.

Ne yapacağıma karar veremediğim saatler boyunca çizim yapaya çalıştıysam da aklımı bir türlü işe veremedim. Bu tür taciz durumları çok ciddi şekillerde sonuçlanabilirdi. Sonuçlanmasa bile bir insanın rızası dışında bu şekilde kullanılması yeterince kötüydü. Öte yandan yasak bir ilişkileri varsa bu kendi problemleriydi ve ifşa etmek de bana düşmezdi. Belki de zaten bilinen bir şeydi. Burada o kadar yeniydim ki insanların dilinde dolaşan dedikodulardan dahi haberim yoktu.

Bu yüzden beklemeye karar verdim. Çok kısa bir süre... Gözlemleyecek, bunun taciz olduğuna emin olduktan sonra bir şeyler yapacaktım.

Ne yapacağımı da bilmiyordum ama mutlaka yapacaktım.

7

İçini Gören Biri

O günün akşamı Cihangir mesaj atmıştı. Boşanmayı kesinlikle istemiyordu ama bana düşünmem için zaman tanımaya karar vermişti. Düşünmemi ve fevri hareket etmememi istiyordu.

Seni seviyorum, yazmıştı mesajın sonunda. Baktığım ekranda harfler sanki birbirine giriyor, çirkinleşiyordu.

Ben kararlıyım. Evi hemen boşaltacak durumum yok, önce ev bulmam gerek.

Gelmemen isabetli olur. Teşekkürler.

Mesajıma cevap yazmamıştı. Bu kadar kararlı ve cesur davranma gücünü nereden bulduğumu bilmiyordum. *Madem kararlısın, o zaman derhâl çık evimden* dese ne yapardım, onu da bilmiyordum ama bu işi sündürecek hâlim yoktu. Bana vazo fırlatmıştı ve ondan korkuyordum. Ondan korkuyordum.

Bir insan ne olursa olsun kocasından korkmamalıydı.

Bir yandan ev bakmaya çalışıyordum ama bu zor bir işti. Eve gelmeyeceğini söylediği için de biraz rahatlamıştım ve bu kadarcık olsun hakkım olduğunu düşünüyordum. Evde birkaç

hafta daha geçirebilir, düzenimi oturtacak bir yer bulduktan sonra taşınabilirdim, öyle değil mi?

Sonraki günlerde hem boşanma işini hem de Ekin'i gördüğüm hâl yüzünden düşünmekten ne uyuyabildim ne çalışabildim. Bu dünya kalbimi yaralıyordu ve hiçbir şey yapmadan durmak canımı daha da sıkıyordu. Hayatım boyunca ihmalle, yalnızca kadın olduğum için ezilmekle ve değer görmemekle sınanmıştım ama hiç taciz edilmemiştim. Otobüste, minibüste gördüğümüz çirkin bakışları ve temasları saymıyordum. Bunları yaşamamış bir kadın bulmak imkânsızdı. Ama hiç bu kadar büyük bir tacize şahit olmamıştım.

Belki taciz gibi bir durum söz konusu değildi. Belki Ekin'in rızası vardı.

Ama tiksintiyle bakan yüzü gözümün önünden gitmiyordu.

Öğle arası geldiğinde kendimi fazlasıyla bunalmış hissediyordum. Her yanım oraya buraya saçılmış dergi örnekleriyle doluydu, bir yandan da kendi çizimlerimi yapmak için uğraşıyordum. Kafam duman olmuştu, artık ekrana bakarken gözlerim yanıyordu. Bu öğle arası farklı bir şey yaparak dışarı çıkmaya karar verdim. Hava soğumaya başlamıştı, bu yüzden şalımı ve trençkotumu alıp ofisin bunaltıcı havasından kendimi dışarı attım. Sert rüzgâr yüzüme çarptığında kendimi biraz olsun ferahlamış hissederek kalabalık cadde boyu yürümeye başladım.

Cadde üstünde, önceden de bildiğim ve kahvelerini sevdiğim bir kafeye girdiğimde sıcak hava yüzüme çarptı. Dışarıda biraz üşümüştüm belli ki. Kafenin ısısı içimi de ısıttı, boş bulduğumda hep oturmayı tercih ettiğim masaya ilerledim. Öğle arası olduğu için kafe kalabalıktı ama aklım öyle buğuluydu ki sesler umurumda değildi. Tek isteğim, kendi başıma birkaç dakikayı huzurla geçirmekti.

Oturduktan sonra bir *latte* ve çikolatalı kek sipariş edip yanımdaki pencereden sokağı izlemeye başladım. Her şey bir

anda çok fazla değişmişti. Memnuniyetsiz değildim ama hayata tutunamamaktan çok korkuyordum.

Ekin meselesi ise nefesimi kesiyordu âdeta.

Kafam allak bullaktı.

Derin bir iç çekerek önüme döndüm ve aynı anda, başımda ne zamandır dikildiğini bilmediğim Devrim ile karşılaştım. Bana çatık kaşlarla bakıyordu.

"Berbat görünüyorsun."

Ellerini cebine sokmuş, o havalı ve dik duruşuyla bana bakıyordu. Benim de kaşlarım çatıldı. Onu, teklifsiz konuşma hakkında bir kez daha uyaracak gücüm yoktu. En azından şirketin dışındaydık.

"Sağ ol."

Aksi ses tonum onu güldürdü. Kalın dudakları yamuk bir şekilde sağa kıvrıldı ve sağ yanağındaki minik çukur ortaya çıktı.

Masaya oturmak için benden teklif bekliyor olmalıydı. Kaldı ki bu, onun ağzını aramak için harika bir fırsattı. Öte yandan kendimi o kadar kötü hissediyordum ki ağzını aramak yerine çat diye her şeyi anlatmaktan korkuyordum. Hiç kendimde değildim.

Baş ağrım şiddetlenirken hafifçe gülümsemeye çalıştım. "Otursana."

Devrim'in kaşları şaşırmış gibi önce havalandı, ardından tekrar çatıldı. Ardından seri bir tavırla hemen karşımdaki sandalyeye oturdu. "Sen gerçekten iyi değilsin."

Onun bu tespitiyle canım daha da sıkıldı. Kötü göründüğümü şuradan geçen bir çöl devesinin bile fark edebileceğine emindim. Yine de Devrim'in fark edişinde farklı bir şeyler olduğu hissini içimden atamıyordum. Sanki kötü, mutlu, mutsuz, stresli ve heyecanlı hâlimi; hepsini tek tek biliyordu. Öylesine konuşmuyordu.

Tabii ki bu, saçmalıktan başka bir şey değildi. Beni etkisi altına almasına izin vermemeliydim. Pek tabii, babası gibi biri

olabilirdi. Adam en iyi ihtimalle karısını aldatıyor, en kötü ihtimalle çalışanını taciz ediyordu.

Ben cevap vermeyince başıyla beni işaret etti. "Kafanı bir şeye takmışsın."

"Küresel ısınma," dedim alayla. "Mahvediyor beni."

Güldü ama sahici bir gülüş değildi. Benden gerçek bir cevap duymak için sabırla bekledi.

Size küçük bir sır vereyim.

Devrim'den nefret etmiyorum. O zaman da nefret edemiyordum. İçimde onun beni ezip geçtiği güne dair kinim ne kadar yanarsa yansın, bir yanım ona kızamıyordu. Küsemiyordu. Bir tanıdıklık hissi içimi delip geçiyordu.

Ona olan öfkemden ötürü Devrim'e kan kusturmaya çalışabilir, ona iğneleyici sözler söyleyebilirdim. Ona karşı temkinli olabilirdim. Ama ondan nefret etmediğimi kabul etmem gerekirdi.

Ben kindar bir kadındım ve ofisinde beni nasıl aşağıladığını unutmam mümkün değildi. Fakat ne kadar kin tutarsam tutayım objektifliği elden bırakamazdım. Devrim makul biri olabilirdi. O gün kötü bir gün geçirmiş olabilirdi. Yahut sadece, klasik toplum dogmaları altında büyümüş olabilirdi ama belli ki açık fikirliydi. Dönüp benden özür dilemişti.

Öte yandan, tacizci patronumun oğluydu. Tedbiri elden bırakmamakta haklıydım. Adamın öz oğlu değil miydi? Her şey olabilirdi.

Birden aklıma Miray'ın bana sarılan hâli düştü. O biliyor muydu? Bilse çok üzülürdü. Yoksa zaten biliyordu ve ben onu çok yanlış mı tanımıştım? Tanımış mıydım ki?

Hiç tanımadığım biri değil miydi?

Düşünceler zihnimi iyice bunaltınca, oflayarak gözlerimi kırpıştırdım. Hem aklımı dağıtmak hem de başka bir konu açmış olmak için, "İşler beni strese sokuyor," dedim. "Çizimleri yetiştirmeye çalışıyorum."

Devrim'in kaşları gevşedi ama gözleri şüpheci bir ifadeyle kısıldı. "Daha vakit var. Üstelik çizimlerinin de tasarladıklarının da gayet iyi olduğunu biliyorum. Kendine biraz zaman ver. Ayrıca uyu. Çok uykusuz görünüyorsun."

"Birkaç gecedir uyku tutmuyor," dedim keyifsizce.

Derin bir soluk alıp verdi. Gözleri yüzümde ciddiyetle dolaştı. "Başka bir şey var."

Ona kararsız gözlerle baktım. Bunu bilemezdi. "Yok?"

Sesi kendinden emindi. "Kesinlikle var."

Tavrına sinir olarak sırtımı dikleştirdim ve çenemi kaldırdım. İnatçı ve kararlı bir ifadeyle bana bakan gözlerine aynı ifadeyle, kararlılıkla ve inatla baktım. Kollarımı bağlayıp arkama yaslandım. "Bazen benimle ilgili her şeyi biliyor gibi davranıyorsun. Başvurumda öz geçmişimi görmüş olman mı sana bu gücü veriyor?"

"Tabii," dedi alayla. "Kesinlikle o yüzden."

Sesindeki alay sinirlerimi iyice gerdi. "Bazen de benimle kafa buluyormuşsun gibi hissediyorum. Sanki bir yerlere kamera koymuşsun da el sallamamı isteyecekmişsin gibi. Herkesin bildiği ama benim bir türlü anlamadığım koca bir şakanın bir parçasıymışsın gibi."

"Peki, sana böyle hissettiren nedir?" diye sordu bir terapist edasıyla.

"Az önce sesindeki alay. Gelip buraya kendine has bir öz güvenle karşıma oturman. Beni önce ofisinde aşağılayıp sonra ayaklarıma kapanman. Hümeyra Hanım'ın önüne atman. Her şey yani."

Dudaklarında muzip bir gülüş dolandı. "Zeki bir kadınsın."

"Öyleyim."

"Kamerayı bulsana o zaman. Tüm bunların saçmalık olduğunu inkâr edecek değilim ama bulsana sebebini."

Sesindeki meydan okuma, gözlerindeki alev ve dudaklarından bir türlü silemediği o muzip minik tebessüm, içimde bir yerleri

rahatsız etti. Fakat tüm bunların yanında sesinde yalvaran bir tını da vardı: *Bulsana sebebini.* Karnımın içinde balonlar patlıyormuş gibi bir hisse kapıldım. Yanaklarımın kızardığını, öfkemin iyice tepeme çıktığını hissettim. "Oynuyor musun benimle yani?"

"Kesinlikle hayır," dedi ciddi bir sesle. "Ama hiç kimse her şeyi bilemez. Senin de bilmediğin şeyler olduğunu inkâr edecek değilim."

"Ama bana söylemeyeceksin."

"Sana asla söylemeyeceğim."

Gevşemeye çalışarak sıcak kahvemden bir yudum aldım, o da bakışma savaşımızın bittiğine kanaat getirmiş olacak ki gözlerini sokağa çevirdi. Bu bilmediğim şeyler her neyse gördüklerimle bir ilgisi olduğunu zannetmiyordum. Neredeyse iyi, güzel bir şeylerden bahseder gibi bir hâli vardı.

Yani belli ki benimle dalga geçiyordu. Henüz iki hafta önce tanışmıştık, hakkımda bilebileceği hiçbir şey yoktu.

Başımı iki yana sallayarak, konuşmanın gidişatını kendi istediğim yöne çekmeye çalıştım. Kaşlarımı çatıp soru dolu gözlerle ona döndüm: "Neyden bahsettiğinle ilgili hiçbir fikrim yok. Şirketin içinde de bilmediğim bir sürü şey dönüyor zaten, hiç anlamıyorum. Bu kadar gizem dolu şeyler hiç bana göre değil."

Ağıma düştü, kaşları hemen çatıldı. "Şirkette ne olmuş?"

Masum bir ifadeyle omuz silktim. "Bilmiyorum ki. Eski çalışanlar, sanırım artık samimi olduklarından, kendi aralarında bir sürü şey konuşuyorlar ama pek dâhil olamıyorum."

"Neymiş o?" Öne doğru eğildi, genişçe gülümsedi. "Ben anlatırım sana hepsini."

Başımı iki yana sallarken toplu saçımdan dışarı kaçmış olan tutamlar yüzümün çevresinde hareketlendi. "Sen patronsun. Belki sen de bilmiyorsundur."

"Patron ben değilim. Patron olan babam. Neyi merak ettin, söylesene."

Sonuçta o ısrar ediyordu. Kendimi, onu istediğim noktaya getirmiş olduğum için içimden tebrik ettim ama ciddi yüz ifademi bozmadım. "Bilmem, şirkette görüşen insanlar varmış, çok eskiden beri çift olanlar bile varmış mesela. Hiçbirini bilmiyorum."

Aniden kaşları çatıldı, gözleri sorgularcasına yüzümde dolaştı. Sanki böyle bir şeyi merak etmem onu hayrete düşürmüş gibiydi.

Haklıydı. Normalde merak etmezdim.

Çıldıracaktım. Bunu bilemezdi. Bunu tahmin edemezdi, değil mi?

Bir an öylece kaldıktan sonra başını iki yana salladı ve sorumu yanıtladı: "Birkaç kişi var aslında. Sekreterim Gonca'yı görmüştün, diğer departmanlardan biriyle görüşüyormuş ama adını hatırlamıyorum inan ki. Bizim Barış, girişteki sekreterle görüşüyordu ama sanırım artık görüşmüyorlar. Emin de değilim... Birkaç çift var ama daha tanışmamışsındır onlarla. Nereden çıktı ki bu?"

"Dedim ya, dışlanmış hissettim. Merak ettim." Sesim bana bile inandırıcı gelmiyordu.

Bana, söylemek istediği bir şey varmış da söylemeyecekmiş gibi baktı. "Ne var?" dedim dayanamayarak. "Söyle hadi."

"Sen böyle şeyleri merak etmezsin. Yalan söylüyorsun."

Sabır çeker gibi derin bir nefes aldım. Etmezdim, doğru ama konumuz bu muydu şimdi? Üstelik o, benim karakterimle ilgili nasıl bu kadar kendinden emin konuşabiliyordu? "Başka kimse yok mu?" diye sordum konunun dışına çıkmamaya çalışarak. Ancak cümle dudaklarımdan döküldüğünde ısrarımın beni şüpheci gösterdiğini fark ettim.

Neyse ki tamamen farklı bir açıdan yaklaştı: "Şirkette birinden mi hoşlandın?"

"Başka kimse yok mu?"

"Benden mi hoşlandın? Ben bekârım. Hatta besbekârım."

Gözlerim şokla açıldı. Nefret dolu bir nefes verdim. Babasının oğlu muydu sahiden? "Evliyim ben!"

Tadını kaçırmışım gibi yüzünü buruşturdu, kısa bir an benden uzaklaşmak istiyormuş gibi camdan dışarıya bakıp gözlerini yeniden bana çevirdi. "Biliyorum!" dedi bu kez sesinde öfkeyle. Az önceki lakaytlığından eser kalmamıştı. "Dalga geçiyorum tabii ki. Şu âna dek sana öyle bir imada bulundum mu? Öyle bir şey sezdin mi? Laf olsun diye söyledim, seni *tavlamaya* çalışsaydım bunu kafede karşına oturup yalnızca bekâr olduğumu söyleyerek yapmazdım, merak etme!"

Dudaklarımı birbirine bastırıp biraz da olsa haklı olduğunu düşündüm. Senli benli konuşması dışında her zaman tamamen resmîydi. Ona, *ne yapardın peki?* diye sormak istedim ama kendimi durdurdum. İşte asıl bu soru flörtöz olurdu.

Derin bir nefes aldım. "Özür dilerim. Bazen gaza geliyorum."

Bakışları yumuşadı. "Önemli değil ama lütfen beni düşmanın olarak görmekten vazgeç. Hak etmiyorum bunu."

Sesinde neredeyse küslük vardı, bunun saçmalığına gülmek istesem de daha çok alınacağını düşünerek dudaklarımı birbirine bastırdım. Ofisinde beni aşağıladığı o günden bugüne nasıl gelmiştik?

Ciddi bir yüzle gözlerimi gözlerine diktim. Korkutucu göründüğümü umuyordum ama muhtemelen bir eli bıçaklı civciv karikatürü gibiydim. "O konuda söz veremem. Hâlâ gözlemliyorum."

"O zaman kararını çoktan vermişsin ve hemen şimdi kellemi almak istiyormuşsun gibi değil, hâlâ gözlemliyormuşsun gibi davranmaya ne dersin?"

Hafifçe güldüm, gülüşüm solarken günlerdir ilk kez sahiden güldüğümü fark ettim. Evde, işte, yolda; kendimi boş bir çuval gibi hissediyor, boş bakışlarla sürekli Ekin'i düşünüyordum. Bu anlamsız masada, anlamsız günde onunla gülebiliyor olmak garipti. Aklımı nasıl dağıttığını bilmiyordum ama yanında garip bir şekilde biraz olsun sakinleşmiş hissediyordum.

"Olur," dedim sorusunu havada bıraktığımı fark ettiğimde. "Haklısın sanırım."

Bu kabullenişi beklemiyormuş gibi bakakaldı ve hemen ardından dudaklarını bir tebessüm yokladı. Aramızdaki yumuşamış havadan destek alarak, "Sana bir soru sorabilir miyim?" dedim.

"Sordun zaten."

Çok kötü bir şaka yaptığını göstermek için yüzümü buruşturdum ve anlamsız cevabını önemsemeden sorumu sordum: "Beni işe alırken sahiden adil davrandın mı? Yoksa bu bir tür *hatanı telafi etme* şekli miydi?"

Cevap vermeden önce bu soruyu elbet bir gün soracağıma eminmiş gibi hiç şaşırmadan, hatta neredeyse onu yanıltmadığım için mutlu olmuş bir ifadeyle başını eline yaslayıp bana uzun uzun baktı. "O gün sana öyle davrandığım için sahiden üzgünüm. Bu doğru. Ama şirket birkaç yıl önce sahiden batmanın kıyısından döndü. Bunu kimse bilmez, ülkenin en büyük şirketlerinden biri, borçlu olduğumuz insanlardan biri bile duysaydı nalları dikmiştik. Ama o gün anlattık, Hümeyra gelmeseydi biz bitmiştik. Her şeyi o toparladı. Sadece tasarımları değil, yönetim kurulunu, babamı, çalışanları da o toparladı."

Devam etmeden önce uzun bir süre durakladı. Düşünceli gözleri yüzümde dolaştı, devam etmeden önce dudaklarını bilmiş bir tebessüm yokladı. "Sana yaptığımı telafi etmek istiyorum, doğru ama bunu sana zaten hak ettiğin bir işi vererek yapamam. Hak ediyor olmasaydın da bunu, bunca çalışanın ve halamın emeklerini hiçe sayıp seni işe alarak yapamazdım. Çizimlerin çok iyi. Yetenekli ve yaratıcı olduğunu gördüm, şirketin tasarımlarına farklı bir bakış açısı getireceğini biliyorum. Seni işe, işe alınman gerektiği için aldım. Bunun herhangi bir şeyi telafi etmesini beklemiyorum, öyle bir umudum ya da isteğim yok."

Yutkundum. Beni geçiştireceğini zannediyordum, öyle olmadığını yarım ağız söyleyeceğini. Ama bu, samimiydi. Bu söyledikleri gerçekti, şüpheye yer bırakmayacak şekilde sahiciydi.

Sahiden de onu yanlış tanımış olabilir miydim?

Yoksa babasının oğluydu ama kendini öyle iyi kamufle ediyordu ki yalan söylerken bile böyle gerçekçi mi görünüyordu?

İçimde ondan şüphe etmekten hoşlanmayan biri vardı ama objektifliğimi korumak zorundaydım. Ona bu kadar kolay inanamazdım.

Yine de "Teşekkür ederim," dedim. "Bir çizimin başında ağlamak üzereyken bu söylediklerini unutmayacağım."

Güldü. "Keşke sana ne kadar iyi yerlere gelebileceğini gösterebilseydim."

Kaşlarım çatıldı. "Sen nereden biliyorsun ki?"

Gülüşü genişledi. "İşte, keşke gösterebilseydim."

Ne dediğini anlamıyordum, aklım karışmış bir şekilde ben de gülmeye başladım. "Çok garip bir adamsın."

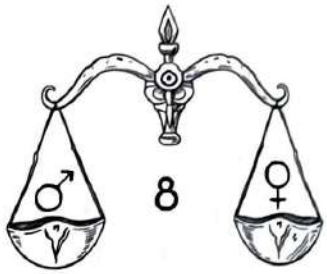
"Çünkü başıma garip olaylar geldi, ben gayet akıllı biriyim."

Gülüşüm genişledi ama kaşlarımı çatarak kızıyormuşum gibi yaptım. "Ayrıca çok da ukalasın."

Yine benim bilmediğim bir gerçeği biliyormuş gibi sinir bozucu bir tebessüm takındı. "Bunu daha önce de duymuştum."

Başımı iki yana sallarken, "Şaşırmadım," diye mırıldandım.

Bana cevap vermedi ve sonrasında, kahvemi bitirmemi sakinlik içinde bekledi. O masadan kalkarken günlerdir ilk kez huzurlu ve sakin olduğumu fark ettim ama bu gerçeği, hiç fark etmemişim gibi kalbimin derinlerinde bir zindana kapatmayı tercih ettim.

Ah O Gülen Yüzün

Devrim'le ilan ettiğimiz ateşkesin ardından uzun bir süre hiç görüşemedik. Onunla kafede konuştuğumuzun hemen ertesi günü Hümeyra Hanım aklımın dağıldığını ve toparlanmaya ihtiyacım olduğunu fark etmiş gibi beni boyunduruğu altına aldı. Her çizimimi kontrol ediyor, üstünde düzeltmeler yapıyor, tekrar tekrar uğraşmama rağmen yüzü memnuniyetsizlikle kırışıyordu. Gecelerce çizim yapıyor, kahvelerle ayakta kalıyor, yine de Hümeyra'yı tatmin edemiyordum.

Cihangir'le olanlar ise bambaşka bir şeydi. Garip bir şekilde iyilik timsali kesilmişti. Boşanmak istemiyordu ama evde kalmamla hiçbir sorunu yoktu. Annesiyle konuşmuştuk, ailesiyle kalmıyordu.

Kimde kaldığını merak etmeden duramıyordum. Çok arkadaşı olan biri değildi. Otele para vermeyecek kadar cimriydi.

Şimdiye kadarki ilgisizliğinin bambaşka bir sebebi olabilir miydi?

Bunu çok düşünmemeye çalışıyordum çünkü bütün bu olanlara ek olarak bir de aldatılmayı kaldırabilir miydim, bilmiyordum.

Tüm bu buhranların içinde ne Ekin'le ne de Devrim'le konuşabildiğim koskoca bir hafta bana bir sene gibi hissettirdi. Zaman hızını yavaşlattı, hatta neredeyse akmayı bıraktı. Sabah uyanıp işe gitmekten, kimseyle konuşmayarak çalışmaktan ve eve dönüp yorgunluktan uyuyakalmaktan başka işim olmasaydı şikâyetçi olmazdım ama Ekin beynimin bir köşesinde beni küçük bir kertenkele gibi yiyip bitiriyordu. Onunla ilgilenmek de istiyordum. Ne yazık ki bir türlü fırsat olmuyordu.

Yoğun geçen hafta boyunca Hümeyra Hanım aynı zamanda, Verz'in daveti için başımın etini yemişti. Şirket, davet için defalarca e-posta atmıştı ve Devrim, beni gördüğü küçük aralıklarda bu daveti hatırlatıp durmuştu. Hümeyra Hanım, başımda bir cin gibi her gün bu davetin ne kadar önemli olduğunu ve her yıl gerçekleştiğini, şirketin prestiji ve kendi prestijim için ne kadar önemli olduğunu, mutlaka çok iyi giyinmem gerektiğini, aksinin söz konusu bile olamayacağını, giyecek doğru dürüst bir şey bulamazsam kendimi öldü bilmemi defalarca söylemişti.

Sonuç olarak bugün buradaydım. Otelin hemen önünde.

Giriş kapısının önünde, yolun karşı tarafında duruyor; biraz korkutucu görünen otele bakıyordum. Daha önce böyle büyük bir otelde düzenlenen partiyi bırakın, böyle bir yerin önünden bile geçmemiştim. Beni neyin beklediğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

Otel, işlek bir caddenin üzerinde, giriş kapısının iki yanına kollarını açarcasına uzanıyordu. İki yana büyüdüğü yetmezmiş gibi, kaç katlı olduğunu sayamayacağım kadar da göğe uzanıyordu. Giriş kapısı da otel gibi kocaman, camdandı ve kenarları altın renkliydi. Belki de sahiden altındandı. Söz konusu Verz olduğunda, insan abartı sandığı şeyin ne kadarının abartı olduğunu çok da kestiremiyordu.

Hümeyra Hanım'ın söyledikleri üzerine, bu davetleri biraz araştırmış, geriye dönük magazin haberlerine bile bakmıştım. Üst düzey tüm çalışanların, yöneticilerin katıldığı bir kutlama kokteyliydi. Başta başka bir amacı da olması gerektiğini düşünerek irdelemiş olsam da aslında gerçekten de Verz, yalnızca varoluşunu yılda bir kez bu kokteyl ile kutluyordu. Hoş bir etkinlikti ve insanların birbiriyle tanışması için de büyük bir fırsattı.

Hümeyra Hanım'ın tavsiyesine uymuştum. Geçmiş yıllarda insanlar şık, göze çarpan ama kesinlikle abartıya kaçmayan parçalar giymişlerdi. Ekin'in ve Barış'ın tavsiyesi de bu yöndeydi. Sonuç olarak buradaydım; üzerimde mini, belden itibaren üzerime oturan ancak göğüs kısmı dökümlü zümrüt rengi, parıltılı bir elbise ile. Tek parça, klasik kesimli ama göze batan bir renk ve biraz da parıltılı bir kumaş ile. Göz makyajımı doğal tonlara teslim etmiş, koyu bordo rujumla noktayı koymuştum. Bildiğim bir şey varsa o da kıyafetin içinde kendinizi ne kadar iyi hissediyorsanız o kadar iyi göründüğünüzdü. Ve ben kendimi inanılmaz iyi hissediyordum ama buna rağmen içeri giremiyordum.

Çünkü aslında mevzu bu değildi. Keşke bu geceki bütün derdim kıyafetim, görünüşüm, prestijim ve tanışacağım insanlar olsaydı ama değildi. Bu gece, Ekin'le yakınlaşabilmek için önemli bir fırsattı. Böyle düşününce kendimi kötü hissediyordum. Sanki Ekin'e yaklaşmaya çalışan kötü niyetli bir ajanmışım gibi. Sonuçta insanlar birbirleriyle niyetleri bu olduğu için değil, hayatın getirdiği süreç içinde yakınlaşırdı. Öte yandan ben de bu yola kendi çıkarlarım için girmeye çalışmıyordum. Olan biteni öğrenmem gerekmiyor muydu? Ortada gerçekten taciz gibi bir durum varsa ve Ekin, yardım istemesine rağmen sesini çıkaramıyorsa bu duruma göz yumabileceğimi zannetmiyordum.

Cesaretimi toplayıp derin bir nefes aldım, ileri doğru adım atacaktım ki arkamdan bir ses geldi. Derin, dingin, dakikalardır oradaymış gibi bir ses. "İnsanları böyle uzaktan izlemeyi seviyorsun. Hiçbir şeye dâhil değilmişsin gibi."

Devrim.

İrkilerek arkama döndüm. Üzerinde bulunduğumuz kaldırımı arkasındaki yoldan ayıran demir korkuluklara yaslanmış, kollarını bağlamış, neredeyse umursamaz diyebileceğim bir ifadeyle bana bakıyordu. "Ne zamandır oradasın?"

Ağır ağır, sanki keyifsizmiş gibi omuz silkti. Onun bu hareketsizliği, garip bir şekilde benim de dinginleşmemi sağladı. Ona dikkat etmiyor olmayı diledim. Geçtiğimiz birkaç günün sonunda onu ilk kez gördüğüm için içime yerleşen rahatlamanın nedenini anlamayı diledim. Yüzünün verdiği tanıdıklık hissini alıp bir yere koyabilmeyi istedim.

Ucuz bir film sahnesine benziyordu. Güneş uzak binaların arkasından batıyordu, gökyüzü pembe ve turuncunun tuhaf renklerine bürünmüştü. Batan güneşin son ışıltıları Devrim'in yüzünün hafifçe gölgede kalmasına neden oluyordu. Buna rağmen otelin güçlü ışıkları ters yönden ona vuruyor, çıkık elmacık kemiklerinde ve keskin çene hattında garip bir renge neden oluyordu. Gözleri her zamanki gibi keskin ve koyuydu. Bir yere kaçıp saklanma isteği uyandırıyordu içimde, ki ben nadiren saklanmak isterdim.

Başımı, saatlerdir gözlerini adama dikmiş bakan ben değilmişim gibi asi bir tavırla kaldırdım. "Ne var? Neden bakıyorsun?"

Çıkışım onu güldürdü ama beni ele vermedi. Yaslandığı demirden doğrulup ellerini cebinden çıkardı ve başını yana yatırıp şefkatle gülümsedi. "Ben içeri geçiyorum. Sen de geç kalma."

Başımı salladım ve Devrim içeri geçtikten sonra kendime beş dakika daha verdim. Batmakta olan güneşi izledim, beni henüz hiç tanımayan insanları ve kalabalık caddeyi... En sonunda, içimde bir miktar da olsa cesaret yakalayabildiğim kısacık bir anda sakin ama emin adımlarla içeri girdim.

Oldukça büyük, yüksek tavanlı ve şaşaalı girişinde, resepsiyonda esmer bir kadın oturuyor, bilgisayardan takır tukur bir şeyler yazıyordu. "Merhaba," diyerek dikkatini çekmeye çalıştım.

Başını kaldırdı ve bana alışılagelmiş bir tebessümle baktı. "Buyurun."

"Verz'in daveti için gelmiştim."

Hemen yanında duran davetli listesini eline alıp adımı sordu. "Bade Kemer," derken etrafa göz atmaya devam ettim. Birkaç çift oyalanarak asansörlere doğru ilerliyordu ama giriş kalabalık görünmüyordu.

Kadın, adımı bulduğunda başını kaldırdı. Aynı profesyonel gülümsemeyle, "Efendim," dedi. "Buradan devam edip asansörlere geçin. Bir kat yukarı çıkmanız gerekiyor, sonrasında arkadaşlarım sizi yönlendirecekler."

Teşekkür edip verdiği tarife uydum ve birkaç dakika sonra, tıpkı benim gibi şık giyimli ancak ileri yaşlı birkaç insanla birlikte üst kata çıktım. Kapıda bizi karşılayan otel görevlisi, hepimize salona dek eşlik etti ve böylece ben, kendimi *Kül Kedisi* gibi hissettiğim o anı yaşadım.

Kapı, yüksek bir balkona açılıyordu. Balkonun her iki yanındaki merdivenler davet salonuna dönerek iniyor, ışıltılı salona otantik bir hava katıyordu. Her yer kahverengi-sarı tonlarıyla bezeliydi ve insanlar salona gruplar hâlinde dağılmış birbiriyle gülüşüyor, sohbet ediyordu.

Filmlerdeki gibi herkesin başı bana çevrilmedi ama salondaki tek bir kişinin başı, ağır ağır bana döndü. Devrim ile garip bir şekilde, oraya çıktığım anda göz göze geldik. O kocaman salonda, onca insanın içinde gözüme hemen çarpmasından, onu bulmakta hiç zorlanmamaktan nefret ederek yutkundum. *Bana bir şey yapıyordu. Bana ne yapıyordu?*

Gözlerimi ondan ayırmaya çalıştım ama gözleri gözlerimi kendine çeken bir mıknatıs gibiydi. Merdivenlere yöneldim, elimi tırabzanlara yerleştirip ağır adımlarla, topuklularımın tıkırtılarıyla merdivenden indim ama gözlerimi, onun gözlerinden bir an için bile ayıramadım.

Berbat bir histi. Ancak son basamağa geldiğimde kendimi toparlayabildim ve gözlerimi ondan çektim. Hümeyra Hanım, ben hiç farkında olmadan merdivenlerin hemen sonuna gelmiş, beni bekliyordu.

Ben iner inmez koluma kibarca girdi, sanki etraftakiler onun bu kadar kaba biri olduğunu asla öğrenmemeliymiş gibi herkese gülücükler saçarken bana doğru eğildi ve "Neyse, giyinmeyi becerebilmişsin," dedi.

Aşağılanmış hissetmeliydim ama içimde büyük bir rahatlama hissederek gülmeye başladım. Hümeyra Hanım beni yönlendirerek yürütüyordu ve nereye gittiğimizi bilmiyordum. O, beni sürüklemekle çekiştirmek arasında bir tavırla insanların arasına karıştırırken her yerde Ekin'i aradım ama bir türlü göremedim.

Hümeyra Hanım yine güleç bir tavırla ama memnuniyetsiz bir ses tonuyla, "Sana *eşini de getir* demiştim. Ona ne oldu?" diye sordu.

Ona hissettirmemeye çalışarak derin bir iç çektim. Henüz boşanacağımı kimseye söyleyememiştim. Açıkçası bunu kendimle bile konuşamıyor gibiydim. Cihangir de henüz ikna olmadığı için söylememek daha doğru gibi geliyordu. Anlaşmalı boşanmak istiyordum, bu yüzden elimden geldiğince suyuna gidiyordum. Benim gözümde ayrı olduğumuzu açıkça belirtmiştim ama o inatla düşünmem gerektiğini yazıyordu. Ben de sinirlenmesini önlemek için bu işi uzatmasına engel olmuyordum ama er ya da geç boşanacaktık. Yalnızca anlaşmalı boşanmaya ikna olma ihtimalini göz ardı etmemek için susuyordum.

Ona hissettirmemeye çalışarak derin bir iç çektim. Gelmek istememişti ama doğrusu, gelseydi de onu doğru düzgün bir takım elbise giymeye ve bu insanların arasına karışmaya ikna edebilir miydim, bilmiyorum. Akşama maç olduğunu söyleyerek beni reddettiği düşünülürse sanırım ikna edilemeyeceği gayet aşikârdı.

"Onun da iş yerinde mesaiye kalması gerekti. Katılamayacak."

"En azından gecenin sonuna doğru gelebilir."

Beni köşeye sıkıştırmaya çalıştığını biliyordum, bu yüzden gülüşümü hiç bozmadım. "Belki gelir. İş durumuna bağlı."

Derin bir iç çekip koluma birkaç kere pat pat vurdu. "Seni önemli insanlarla tanıştırayım."

Ve sonra, beni bir insan şelalesine soktu. Ekin'den çok uzak bir insan şelalesine. Öyle çok insanla tanıştırdı ki bir süre sonra başım dönüyor zannettim. Çoğu, Ahmet Bey gibi yaşı olan ama

dinç görünen iş insanlarıydı. Verz'in üretimini üstlendiği birçok markanın sahibi ve üst düzey çalışanlarıyla birlikte, Ahmet Bey'in ve Hümeyra Hanım'ın yakın olduğu birçok tasarımcı ve ünlü isimle de tanıştım. İsim hafızam çok iyi olmadığı için birçoğunun adını daha tanıştığımız andan itibaren unuttum ama her birini ünvanıyla aklımda tutmaya çalışıyordum. Hümeyra Hanım'ın peşinden oradan oraya sürükleniyor, o kimi gösterirse onunla tanışıyordum.

Gözüm sürekli Ekin'i arıyordu ama o da sürekli bir kalabalığın içindeydi. Ne zaman gözlerimiz buluşmayı başarsa birbirimize uzaktan kibarca gülümsüyor, kadehlerimizi birbirimize doğru hafifçe kaldırıyorduk ama Hümeyra bir gardiyan gibiydi, Ekin'e doğru gitmeme engel oluyor, beni sürekli yeni biriyle daha tanıştırmak istediğini söylüyordu.

Saat on bire yaklaşırken artık tamamen bitik hissediyordum. Tek istediğim, Hümeyra'yı ekmeyi başarmaktı. Ekin'le yakınlaşmayı da bir kenara atmıştım artık, tanıdık bir yüz görmek istiyordum yalnızca. Hümeyra, bunu hissetmiş gibi beni mahvedecek son silahını ortaya çıkardı ve koca bir bina gibi, hiç yıkılmayacak bir çınar gibi, dimdik bir demir gibi sert ve sarsılmaz duran Ahmet Bey aniden karşıma çıktı.

"Ah!" diye inledi Hümeyra Hanım, ben Ahmet Bey'in karşısında bir adım gerilerken. "Sen Ahmet'le de tanışmamışsındır. Ahmet; bu, yeni moda tasarımcımız Bade. Yeteneklidir." Övgüsü net ve açıktı. Keşke benimle konuşurken de bu kadar kucaklayıcı olsaydı. "Bade, Ahmet. Kendisi şirketin sahibi ve kardeşim olur."

Ahmet Bey'in cam gibi gözleri üzerimde gezinirken gözlerimi onun gözlerinden hiç çekmedim. Bana doğrudan ve tereddütsüz, hatta neredeyse yargılayıcı olan bakışında rahatsız edici bir yan vardı; ama bu, belki de benim ön yargılarımdan ötürü hayal ettiğim bir yandı. Bunu bilemeyeceğimi düşünerek kendimi telkin ettim ve hafifçe gülümsedim. "Memnun oldum, Ahmet Bey."

Ben onun uzattığı eli sıkarken o da mesafeli bir şekilde gülümsedi. Boyu, uzaktan tahmin ettiğim gibi bir doksanın üstündeydi. Şık, koyu lacivert takımının altında vücudu heybetli ve genişti. Yüz hatları tıpkı Devrim'inkilere benziyordu: keskin ve net. Devrim'den farklı olarak gözleri maviydi ve o mavinin beni rahatsız eden bir ürkütücülüğü vardı.

"Ben de," dedi düşüncelerimden bihaber. "Özverili çalışacağına eminim."

Gülümseyerek başımla teşekkür ettim ve artık bu kalabalığa, yüzümdeki sahte gülümsemeye ve bir yeni insanla daha tanışmaya katlanamayacağımı hissederek Hümeyra Hanım'dan izin istedim. Neyse ki Ahmet Bey'le konuşması gereken şeyler olduğunu söyleyerek beni azat etti.

Vazgeçmesinden korkar gibi seri adımlarla onlardan uzaklaştım ve Ekin'i ya da Barış'ı bulmak umuduyla salona göz gezdirdim. İkisi de ortada görünmüyordu, Devrim de hiçbir yerde yoktu.

Salonda birkaç kere daha döndükten sonra tanıdığım ve bana iyi gelecek insanları bulma ümidimi tamamen yitirdim. Koca salonu üçüncü turlayışımın sonuna geldiğimde artık topuklu ayakkabım yüzünden ayaklarım harap olmuştu, yürümekten baldırlarım ağrıyordu ve temiz havaya ihtiyacım vardı.

Salonun her iki köşesinde perdesi rüzgârda hafifçe dalgalanan küçük birer balkon kapısı vardı. Adımlarımı bir tanesinden tarafa yönelttim. Serin rüzgâr yüzüme çarpar çarpmaz telefonumu çıkarıp Ekin'e mesaj attım.

İçeride çok bunaldım.
Balkona gelmek ister misin?

Havaya gecenin serinliği çökmüştü. Soğuk rüzgâr yanaklarımı serinletirken kollarımı kendime doladım. Elbisem askılıydı ve gündüzün sıcağına güvenerek yanıma şal ya da ceket almamıştım. Ama soğuk umurumda değildi. Aksine bana iyi geliyordu,

kalabalıktan ve sıcaktan uyuşmuş zihnim kendine geliyordu sanki.

Bu yalnızlığın tadını, yalnızca birkaç dakika çıkarabildim. Bana cennet gibi gelen o birkaç dakikanın sonunda önce arkamdan ağır ağır yaklaşan adım seslerini duydum, sonra omzuma bırakılan ve tanıdık kokan ceketi hissettim.

Devrim, hemen soluma geçmeden önce bile onun Devrim olduğunu biliyordum. Tek sorun, bunu nereden bildiğimi bilmememdi.

Ellerini cebine yerleştirdi ama bana bakmadı. Dudaklarında sakin bir tebessüm vardı. "Balkonları seviyorum." Sesi dingin ve huzurluydu.

İçimi garip bir *dejavu* hissi kapladı. Elimi ayağımı nereye koyacağımı bilemedim. Öyle garip, öyle iç gıdıklayıcı bir hisli ki başımı iki yana salladım ve bu garip hissi içimden atmak ister gibi yutkundum. "Güzel bir kaçış noktası."

Gözleri gökyüzündeydi ve yüzünü şehrin yapay ışıkları aydınlatıyordu. Tıpkı onun gibi, ben de başımı göğe kaldırdım. Hava berrak, bulutsuz ve yıldızsızdı. Bunca şehir ışığının olduğu işlek bir yerde gerçek gökyüzünü görmek imkânsızdı. Bir kat aşağıda, kaldırımı otoyoldan ayıran demir korkulukların arkasında uzanan trafiğe baktım. Azalmış olsa da hâlâ ara ara kornalar duyuluyor, araba sesleri asla tamamen yok olmuyordu. Trafiğin azalmış olmasının etkisiyle arabalar hızla geçiyordu.

"Evet," dedi Devrim yine bana hiç bakmadan. "Çok güzel."

İçimden atmaya çalıştığım o his yine göğsüme oturdu. Bunu bir yerde duymuşum gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Belki de bir filmde izlemiştim. Ya da rüyamda görmüş olmalıydım. *Dejavu* öyle bir şeydi zaten, değil mi?

Aniden bana döndüğünü hissedince ben de yüzümü ona çevirdim. Bana oldukça yakın duran gözleri kararlı, duruşu dikti. Kendine engel olmak istiyor da olamıyor gibi inatçı görünen yüz ifadesini aklıma kazıdım.

"Gerçekten hatırlamıyorsun, değil mi?" diye fısıldadı.

Kaşlarım çatıldı. Boğazıma bir sıkıntı çöktü. *Neyi?* diye sormak istedim.

Soramadım.

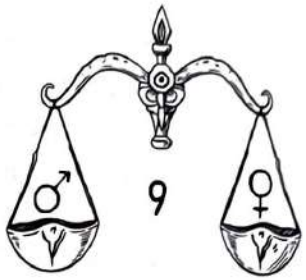
Dudaklarımı araladığım esnada hemen önümüzden, balkonun dış tarafından bir *şey* hızla aşağı uçtu. Kocaman bir şey. *Bir beden.* Savrulan saçlar, kıyafet, kollar ve bacaklar. *Bir milisaniyede görünüp kaybolan bir beden.* Önümüzden düşerken rüzgârın çıkardığı ıslık sesini duyar gibi oldum. Ben daha şokun etkisinden sıyrılamadan beden asfalta sırtüstü çarptı ve hareketsiz kaldı. Ben balkonun korkuluklarına neredeyse yapışmış bir hâlde, korku ve dehşet içinde yola bakarken onu göremeyen birkaç araba üstünden hızla, hiç acımadan geçti. Ancak saniyeler sonra beden fark edildi, trafik durdu, arabalar art arda yığılıp kaldı.

Sere serpe yatan kadının ağzından, burnundan ve kafatasından akan kanlar asfaltı kırmızıya boyuyordu. Üzerindeki gümüş rengi parlak elbise bordoya boyanıyordu. Arabadan inen insanlar kadının başına toplanıyordu.

Parlak ve kahverengi, bukle bukle saçlar... Garip, parlak küpeler... İncecik, tığ gibi bacaklar, minicik bir beden. *Kan. Hepsi kana bulanıyordu.*

Etrafına onlarca yüz toplanıyordu. Kalabalık onu sarıyordu. Kulaklarım çınlıyordu, tek bir uzvumu bile hareket ettiremiyordum. Uzaklardaki onca yabancı yüzün arasında, orada, yerde yatan tek bir tanıdık yüz görebiliyordum.

Yerde yatan kadının yüzü, Ekin'in yüzüydü. Dakikalar önce kahkaha atan o yüz şimdi kana ve kire bulanıyor, öylece tanınmaz hâle geliyordu.

9

Yıkılır Dağlar

Aşağıdaki yüzden gözlerimi ayıramıyordum.

Hareket edemiyordum. Oraya gitmem gerekiyordu. Yanına gitmem gerekiyordu. Yardım çağırmam gerekiyordu. Onu yalnız bırakmamam gerekiyordu.

Başım dönüyordu, düşmemek için çaresizce balkonun korkuluğuna tutunuyordum. Ellerim titrese de bir şekilde tutunuyordum. Hayatım buna bağlıymış gibi, sonsuza dek bu balkonda, bu korkuluklara yaslanacakmışım gibi tutundum.

İçeriden henüz bozulmamış, bölünmemiş olan davetin sesleri geliyordu. Birbirine karışan kahkahaları, fısıltıyla ve gürültüyle devam eden konuşmaları ve topuk tıkırtılarını hâlâ çok net duyabiliyordum. Henüz kimse felaketin farkında değildi ama işte, gözlerimizin önündeydi. Ben vücudumu kıpırdatıp aşağı inemesem de çığlık dahi atamasam da felaket hâlâ uzakta olsa da işte oradaydı. İnsanlar Ekin'in nabzını kontrol ediyor, birbirlerine bakıp başlarını iki yana sallıyorlardı. Görebiliyordum. Biri ambulans çağırıyordu. Bağırarak konuşuyordu, sesini duyabiliyordum.

Orada öylece, Ekin'i tanıyan ve nasıl güldüğünü, baktığını, konuştuğunu bilen asıl insanların durumun farkında olmadığı; bir davette kahkahalar atıp bir şeyler içtiği ama sokaktan geçen yabancı insanların onun etrafına toplandığı, hiçbir şey anlamadan birbirine baktığı, telefonda konuştuğu, bağırıp çağırdığı kaç dakika geçti bilmiyordum. Bence üç yıl geçmişti. Bir başkasına göre otuz saniye olabilirdi.

Ama o zaman bükülmesinin sonunda, Ekin hâlâ kan kaybederken dışarı çıkan ilk isim Barış oldu. Muhtemelen yalnızca sigara içmek istemişti.

O şok ânını gördüm. Koşuşunu. Ekin'in hemen yanına diz çöküşünü, üstünün başının kan oluşunu. Kadının gövdesine kapanışını.

Bu görüntü, içimde bir şeyleri harekete geçirmiş gibi titrek, gözlerimi dolduran kocaman bir nefes aldım. "Bir şey yap."

Dakikalardır yanımda en az benim kadar hareketsiz duran Devrim'i harekete geçiren şey ben miydim yoksa aşağıdaki manzara mıydı, bilmiyordum ama bana tek kelime etmeden arkasını dönüp içeri koştu. Vücudum ona bir iple bağlıymış gibi ne yaptığımı bilmeden peşinden gittim. Salondaki insanları yararak dış kapıya gidiyordu, peşinden koştum. Salondaki insanlar yavaş yavaş peşimize takılıyor, kötü bir şey olduğunu sonunda anlamışçasına kapıya yığılıyordu.

Devrim, yangın merdivenine yönelip merdivenleri üçer beşer indi, peşinden aynı hızla gittim. İnsanların arkamızdan geldiğini hissediyordum. Dehşet dalga dalga yayılıyor gibiydi. Bu kalabalıkta onu kaybetmekten korkup Devrim'e yetiştim ve koluna tutundum. O ise bir ruha dönüşmüş ve benim varlığımın bile farkında değilmiş gibi elimden kurtuldu ve kendini otelin dış kapısından hızla dışarı attı. Bir saniye bile beklemeden Ekin'in cansız bedeninin başına, Barış'ın hemen karşısına çöktü.

Etrafta öyle çok kan vardı ki bir insanın bedeninde bu kadar kan bulunduğuna inanmak bile zordu. Kafatası yarılmış, bir

kısmı tamamen ezilmişti. Düştüğü ilk anda Ekin olduğunu kolaylıkla anladığım kadını ilk kez şimdi görseydim, belki de tanıyamazdım. Yüzünün ezilen sol yanı; gözü, dudağı ve yanağı tamamen içe göçmüştü. Tekerleklerin kiri pası, kendi kanı da yardımcı olmuyordu. Kendi annesi tanıyamasa bile şaşırmazdım. Sere serpe bedeninden uzanan her iki kolu da kemiklerinin kırıldığını gösterircesine garip bir açıyla bükülmüştü. Elbisesinin hiç zarar görmemiş ve yırtılmamış olması tüm bunların arasında bir şaka gibi görünüyordu.

Devrim elleri titreyerek Ekin'in saçlarını düzeltti. Ağladığını ve birkaç damla yaşın yanaklarından hızla süzüldüğünü görebiliyordum. Belki ben de ağlıyordum ama bir türlü emin olamıyordum. Yanaklarım ıslak mıydı? Bilmiyordum. Bacaklarım beni daha ne kadar taşıyabilirdi, onu da bilmiyordum ama kıpırdayamıyordum. Kadının başında telaş içinde koşturan ve ağlayan insanları izlemek dışında hiçbir şey yapamıyordum.

Hengâme, polisin ve ambulansın gelmesiyle dağılır gibi oldu. Polisle birlikte gelen sağlık görevlileri Ekin'in nabzına bakıp bize onun artık aramızda olmadığını söylediğinde bunu zaten biliyorduk. Etrafını sarıyor, ona eldivenli ellerle dokunuyorlardı. Başında, yetkili biri olduğuna inandığım takım elbiseli biri insanlara komut yağdırıyordu, *ayaklarının altında ölü bir beden yokmuş gibi*. Ona ne yapacaklardı? Ailesine kim haber verecekti?

Annesine kim söyleyecekti?

Polis olay yerini sarı bantlarla çevirirken Devrim kan gölünden uzaklaşarak yanıma geldi. Dışarı çıktığımız andan beri bir heykelden farksız, hareketsizce durduğumu o zaman fark ettim. Zihnim dönüyordu ve şoktan hiçbir şey düşünemiyordum. Onun benimle konuştuğunu fark ettim ama ne söylediğini duyamıyordum. Dudakları kıpırdıyordu yalnızca.

Sanırım onun, adımı söylediğini duymam için birkaç kez tekrarlaması gerekti. Sonunda, çaresiz bir ses tonuyla, "Bade,"

deyişini duyabildim. Gözlerine baktım. "Bade. Bade." Beni sarsıyordu.

Bade. Bu benim adım.

Boğazımdan ani bir hıçkırık yükseldi. Hayır, o âna dek ağlamıyordum; o zaman anladım. Onun ağzından adımı duymamla birlikte bir düğmeye basılmış gibi hıçkırarak yere, kan gölünün hâlâ durduğu asfalta çöktüm. Dizlerim beni daha fazla taşıyamıyordu. Zihnimden *bu dünyaya asla dönmemeliydim* diye bir düşünce geçti ama bunu neden düşündüğümü bile bilmiyordum. Şoktan deliriyor muydum?

Devrim bana seslenmeye, beni omuzlarımdan tutmaya devam ediyordu ama duramıyordum. Ağlamayı bırakamıyordum ve ayağa da kalkamıyordum. *Az önce gülüyordu. Az önce gülüyordu. Az önce gülüyordu, kadehini bana uzatıyordu ve onunla konuşacaktım.*

Devrim'in kollarımın altından tutup beni kaldırmaya çalıştığını hissettim ama ayaklarım tutmuyordu. Birkaç kez denedikten sonra vazgeçip beni kucağına aldı ve birkaç saniye içinde beni kocaman adımlar atarak otelin lobisindeki koltuklardan birine taşıdı. Gözlerimi açıp kapadığımda önümde diz çökmüş, bana su uzatıyordu. Odaklanamıyordum. İnsanları, onu göremiyordum.

Az önce gülüyordu.

Benim adım Bade.

Bu dünyaya hiç dönmemeliydim.

Az. Önce. Gülüyordu.

Devrim derin bir nefes almamı söylüyordu.

Onun sakin olmamı, kendime gelmemi ve su içmemi aynı tonda ve garip bir sakinlikle söyleyen sesi bir süre sonra kendime gelmemi sağladı. Etraf yavaş yavaş daha görünür oldu, görüşüm netleşti, kulaklarımdaki uğultu azalır gibi oldu. Beni sakinleştirmeye çalışsa da onun da benden farklı bir hâli yoktu. Gözleri kıpkırmızıydı ve yüzü endişe doluydu. Beni kendime getirmeye çalışırken bile tamamen ezbere, bir refleks icabı hareket ettiğine inanıyordum. O da kendinde değildi.

Zorlamasıyla ve yardımıyla birkaç yudum su içtim. Dünya biraz daha berrak bir hâle geldi. Devrim dudaklarını bir şeyler söyleyecekmiş gibi araladı ama yanımıza yaklaşan polis memuru ikimizin de başını kendisine çevirmemize neden oldu. Burnumu çekerken gözlerimi adama diktim. Polis, konuşmak için izin ister gibi bir bana bir Devrim'e bakıyordu.

Devrim derin bir iç çekerek dizime pat pat vurdu ve bir yere kıpırdamamamı söyledi. Zaten kıpırdayacak hâlim olmadığı için onun polisle konuşmasını ve sakinliğini korumasını izledim. Konuştuklarını duyamıyordum ama Devrim'in yüzündeki sakinliği, dik duruşunu ve sabırla konuşmaya devam edişini görebiliyordum.

Devrim kısa bir konuşmanın ardından yanıma geldi. Tıpkı az önceki gibi önümde diz çöktü. "Ailesine haber vermişler. Hastaneye gidiyorlarmış. Bizimse ifade vermek için karakola gitmemiz gerekiyor," dedi dingin bir sesle. Sesi, sorun olmadığını söylüyordu. Yüzü, bir faciayı andırıyordu. "Eğer iyi değilsek yarın da gidebileceğimizi söyledi. Ben de öyle yapalım dedim. Şimdilik eve gidelim."

Bir an için aynı eve gidecekmişiz gibi hissettim: bizim evimiz olan bir yere. Bu, içimden daha derin bir hıçkırık kopmasına neden oldu ve bir düşüncenin daha nereden geldiğini anlayamadan kafa karışıklığıma ve bu düşüncenin getirdiği keder hissine göğüs germeye çalıştım. Ama hıçkırığımı durduramadım. Devrim, kendimi yeniden kaybedeceğimden korkmuş olacak ki elini omzuma atıp iyice öne eğildi. "Bade, güvendesin. Kimsenin sana bir şey yapmasına izin vermem. Sakin olmaya çalış, ne olur."

Onu anladığımı göstermek için başımı aşağı yukarı salladım ama gözyaşlarımı durduramadım. Hıçkırıkların arasında, "Sadece gidelim buradan," diye fısıldadım.

Koluma girip ayağa kalkmama yardımcı oldu, ben ayağa kalkınca da elini belime attı. Onunla arabasına kadar yürüdüm.

Buraya taksiyle gelmiştim ama taksiyle dönebileceğimi sanmıyordum, bu yüzden onun yönlendirmesine karşı çıkmadım.

Ön kapıyı açarak oturmama yardımcı oldu. Nasıl bu kadar sağlam durabildiğine bir kez daha hayret ederek derin, çok derin bir nefes aldım ve sakinleşmeye çalıştım. Herkesten uzak ve kapalı bir ortama girmenin yardımı olmuştu. İnsanlar biz yukarıdayken çoktan gitmiş olmalıydı, otopark bomboştu. Karanlıktı, ıssızdı. Sessizdi. Devrim'den başka kimse yoktu.

Ben güvendeyim.

Miray bir daha asla gülemeyecek ama az önce gülüyordu. Bana gülüyordu.

Onun gülüşünü gözlerimde sonsuza dek saklayabilir miyim?

Devrim şoför koltuğuna geçti. Anahtarı çevirmek üzereyken elimi uzatıp eline dokundum ve onu durdurdum. "Bir dakika, çalıştırma," diye fısıldadım.

Sesim çatallaşmış ve tanınmaz bir hâl almıştı. Bunu umursamadan gözyaşlarımı sildim ve devam ettim: "Bir dakikaya ihtiyacım var."

Devrim başını anlayışla sallayıp kafasını koltuğuna yorgunca yasladı ve gözlerini kapattı. O, gözlerini öyle kapatınca, kendimi ona bakmaktan alamadım. Ona bakmak güçlü bir dağa bakmak gibiydi; sakindi, sabitti, hareketsizdi. Dingindi. Ona bakarak sakinleşebilirdim. Yüzünün oyuklarını ezberleyebilirdim. İçim titriyordu ama onun sağlam duruşunu örnek alarak toparlamaya çalışabilirdim.

Normalde odaklanmayacağım her bir detaya odaklandım, hep böyle yapardım. Ne zaman bir sınav için çok stresli olsam, sınıfta hiç dikkat edilmeyecek detaylara kendimi verip aklımı dağıtmaya çalışırdım. Yine öyle yaptım.

Alnında bir beni vardı mesela, tam sol kaşının üstünde. Aynı kaşının bitimine doğru tüysüz bir alan vardı, küçücüktü ama oradaydı. Kesilmiş gibi değildi de sanki doğuştan beri orası öyleydi ya da bir kaza sonrası böyle olmuştu. Kirpikleri

kısacıktı ama çok gürdü, bu yüzden gözleri hep ateş eder gibi bakıyor olmalıydı. Benim de böyle kirpiklerim olsa ben de ateş eder gibi görünürdüm belki de. Saçları ve kirpikleri kahvenin en koyu tonuyken, hatta neredeyse siyahken sakalları biraz daha açık renkteydi. Başka ne vardı? Başka bir şey bulamıyordum ama kendimi daha sakin hissediyordum.

Tam ona gidebileceğimizi söylemek üzere dudaklarımı aralamadığım esnada hiç beklemediğim bir şey oldu. Devrim, gözlerimin önünde bir barajın seti gibi, şiddetli bir depremde parçalanan bir dağ gibi yıkıldı.

Dağlar yerden göğe uzanır, güçlüdür, başı diktir, yıkılmaz olduklarına seni inandırır.

Dağları yıkan depremler vardır.

Caddede de ağladığını görmüştüm ama o, Ekin'in yanı başında sakince dökülen birkaç damlaydı. Sonrasında sakinliğini öyle net bir çizgide korumuştu ki sanırım sonsuza dek öyle kalacağına inanmıştım. Oysa o, yıkılmak için benim sakinleşmemi beklemiş gibi aniden titrek bir nefes aldı ve karşımda küçük bir çocuk gibi ağlamaya başladı.

Çok fazla gözyaşı vardı ve çok fazla hıçkırık. Sesli bir ağlayış değildi, hıçkırsa da her nasılsa sesi çıkmıyordu. İki elini kendini durdurmaya çalışır gibi gözlerine bastırıyor, arada bir kendini durdurmak istercesine derin nefes alma girişiminde bulunuyordu ama her seferinde nefesi bir hıçkırıkla bölünüyordu.

Daha önce bir erkeği ağlarken görmemiştim. Göreceğime inanmamış olmak da benim hatamdı.

O, kravatını gevşetip gömleğinin üst düğmesini açarken elimi omzuna uzattım. Devrim ânında tepki verdi ve tek yaptığı, bana tamamen dönerek alnını omzuma yaslamak oldu. Başını omzuma tamamen koymamıştı, buna çekinmiş olmalıydı. Yaptığı daha çok, bir destek noktası bulmak ister gibi alnının tek bir noktasını, omzumun o küçük çıkıntısına yaslamaktı. Küçücük bir temas.

Benden küçücük bir el bekliyormuş, bir el versem her şeyiyle bana güvenecekmiş gibi davranmasından nefret ederek dik durmaya çalıştım.

Garip bir pozisyondaydık. Ben dümdüz oturuyor, önüme bakıyordum. O ise tamamen rahatsız edici bir oturuşla gövdesini bana çevirmiş, başını yasladığı yerde kalakalmış, derin nefesler almaya çalışıyordu. Bu hâlde istesem de ona dokunamaz, sırtını sıvazlayamazdım; sol kolumu tamamen devre dışı bırakıyor, sağ kolumsa bu garip açıya uyum sağlayamıyordu. Konuşmanın tamamen anlamsız olduğunu düşünüyordum. Bu yüzden sakince, hiç kıpırdamadan, ağlamasına izin verdim. Başka ne yapacağımı bilemedim.

Herhangi bir sözün ya da temasın bizi teselli etmeyeceğinin bilincinde, içindekini kusmasına izin verdim.

Kaç saniye ya da kaç dakika sonra hıçkırıkları ve gözyaşları azaldı, bilmiyorum. Onun ağlamak için omzuma dayanmasına şükrederek; dışarı çıkmadığı, arkasını dönüp bir başına ağlamadığı için mutlu olarak ve içim garip bir şefkatle dolarak bekledim. Sonsuza dek sürecekse de bekleyeceğimi düşünerek bekledim.

Bir noktada durdu. Arabadaki tüm sesler sustu. Devrim küçük, titrek bir nefes daha aldı ama başını kaldırmadı. Ve ben, ölsem yapmayacağımı düşündüğüm bir şey yaparak başımı hafifçe sola yatırdım ve onunkine yasladım.

Bu, içimde bir şeyleri koparıp gözümden bir damla daha yaş düşmesine neden olsa da sebebini hiç bilemeden bir süre öylece kalmak için kendime izin verdim.

Ben masallarla büyümüş bir çocuk değildim. Büyülü şeylere inanmazdım.

Öyleyse neden, bu adamı başka bir hayattan tanıyor gibi hissetmeme bir türlü engel olamıyordum?

Titrek bir nefes daha aldım. İçimde bir daha asla geçmeyeceğine emin olduğum bir acı, zihnimde bir daha unutmayacağıma emin olduğum bir kan gölü. Her sabah zihnime düşeceğini bildiğim bir cümle: *Daha az önce gülüyordu.* Kuru bir keder, garip bir boşluk hissi, geri gelmeyeceğini bildiğim bir kadın. *Geri gelmeyecek. Onu kimse geri getiremeyecek.*

Ölmeden önce öleceğini anlamış mıydı?

Yere düştüğünde yaşıyor muydu, üstünden arabalar geçerken canı yanmış mıydı?

Yoksa ne olacağını anlamadığı, korkusuz bir ölüm müydü?

Bir daha gülemeyeceğini, artık bir hayatı olmayacağını anladığı korkunç son birkaç saniyesi, birkaç dakikası olmuş muydu?

Devrim'in başı benim omzumda, benim başım onun başında dinlenirken gözlerimi yumdum.

Bu an bir daha geri gelmeyecek.

Ben bir daha asla evime dönemeyeceğim.

Hangi evime?

Bir daha asla öyle gülemeyecek.

Ben de bir daha asla öyle gülemeyeceğim.

Nasıl gülemeyeceğim?

Benim de mi ölen bir parçam var?

Hayır. Hayır, benim bir evim var.

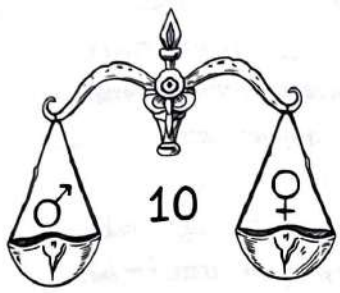
Bade, güvendesin.

Güvende değilim.

Güvende değilim, hiçbirimiz güvende değiliz.

Her gün birileri gülüşünü toprağa gömerken hiçbirimiz güvende değiliz.

Bir daha asla öyle gülemeyeceğiz.

Sessizlik

O gün eve dönüş yolculuğunda Devrim'le tek kelime konuşamadık. Omzuma yasladığı başını tıpkı oraya bıraktığı anda olduğu gibi hiçbir uyarıda bulunmadan, aniden kaldırdı ve hiçbir şey olmamış gibi arabayı çalıştırıp ellerini direksiyona yerleştirdi. Sakin ve tekdüze nefesler alıyor, gözlerini yoldan hiç ayırmıyordu. Tehlikeli bir dinginlikle, hiç konuşmadan ve hız yapmadan beni evime götürdü. Sonunda evin önüne arabayı park ettikten sonra başını bana döndürdü. Gözleri yorgun bakıyordu, geçtiğimiz bir saatte beş yıl yaşlanmış gibi. "Uyumaya çalış."

Başımı ağır ağır salladım. Gözlerimin yeniden dolduğunu hissettim, ağlamamak için gözlerimi kırpıştırdım. "Dikkatli git," dedim titrek bir sesle.

Cevap vermedi, arabadan inmemi bekledi. Ben indikten sonra binaya girene dek arabayı çalıştırmadı, dönüp ona defalarca baktıysam da beni bırakıp gitmedi. Eve girer girmez pencereye koştum, aynı anda arabanın farları yandı. Kısa bir süre sonra araba, sokağın sonuna doğru ilerliyordu.

Ev boş ve sessizdi. Kapıyı kapattıktan sonra hızla yere çöktüm ve garip bir hâlsizlikle etrafa baktım. Korkuyordum. Yalnız olmak hayatımda ilk kez korkunç geliyordu.

Çok sahipsiz hissediyorum bazen, demişti.

Asla yalnız yürümeyeceksin, demiştim. Ona söz vermiştim.

Gözyaşları yeniden gözlerime dolarken yüzümü dizlerime kapattım. Korktuğu tam olarak bu muydu? Bir gün başına bunun gelmesinden korktuğu için mi o gün bana hayatı ne kadar sevdiğini, asla intihar etmeyeceğini ya da öylece ortadan kaybolmayacağını anlatmıştı?

Bu haksızlıktı.

Hiçbir güç beni onun çatıdan düştüğüne ya da atladığına inandıramazdı. O hayat dolu kadına biri bir şey yapmıştı.

Dakikalar, belki saatler sonra kendimde banyoya gidecek gücü buldum. Aynaya bakana dek üstümün başımın kan olduğunu fark etmemiştim. Caddede yere yıkıldığım esnada bacaklarım ve eteklerim kana ve çamura bulanmıştı. Saçım başım dağılmış, makyajım ağlamaktan yüzümde bir bulamaç hâlini almıştı. Fazlasıyla süslü bir hapishane kaçkınından başka bir şeye benzemiyordum.

Uyuşmuş bedenimi hissetmeyerek kendimi zorla duşa soktum. Yeniden ağlamaya başladığımda suyun sıcaklığını artırdım. Bu gece bir kadın ölmüştü. Kendini sahipsiz hisseden bir kadın, sahiden de sahipsizmiş gibi düşüp ölmüştü.

Asla yalnız yürümeyeceksin.

Ama yalnız öleceksin, öyle mi?

Sakinleşmeyi umarak yatağa uzandım. O görüntü gözlerimin önünden gitmiyordu.

Telefonum bir mesaj sesiyle titredi.

Güvendesin. Uyumaya çalış. Bir şey olursa ara.

Devrim'di.

Bilmiyordu, nereden bilebilirdi ki? *O, ben olabilirdim. Onun yerinde ben olabilirdim. Yarın onun yerinde ben olabilirim.*

Bu düşünceyi asla anlayamayacaktı. Hiçbir erkek, en sıradan günün en sıradan saatinde bile yolda tedirgin yürümek zorunda kalmanın ne demek olduğunu anlamayacaktı.

İtiraz etmedim, ona içimi dökmedim. Bunun yerine başımı aşağı yukarı salladım. Onunla konuşmak, asıl hislerimi anlatmak gelmedi içimden. Az önce alışkanlıkla ısıtıp bardağa koyduğum sütü komodinin üstüne bıraktım ve yatağın içine girdim.

O gece, uyuyabileceğimi bile zannetmezdim ama aksine, çok güzel bir rüya gördüm.

Uyandığımda yalnızca bir ânını hatırlıyordum. Ben, şimdi yaşadığım evden değil ama rüyamda benim olan bir evden üzerimde şık bir elbiseyle çıkıyordum ve Devrim arabaya binmeden hemen önce fotoğrafımı çekiyordu.

Gözlerimi gerçek dünyaya açtıktan sonra bile kendimi hâlâ rüyanın hatırasıyla çevriliymişim gibi hissettim, sanki o küçücük an beni sarıp sarmalıyormuş gibi. İçimdeki huzur ve mutluluk hissi ilk uyandığımda öyle mantıklıydı ki yastığıma daha da sarılırken sorgulamadım bile. Ama birkaç saniye sonra tüm gerçeklik yüzüme çarptı. İçimi, köyleri kasıp kavuran kasırgalara benzer yoğun, fırtınalı ve siyah bir his kapladı. Midem bulanıyormuş gibi hissederek yataktan doğruldum ve boş gözlerle etrafa bakındım.

Üzerine düşünmemeye çalışıyordum; otelin önündeki o görüntüyü, Devrim'i, Cihangir'i ve yalnızlığı. Üzerine düşünürsem parçalara ayrılırmışım gibi geliyordu.

Komodinin üstünde duran, şarjı neredeyse bitmek üzere olan telefonu elime aldım. Yalnızca tek bir bildirim vardı, Devrim mesaj atmıştı.

Uyandığında bana yaz.
İfade vermeye birlikte gidelim. (06:56)

Erken uyanmıştı. Belki de hiç uyumamıştı.

Ona *günaydın* yazmak istedim ama içimden gelmedi. Gün aymış gibi hissetmiyordum, bugünden sonra herhangi bir günde,

herhangi birine günaydın demek, Ekin'e haksızlıkmış gibi geliyordu. Bu yüzden Uyandım yazdım ve cevap beklemeden hazırlanmaya başladım. Nitekim o da beni şaşırtmayarak yarım saat sonra kapımda olacağı mesajını attı.

Rahat bir pantolon ve tişört giyip saçlarımı topladıktan sonra Cihangir'i aradım. Tek bir çalıştan sonra Cihangir'in sesi duyuldu: "Bade?"

"İyiyim," dedim bir çırpıda. "Dün için teşekkür etmek istedim. Ve iyi olduğumu haber vermek."

Bir an için duraksadı. Sonra sıkıntılı bir sesle, "Çalışıyorum," dedi. "Biliyorsun. Sonra konuşalım."

Bildiğim kadarıyla iş yerinde telefonla ilgili aşırı keskin bir sınırlama yoktu. Genellikle o çalışırken konuşmazdık ama bir şeyleri haber vermekten çekindiğim de olmamıştı. Üstelik, dünden sonra mı onu aramamdan şikâyetçiydi? Nasıl olduğumu hiç mi merak etmemişti?

"Tamam," dedim kuru bir sesle. Başka ne diyeceğimi bilemiyordum. "Görüşürüz."

Cevabını beklemeden telefonu kapattım. Onu düşünmek bile istemiyordum, zihnimde bir fazlalıkmış gibi hissettiriyordu. Hayatıma böyle bir adamı nasıl almıştım?

Zorunda kalmıştım. Biliyordum, ailemin evinde bir geleceğim olmayacaktı.

Biliyordum ama... Yeniden gözlerimin dolmaya başladığını hissedince ayağa kalkıp başka bir şeyle ilgileniyor olmak için saçlarımı toplamaya başladım. Aynadaki aksim berbat görünüyordu. Rengim tamamen çekilmişti, dudaklarım ve yüzüm ağlamaktan kurumuştu. Kendime bakmayı düşünmek bile suçluluk duymama neden oluyordu.

Salondaki koltuklardan birine oturup gergin bir şekilde Devrim'i beklemeye başladım. İçimde yavaş yavaş garip bir hissizlik boy göstermeye başlıyordu. Gözyaşlarım kurumuştu ve az önce gözlerim dolmuş olmasına rağmen kendimi, bir daha asla ağlayamayacak gibi hissediyordum. Üzgünlük hissi değildi

kalbimdeki, içim boşalmış gibi hissediyordum. Hayır, hissetmiyordum. Hiçbir şey hissetmiyordum.

Devrim, söylediği saati üç dakika geçirdikten sonra bir kez kornaya bastı ve aynı anda telefonum titredi. Hiç beklemeden telefonumu ve çantamı alıp dışarı çıktım. Dün beni eve bırakan araba, dün akşam sanki hiç oradan ayrılmamış gibi aynı yerde beni bekliyordu.

Ona bir an önce ulaşmam gerekiyormuş gibi koşar adım arabaya yürüdüm ve ön koltuğa geçtim. Arabaya bindiğimde yaptığım ilk şey, Devrim'in yüzüne bakmak oldu.

Kesinlikle uyumamıştı.

Göz altları mosmordu ve gözleri kan çanağına dönmüştü. Saçı başı darmadağınıktı. Belki de ilk kez üstünde takım elbise yerine siyah bir tişört ve pantolon vardı. Ve o da tıpkı benim yaptığım gibi gözlerini yüzümde dolaştırıyordu.

"Ben iyiyim," dedim tek nefeste. "Ama sen iyi görünmüyorsun."

"Neden mont giymeden çıktın?"

Mont giymeden çıktığımın ve havanın soğuk olduğunun farkında değildim. Arka koltukta duran lacivert, şişme montuna uzandı ve dizlerimin üzerine bıraktı. "En azından omuzlarına al," dedi. "Hava buz gibi."

Arabanın içi sıcaktı ama itiraz etmedim. Muhtemelen o da etrafını analiz etme yetisini bir noktada kaybetmişti. Montunu dizlerimin üstüne örttüm. İçimde peyda olan elimi yüzüne yerleştirip yanağını okşama ve ona biraz olsun iyi gelme isteğinden nefret ettim, bu istekle ne yapacağımı bilemedim.

Montunu dizlerimin üzerine örttüğümü gördüğünde içi biraz olsun rahatlamış görünerek el frenini indirdi ve yola koyuldu. Gözleri, yüzü hep yola dönüktü; neredeyse orada olmadığımı düşünecektim. Öte yandan, konuşsak ne konuşacaktık ki?

Kendini yola verdi ve benimle tek kelime etmedi. Zaten ben de karakolda söyleyeceklerimi düşünmekle öyle meşguldüm ki

konuşmaması işime gelirdi. Hâlâ, Ekin'le Ahmet Bey'i birlikte gördüğümden bahsedip bahsetmemem gerektiğini bilmiyordum.

Gördüğüm şey net bir taciz değildi. Yasak bir ilişki yaşıyor olma ihtimalleri de yeterince çirkin olurdu belki ama bu en azından her iki tarafın da rızasına dayalı bir ilişki olurdu. Ve eğer durum taciz değilse, insanlar ölen bir kadının arkasından yeterince çirkin şeyler söyleyecekken bir de bunu listeye eklemek istiyor muydum, bunu bilmiyordum.

Tüm bunların yanı sıra, düşünmek bile istemediğim bambaşka bir şey vardı. Bu işte Ahmet Bey'in parmağı varsa ne yapacaktım?

Tam bir çıkmaz sokaktı. Son bir yılda ölen kadınları, adını duyduklarımı düşündüm. Polis hangisinin zanlısını tutuklamıştı? Kaç tanesi hapis cezası almıştı? Bu kadar nüfuzlu bir adamın tutuklandığını hayal dahi edemiyordum ve bu bilgiyi önemsiz bir şeymiş gibi paylaşırsam olacakları düşünemiyordum.

Ama ben ne yapabilirdim ki? Bu bilgiyi tamamen kendime saklayacak değildim. Bir şekilde olayın aslını öğrenmeli ve ona göre hareket etmeliydim. Belki de endişe edecek hiçbir şey yoktu. Belki de Ekin metres hayatı yaşıyordu ve bundan Ahmet Bey'in eşinin, hatta Devrim'in bile haberi vardı.

Bunları düşünmek benim görevim değildi, biliyordum. Bilgiyi polise teslim etmeli ve tamamen onların değerlendirmesine bırakmalıydım. Biliyordum.

Ama bunu düşündüğüm anda aklıma Özgecan geliyordu. Ne zaman bir kadın öldürülse, Özgecan'ın durumunu düşünüyordum. Ve onun haberini dinlerken hissettiklerimi... Yemeğimi yerken televizyondan duyduklarımla kanım donmuş, çatalım elimden düşüp üstümü başımı mahvetmişti. O günü, o kadını bir kez bile görmemiş olmama rağmen bir türlü unutamıyordum.

Bu dünyada kim, ne olursa olsun öldürülmeyi hak etmiyordu. Bu bir hırsızlıktı, can hırsızlığı. Bir hırsız geliyor, göz göre göre canınızı alıyordu. Ve bunun için bazen bir kadın olmanız

yeterli oluyordu. Belki bir ilişkiyi istememiş olmanız, belki başka bir karşı cinse sarılmış olmanız, belki mini giyinmiş olmanız... kimi zaman size bağırılıp çağırılması için yeterli oluyordu, kimi zaman öldürülmeniz için.

Nasıl olursa olsun birileri, siz kadınsınız diye bedeninizde söz hakkına sahip olduğunu düşünebiliyordu: babanız, abiniz, sevgiliniz ya da kocanız... Kimi kendinde çok da büyük bir had görmüyor, belki yalnızca uyarıyordu. Kiminin söz hakkı daha büyüktü, canice canınızı alabiliyordu.

Tüm kötülükler daha küçükleriyle başlıyordu.

Cinsiyetinizden ötürü ömrünüz boyunca bir gün bile sokakta rahat yürüyemiyordunuz ve bu, insanlara olağan geliyordu.

Belki tüm dünyayı değiştiremezdim ama kendi dünyamda küçük değişiklikler yapabilirdim. Belki de bilgiyi daha kuvvetli bir şekilde paylaşmak önemliydi. Ortada bir suçlu varsa, ki olduğuna inanıyordum, bu bilgi üzeri rahatça kapatılabilecek bir bilgiydi. Araştırılmazsa dosyaların arasında kaybolup gidebilirdi.

Devrim'in karakolun önüne park ettiğini görünce titrek bir nefes aldım. "Devrim," dedim sakince. "Bir saniye bekleyelim. Bir saniye sakinleşmeye ihtiyacım var."

Ona söylemek istiyordum. İçimde ona doğru akan bir nehir vardı. Ne zaman dara düşsem ondan yardım istemek istiyordum, çarem hep ondaymış gibi geliyordu kalbime. Fakat mantıklı düşünmek zorundaydım. Adam onun *babasıydı.* Pekâlâ, her şeyden haberi olabilirdi. Babasını koruyabilirdi. Daha da kötüsü bu işte parmağı olabilirdi. *Saçmalama, Bade, adam hemen yanında duruyor.*

Tedirgin bir şekilde başımı hafifçe ondan yana çevirdim. Bana bakmıyordu, gözleri tam karşıdaydı. Çehresi çok yorgun görünüyordu. Yüzünü daha önce hiç bu kadar renksiz gördüğümü hatırlamıyordum. Gergin değildi, tedirgin değildi. Yalnızca... O da benim gibi üzgündü, en azından görünen buydu.

Yine de ona güvenemezdim. Henüz bunu yapamazdım.

O toparlanmamı beklerken birkaç derin nefes aldım ve bir faydası olacakmış gibi titreyen ellerimle saçlarımı düzelttim. "Hazırım," dedim ona dönüp.

Bana kısa bir süreliğine baktıktan sonra başıyla onayladı, ardından arabadan indi. Hareketlerinde garip bir monotonluk vardı. Her an kırılıp parçalara ayrılabilirmiş de kendisini tek parça hâlinde tutabilmek için elinden gelen her şeyi yapıyormuş gibi görünüyordu.

Karakoldan içeri birlikte girdik ama sorguya ayrı ayrı alındık. Benimle görüşen memur sakin görünümlü, temiz yüzlü biriydi. Sorularında herhangi bir kasıt ya da suçlama olmadan konuşuyordu. Belki de ben zanlılardan biri olmadığım için böyleydi. Zanlılarla da bu ses tonuyla konuşuyor olamazdı.

Ona şirkete yeni girdiğimi anlattım. Ekin'le tanışmamızı, çok fazla muhabbetimiz olacak kadar zaman geçiremediğimizi söyledim. Balkonda önümden düştüğünü nasıl gördüğümü anlattım. Gözlerim dolduğunda kendimi toparlamam için bekledi.

"Peki, ona attığınız mesajı sorabilir miyim? Davetteyken?"

Bir anlığına memura bakakaldım. Mesajı tamamen unutmuştum. Doğru, öldüğünü görmeden yalnızca birkaç dakika önce ona mesaj atmıştım.

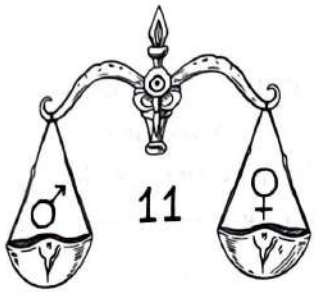
Gözlerimi kırpıştırırken cevap vermeden hemen önce yutkundum. "Kalabalıktan bunalmıştım," dedim. "Şirkette samimi olduğum kimse yok. Gelebilseydi hava alalım diyecektim. Nitekim o cevap vermeyince balkona çıkmıştım. Sonra... onu gördüm... öyle düşerken..."

Başını, anladığını gösterircesine salladı ve notlarını tamamladı. "Eklemek istediğiniz bir şey var mı?"

İçimden bir ses, ona bildiklerimi anlatmam için yalvardı.

Diğeri, acele etmemem konusunda kesinlikle kararlıydı.

Memura kararlı gözlerle baktım ve eklemek istediğim bir şey olmadığını söyledim.

Kalbin Tanıdığı Gözlere ve Sözlere

Cenaze, ertesi gün öğle namazına müteakip kaldırılacaktı. Otopsi işlemleri nedeniyle beklemek zorunda kalmıştık ve Ekin bu dünyayı terk ettikten neredeyse kırk saat sonra çok karanlık, kasvetli ve berbat bir güne uyanmıştık.

Cenaze için hazırlanmam gerekiyordu. Ama ben yataktan bile kalkamıyordum. Bu, Ekin'e karşı son görevimizdi ve elbette orada olmak zorundaydım ama bana bir şey olmuştu. Dün karakoldan eve geldiğimde yatağa girmiş, o andan beri de yataktan çıkamamıştım. Akşam Cihangir gelene dek o kadar zamandır yatakta olduğumu fark etmemiştim bile.

Cihangir akşam önümde diz çökmüş, en azından doğrulup bir şeyler yemem için saatlerce ısrar etmişti. Bunu ben de isterdim ama ne yazık ki kaslarımı kontrol edemiyordum. Yapabildiğim küçük hareketler vardı. Gözlerimi oynatmak ve başımı iki yana sallamak gibi. Ama dilimin ve uzuvlarımın kontrolünü tamamen yitirmiş gibiydim.

Cihangir sabah evde kalmayı teklif etmişti ama onu yanımda istemiyordum. Fazlalık gibi hissettiriyordu, varlığıyla teselli bulabildiğim biri olmaktan çok uzaktı. Etrafta sürekli dolaşıyor, takip

etmekte güçlük çektiğim şeyler söylüyordu. Oysa ben yalnızca sessizlik istiyordum.

Hayat benim ne istediğimle hiç ilgilenmediğini göstermek istiyormuşçasına telefonum titredi. Elimi hâlsizce komodine uzattım. Dün akşamdan beri kontrol etmemiştim ama bu kez mesaj atanın Devrim olduğunu düşünüyordum. Cenazeye az kalmıştı. Nitekim beni yanıltmadı.

seni alırım. (11:55)

Zihnim sanki bunu bekliyormuş gibi, içimde hareketlenmeye dair bir içgüdü hissettim. Cenazeye gitmek zorundaydım. Daha önce cenazeye gitmem gerekmemişti hiç ama buna gitmek zorundaydım. Orada olmam gerekiyordu.

Ekin'i uğurlamam gerekiyordu.

Vücudumu bir pelteden farksızmış gibi hissederek güçlükle doğruldum ve ağır adımlarla banyoya geçip yüzümü yıkadım. Saçlarımı üstünkörü topladıktan sonra üstüme bulduğum ilk pantolonu ve kazağı geçirdim. Devrim'i beklemek için salonun penceresine yaklaştım.

Hava kapalıydı. Gökyüzünde yağışın haberini veren koyu renkli bulutlar dolanıyor, güneşin nerede olduğu anlaşılmıyordu. Gün ortası olmasına rağmen birazdan güneş batacakmış gibi bir karanlık vardı. Tüm bunları hayal edip etmediğimi düşündüm. İçimde kara bulutlar dolandığı için mi dünyayı böyle karanlık görüyordum yoksa dünya da sahiden bizimle yas mı tutuyordu?

Devrim'in arabasını, daha sokağın başındayken fark ettim ve kabanımı giyip sokağa indim. Buz gibi bir rüzgâr yüzüme çarptığında Devrim henüz geldiğini bildiren bir mesaj bile atmamıştı. Havanın vücudumu biraz olsun canlandırdığını hissederek arabaya yürüdüm ve ön koltuğa geçtim.

"Selam," dedi çatlak bir sesle. Dün yaptığım gibi yine yüzünde nasıl olduğuna dair işaretler aradım. Bugün iyi görünüyordu. En azından uyuduğunu gösterircesine gözlerinin rengi düzelmiş,

beti benzi atmış, görüntüsü tamamen gitmişti. Fakat bu kez de onun üzerimde dolanan gözleri hoşnutsuzdu. "İyi misin?"

Omuz silkmekle yetindim. Dünden beri ağzımı açmadığım için şimdi konuşmak garip geliyordu. Sanki ağzımı açsam da sesim çıkmayacakmış gibi geliyordu.

Devrim bir süre için gözlerini bana dikti ve ben yola bakarak onun bakışlarının hiç farkında değilmiş gibi durdum. Bir süre sonra pes ederek el frenini indirdi ve yola odaklandı.

"Şirkete bir hafta gelme." Hemen sonra kendini düzeltti. "Düzelene kadar gelme."

Gelmemi istese de gidebilecek hâlde değildim. Tepki vermeyince bana kısa bir bakış attığını hissettim ama ona dönmedim.

"Hümeyra'yı ben hallederim."

Yola bakmayı sürdürdüm. İş konuşmak istemiyordum. Hiçbir şey konuşmak istemiyordum. Bütün bunlar çok anlamsızdı.

"Kreasyonu da düşünme. Benim bir sürü arşivim var. Miray'ın da. En kötü o şekilde ilerleriz."

Kreasyonun ne önemi vardı ki? Hiçbirinin bir önemi yoktu.

Devrim'e kızmıyordum. Onun da kreasyonu ya da şirketi pek önemsemediğine inanıyordum ve elbette bütün bu tantanayı dikkatimi dağıtmak için yapıyordu. Ama dikkatim dağılabilecek gibi değildi. Uzakta, hiç tanımadığınız bir hemcinsinizin ölmesi bile yeterince kötüydü. Zaten öyle haberleri ayda bir alıyor olmak bile insanın bünyesini sarsmaya yeterliydi. Oysa şimdi, kahkahasını bildiğim bir kadının yerde kanlar içinde yatışına tanıklık etmiştim. Ve bu, bir gün her kadının başına geleceğinden korktuğum bir olaydı. Yarın ben de bir çatı katından *düşersem* ne olacaktı? Katilimi bulmaları, arkamdan üzülüp ağlamaları önemli olmazdı. Çünkü ben artık var olmayacaktım. Her şey için çok geç olurdu.

Ekin için çok geç oluşunu kaldıramıyordum.

Onunla çok daha erken konuşsaydım bir şeyler değişir miydi diye kalbimi kemiren yanımı duymazdan gelmeye çalışmak beni

öyle yoruyordu ki gözlerimi kaldırıp etrafa bakamıyordum bile. Bir şey değişir miydi? *Mutlaka değişirdi. Mutlaka değişirdi, Bade.* Ellerimi gözlerime bastırdım. Zihnimi susturmanın bir yolu olacak mıydı?

"Bade? İyi misin? Duralım mı?"

Başımı, gerek olmadığını gösterircesine iki yana salladım. Devrim endişeli görünse de arabayı sürmeye devam etti, ben de gözyaşlarımı daha gözlerimden düşmeden sildim. Cenazeye varana dek geçen on dakikada gözlerimi kapadım ve korkunç şeyler düşünmüyormuşum gibi durmaya çalıştım.

Caminin avlusunda bir avuç insan vardı. Ekin'i uğurlamaya o kadar az kişi gelmişti ki kalbimin, olduğu yerde öylece, binlerce parçaya dağıldığını hissettim. Şirketten tanımadığım ama gördüğüm birkaç isim, Hümeyra Hanım, Barış, ailesi ve akrabaları olduğunu düşündüğüm yirmi kadar kişi vardı. Çok azdı. Seveni bu kadar az olamazdı. Kim bilir kaç kişinin hayatına dokunmuştu?

Namaz kılındı, dualar okundu. Devrim yanımdan yalnızca namaza katılmak için ayrıldı. İmamın söylediklerini algılayamıyordum bile ama her ne söylüyorsa âmin dedim. *Çünkü Ekin için tüm güzelliklere âmindi. Âmin. Binlerce kez âmin...*

Ağladığımı, kalabalık dağılmaya başladığında fark ettim. Ne zaman ağlamaya başladığımı bilmiyordum. Bir köşede sessizce, kendi gözyaşlarımı dahi fark edemeden ağlıyordum. Devrim de ağladığımın farkındaymış gibi davranmıyordu. Öyle dik duruyordu ki onun yeniden bir dağa dönüştüğünü hayal ettim. Çatlaklarını onarmış, yeniden kocaman bir dağa dönüşmüştü. İsterseniz ona yaslanabilirdiniz. Sizi taşırdı.

Yağmur başlayınca kolumu koluna alıp arabaya dek yürümeme yardımcı oldu. Sürücü koltuğuna geçip kapısını kapadığı anda yağmurun bir bardaktan boşanırcasına hızını artırdığını hissettim. Yağmur, arabanın içindeki sessizlikle garip bir tezat oluşturuyor; sanki su damlaları başıma, gözüme, göğsüme damlıyordu.

"Mezarlığa da gidelim diyecektim ama daha sonra gideriz. Bu hâlde gitmesek daha iyi."

Ona itiraz edecek gücüm yoktu. Ekin'in gömüldüğünü görmeyi kaldırabileceğimi düşünmüyordum.

Arabayı uzunca bir süre çalıştırmadı. Öyle uzun bir süre bekledi ki bir an sonsuza dek ağlayacağımı ve onun da sonsuza dek beklemek zorunda kalacağını düşündüm. Ama bir süre sonra gözyaşlarım, göz pınarlarım daha fazlasını üretemiyormuşçasına azalıp kesildi. Yüzümün ıslaklığı ben sağımdaki pencereden yağmur damlalarını izlerken kurudu. Devrim yine de arabayı çalıştırmadı.

Başımı koltuğa yaslamış, Devrim'den uzağa çevirmiş, pencereden bakıyordum. Onun beni ağlarken görmesini istemediğim için kaç dakikadır böyle durduğumu bilmiyordum ama o, mezarlığa gitmeyeceğimizi söylediğinden beri hareketsizce duruyordum. Biraz olsun kendime gelmek ve konuşabilmek için derin, titrek bir nefes aldım. "Gidebiliriz," diye fısıldadım. Sesim, dün gece herkese bağırıp çağırmışım gibi kısık çıkıyordu ve ben daha fazlasını başarabileceğimi zannetmiyordum.

Hiçbir şey söylemeyecek sandım. Öyle uzun süre sessiz kaldı ki iyi mi diye dönüp bakmayı bile düşündüm. Sonra yağmur damlalarının sesinin arasında fısıltısını duydum: "Seni böyle bırakamam."

Ona ne diyeceğimi bilemiyordum. Beni böyle bırakmak zorundaydı. Benimle eve gelemezdi, başka bir yere de gitmek istemiyordum. Tek istediğim, yatağıma sığınmaktı. "Bir süre iyi olacağımı zannetmiyorum. Eve gidelim."

Bana uzun uzun baktı. Yüzüm ona dönük olmasa da bana baktığını biliyordum. Hiç kıpırdamadan bu göz hapsinin bitmesini sakince beklediğim saniyeler bitmek bilmedi. Baktı, belki de gözlerini bile kırpmadan baktı. Karar vermeye çalıştığını hissedebiliyordum, belki de pes etmemi. Sonunda, beni şaşırtan bir soruyla beklemediğim bir yerden vurdu: "En son ne zaman yemek yedin?"

Öyle boş bulundum ki başımı çevirip gözlerine hayretler içinde bakakaldım. Boş bir ısrar takınmasını veya pes edip arabayı çalıştırmasını beklemiştim. Midemi düşünmesini değil. "Eve gidelim."

"En son ne zaman yemek yedin?" diye sakin bir sesle tekrarladı.

Dudaklarımı ıslatıp kaşlarımı çattım. Önemsizmişçesine bir hava vermeye çalışarak, "Dün," dedim.

"Dün ne zaman?"

Beni neredeyse güldürecekti. "Dün sabah," dedim çatık kaşlarla. "Eve gittiğimde yerim."

Bu bir yalandı. Tahmin etmediğim şeyse onun, bunu kolayca, bir an durup düşünmeden anlayacak kadar beni tanıyor oluşuydu. Hâlâ bunu nasıl yaptığını anlayamasam da artık saçma sapan gizli bilgilere sahip olduğunu kabul etmem gerekiyordu. Ürkütücüydü. Ama ürkmüyordum.

Arabayı küçük bir kafenin önüne park ettiğinde bunları düşünüyordum.

Geldiğimiz yeri fark ettiğimde yılgın bir şekilde ona döndüm. "Devrim," dedim. "Arkadaşımız öldü. Bir kafeye girip gülüp eğlenmeyeceğiz."

Bu söylediklerim, içinde bir şeyleri tetiklemiş gibi sert bir yüz ifadesiyle bana döndü. Gözleri bir anlık öfkeyle parladı.

"Eğlenmeyeceğiz, Bade. Karnını doyuracaksın. Kaza yapan bir arabanın bile benzin deposunu doldurması gerekir. Yemek yerken ağzımı bile açmayacağım. Yemek yiyeceğiz, sonra seni evine bırakacağım ve kendini daha iyi hissedene dek izinli olduğunu söyleyeceğim. Ama önce yemek yiyeceğiz. *Bir yerden başlayacağız.*"

Gözlerim doluyordu ama ben, bu hâlde bile ondan kaçmak istemiyordum. Nitekim kaçmanın tam aksi olan şeyi yaptım: Simsiyah gözlerinin tam içine baktım.

Birini tanıyordum. Adı dilimin ucundaydı. Bu durumda o da aynı cümleleri kurardı. Tam olarak böyle bakardı ve gözlerim dolduğunda dönüp ona bakmaktan çekinmezdim. Bu anı daha önce yaşamadığıma emindim ama bu anı onunla yaşasaydım tam olarak böyle yaşardım. Biri vardı; adını, yüzünü, cismini bir türlü getiremediğim biri.

Ağzımdan çıkanları hiç düşünmeden, "Seni nereden tanıyorum?" diye fısıldadım.

Söylediklerimi, ancak ağzımdan çıktığında duyup ne söylediğimi fark ettim. Aynı anda onun yüzündeki değişimi gördüm: gözlerine yerleşen hayreti ve çenesini kasışını. Bir an için büyülü bir kapsüle hapsolduğumuzu ve sonsuza dek bu anda devinip gideceğimizi düşündüm.

Büyüyü Devrim bozdu. Geri çekildi ve gözlerine yansımayan bir gülüşü dudaklarına kondurdu. "İş görüşmesinden elbette," dedi. Hemen ardından bana, ona cevap verebileceğim ya da yeni bir soru sorabileceğim vakit tanımadan arabadan indi ve benim inmemi bekledi.

Sözünü tuttu.

Arabadan indim ama inerken bile ayaklarımın beni taşımakta güçlük çektiğini hissediyordum. Yapmak istediğim tek şey evime gitmekti ama buradan Devrim olmadan gidemezdim.

Ayaklarımı sürüyerek onun yanına ulaştığımda yüzüme bile bakmadan kafeye doğru ilerlemeye başladı. Kaşlarımı çatmaya, ona itiraz etmeye bile güç bulamayarak arabaya yaslandım ve peşinden gitmediğimi fark etmesini bekledim. Pes etmesini umuyordum.

Birkaç adım sonra bana döndü ama o döner dönmez, pes edenin ben olacağımı anladım. Gözlerinde mahzun ve yorgun bir ifadeyle bana bakıyordu. "Lütfen, Bade," diye mırıldandı dünyanın tüm yükü onun omuzlarındaymış gibi bir ses tonuyla. "Ben de çok yorgunum. Yalnızca yemek ye. Seni eve böyle gönderemem."

Gözlerim dolu dolu, başımı aşağı yukarı salladım ve adım atmak için kendimi zorladım. Peşinden gittiğimi görünce yeniden kafeye döndü ve kapıyı açarak geçmem için bekledi.

Masaya iki yabancı gibi oturduk. Konuşmadan, daha fazla bir şey söylemeden, gelen garsona günün çorbası neyse ondan getirmesini söyledi. Daha fazlasını yememi istemediği için ona minnettardım. Midemin çorbayı bile kabul edeceğine dair ciddi şüphelerim vardı.

Dumanı tüten iki kâse mercimek çorbası yalnızca birkaç dakika sonra önümüze konduğunda birbirimize bakmıyorduk bile. Ona bakmak benim için çok zordu. Hem ondan bir şeyler gizliyordum hem de bu hikâyedeki iyi adam olduğundan emin değildim. O bana neden bakmıyordu, bilmiyordum. Belki de yalnızca beni rahatsız etmek istemiyordu.

Karşımda, ben yemek yemeden beni eve göndermeyen bir adam oturuyordu ve ben onun, bu hikâyenin iyi adamı olduğundan emin değildim. Bu lanet olasıca dünya, saçma sapan ironilerle doluydu.

Derin bir nefes aldım ve çorbamı ne kadar çabuk bitirirsem evime o kadar çabuk gidebileceğimi düşünerek bir yudum aldım. Düşündüğüm kadar kötü olmadı, midem dünyadaki tüm kötülüklerden ötürü içindeki her şeyi kusmadı. Yavaşça birkaç kaşık daha aldım. Devrim de çorbasını ağır ağır içiyor, söylediği gibi benimle hiçbir şey konuşmamaya, bana bakış dahi atmamaya devam ediyordu.

Sözünü tuttu. Aynı masaya zorla oturtulmuş iki yabancı gibi yemeklerimizi yiyip kalktık, Devrim hesabı ödedikten sonra aynı monoton hareketlerle arabaya döndük.

Sözünü tuttu ve hiç konuşmadan beni eve bıraktı. Yalnızca evimin önünde, dilediğim kadar izinli olduğumu ve istediğim zaman onu arayabileceğimi söyledi. Teşekkür etmek için başımı salladım ve arkama bir kez bile bakmadan apartmana yürüdüm.

Ben içeri girene dek arabayı çalıştırmadığını düşünmemeye çalıştım. Devrim'le ilgili düşünmemeye çalıştıklarım listesi öyle

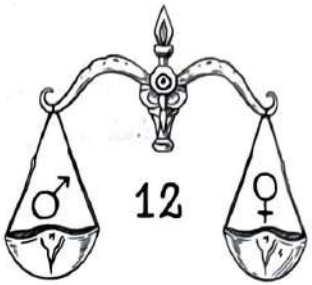
kabarıktı ki o listeye bir de bunu ekledim ve *hiçbirini düşünmemeye çalıştım.* Yemek yemeden eve gitmeme izin vermediğini. O gece kollarında ağlayışımı. Yıkıldığını görmeme izin verişini. Daha ben konuşmadan ne söylemek istediğimi her seferinde biliyor oluşunu.

Onu tanımıyordum.

Ama tanıyordum.

Kalbim onu bir yerden tanıyordu.

Bugünlük bu yeterli olmalıydı.

Rahat Bir Koltuk

Yas tutmanın kolay olduğuna karar vermiştim. Yas tutmak kolaydı.

Herkes size iltimas geçiyordu. Evinize yolu düşmeyen anneniz evinizden çıkmaz oluyordu. Kendi hayatıyla meşgul olduğu için yüzünüze bakmayan kardeşiniz aniden etrafınızda fır dönüyordu. Mahallenin kahvesinden hiç çıkmayan babanız bile bir uğruyordu. Normalde size karşı tamamen kör olan eşiniz aniden bir iyilik perisine dönüşüyordu. Yas tutmak kolaydı. Düşkün olmak, düşkün davranmak, yerden kalkmamak öyle kolaydı ki bir kez olsun o insan olmak isteyişimde suç bulamıyordum. Teselliye ihtiyacım vardı. Yerde kalıp soluklanmaya ihtiyacım vardı. Yalnızca durmaya ihtiyacım vardı.

Tamamı bir sis perdesinin ardında geçen günlerde Devrim sözünü tuttu ve sesini çıkarmadı. Davaya dair bilgileri bile bana Miray gönderiyordu. Olaydan haberi olduktan sonra beni hüngür hüngür ağlayarak aramış, yerini yeniden değiştirdiğini ve artık ölse de bu şirkete dönmek istemediğini haykırmıştı. Ona babasının suçlu olabileceğini söylesem, sanırım hepten çıldırırdı. Bu yüzden onu sakince dinlemiş, teselli vereceğini umduğum

birkaç manasız kelime etmiş ve telefonu kapatmıştım. Ama Miray anlıyor gibiydi. Konuşmak istemeyişimi ve ruh gibi oluşumu anlıyor gibiydi. Çünkü herkes dünyadan kopmayı dilediğimi düşünerek beni her şeyden tamamen soyutlayıp el üstünde tutarken o her gün mesaj atıyordu. Cevap beklemeden.

Pazar

Bugün de zor geçiyor. (05:30)

Pazartesi

Otopsi raporu kötü. Detay vermeyeceğim. (17:30)

Salı

Bugün mezarına gittim. Babamlara
yakalanmamak zor oldu ama
yapmam gerekiyordu.
Sonra da yerimi tekrar değiştirdim. (15:33)

Çarşamba

Bir gün eve döneceğimi bilsem
her şey daha kolay olurdu. (10:00)

Perşembe

Tecavüz etmişler.
Ve kesinlikle öldürülmüş. (22:23)

Cuma

Devrim avukat tutmuş. Davayı
kamu avukatlarına bırakmayacağına dair
yeminler ediyor. Onu hiç böyle sinirli görmedim. (20:50)

Cumartesi

Kamera kayıtları silinmiş. Koca bir boşluk. (12:12)

Pazar

Bir sürü kadın öldürüldü. Ben en çok
Ekin'in adını duyurmak istiyorum.
Kötü biri miyim? (02:30)

Kötü biri değildi. Mümkün olsaydı, ben de Ekin'in adını dağlara kazırdım.

Sanırım beni küçük kozamdan çıkaran itici güç, Miray'ın pazar günü attığı mesaj oldu. Onun öylesine, kendi hislerini ifade etmek için attığı mesaj ruhumdaki küçük parçalardan birini aydınlattı. Belki mesajdaki anahtar sözcük Ekin'di. Belki de yalnızca yeterli zamanın geçmiş olmasıydı, bilmiyordum. Ama sabah uyandım, o mesajı gördüm ve yerimden kimsenin yardımı veya ricası olmadan doğruldum.

Ekin'i ne zaman görsem ofisinde çalışıyor olurdu. Barış bazen sigara içmeye çıkardı mesela. Hümeyra Hanım'ın neler yaptığını ancak Allah bilirdi. Devrim yönetimle de ilgilenirdi. Ben zaten öğrenmek için bir oraya bir buraya koştururdum. Ama Ekin hep çizerdi. Kumaş bakardı. Yeni fikirlerini konuşurdu.

Şimdi gittiği için kendi emeklerimi bir kenara atarken onun emeklerini de kenara atmıyor muydum? Bir sonraki yıl için vazgeçebilirdik. Şirketten topyekûn vazgeçebilirdik. Ama onun çalışmalarından vazgeçmeyecektik. Yarım kalan her şeyini tamamlayacak, hayal ettiği tüm parçaları modellere giydirecektik. Hepsi Ekin'i düşünerek yürüyecekti podyumda. Onu onurlandırmanın başka bir yolu gelmiyordu aklıma.

Kapı çaldığında irkilerek düşüncelerimden sıyrıldım. Kapıyı araladığımda Cihangir tüm heybetiyle karşımda duruyordu. Tüm bu karmaşada onu da boşanma mevzusunu da unutmuştum.

Nitekim kapıyı sol eliyle iterek içeri daldı ve kızgın bir ifadeyle, "Günlerdir neden mesajlarıma cevap vermiyorsun?" diye sordu.

Sesinin merak eder gibi değil de azarlar gibi çıkmasına takılmamaya çalıştım. "Günaydın," dedim çatallaşmış sesimle. "Bazı... şeyler oldu."

Yüzü, yüzümün hâlini gördüğünde değişti. Ne kadar kötü göründüğümü ancak tahmin edebiliyordum. "Bade? İyi misin?"

Tabii ki değildim ama başımı aşağı yukarı salladım. Bir yandan da salona ilerledim ve kendimi koltuklardan birine bıraktım. "Şirkette bir kadın... öldürüldü. Yani cinayet olduğu henüz kesin değil tabii ki ama polis de öyle düşünüyor. Araştırılıyor... gözlerimin önünde..."

Duraksadım. Hayretle açılmış gözlerine baktım. "Gözlerimin önünde çatıdan yola düştü."

"Dur, dur... Ne? Bade, iyi misin? En son ne zaman bir şeyler yiyip içtin? Seni hiç böyle görmedim."

Tekrar dolan gözlerimi tavana çevirdim ve ağlamamaya çalıştım. Benden cevap alamayınca hareketlendi. "Sana bir şeyler hazırlayayım. Gerçekten iyi değilsin."

Ona itiraz edecek gücü kendimde bulamadım. Sessizliğimi onay olarak yorumladı ve mutfağa geçti. Onun bana en son ne zaman bir şeyler hazırladığını düşündüm. *Hiç.*

Hiç hasta olmazdım ben çünkü. İşe gidip gelsem de yemeği de hazırlayabilirdim. Evi temizleyebilirdim. Kendimi son gücüme dek zorlardım. Evin içinde huzurlu olduğumuz sürece bir sıkıntı yoktu. Harcanmış ömürler sorun değildi, ölüp giden günler sorun değildi, solup giden gençliklerin lafı bile olmazdı. Saçlar süpürge edilmek için vardı.

Tüm bunları seve seve yapan insanların var olduğunu biliyordum. Sorun değildi, herkes kendini sahiden mutlu eden şey her neyse onu yapmalıydı. Ama bir gün Ekin gibi, bir gökdelenin tepesinden aşağı itilirsem yaşadığım bu hayatla gurur duyacak mıydım?

Cihangir mutfaktan çıkagelerek düşüncelerimi dağıttı. Önüme bir sehpa çekerek elindeki tepsiyi bıraktı. Sallama bitki çayı yapmış, ekmeğin arasına peynir, salatalık ve domates koymuştu.

Ben zorla bir ısırık alırken yanıma oturdu. Elinden gelenin en iyisini, hatta fazlasını yapmış gibi hissettiği, yükselen omuzlarından belliydi. Eh, ne de olsa bana kahvaltı bile hazırlamıştı! Daha ne yapacaktı, öyle değil mi?

İçimde ona karşı engel olamadığım garip bir öfke vardı. Belki de yılların birikmişliğiydi, bilmiyordum. Yine de sandviçimin yarısını bitirdikten sonra bıraktım ve ona gülümsemeye çalıştım. "Sandviç için teşekkür ederim."

Hiçbir şey söylemedi. Ekin'i sorsun istedim, anlatacak bir kapı istedim ama onun yanlış kapı olduğunu çoktan öğrenmiştim.

Gözlerimin dolduğunu hissedince görmemesi için başımı çevirdim. Derin bir nefes alarak gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım ve kendime geldiğimi hissedince bir dizimi kırıp bacağımı altıma alarak tüm bedenimle ona dönük oturdum. "Bir haftadır gitmiyordum ama yarın şirkete geri döneceğim. Hazırım artık." Sesim net ve kararlıydı.

Cihangir hayretle açılmış gözlerle, bir süre hiçbir şey söylemeden bana yalnızca baktı. Tüm bu karmaşaya şaşıracağını biliyordum ama öyle uzun süre hareketsiz kaldı ki beni duymadığını düşündüm. Dudaklarımı aralayıp söylediklerimi tekrar edeceğim esnada kendine geldi ve benimkinden daha net, kesin bir şekilde tek bir kelime söyledi: "Hayır."

Kaşlarım çatıldı. "Ne hayır?"

Benimle konuşurken kısıtlayıcı sözler sarf etmesinin her şeyi daha kötü bir hâle getireceğini hatırlamış gibi yüz ifadesi yumuşadı. Hafifçe boğazını temizledikten sonra daha ılımlı bir tonla tekrar denedi: "Yani... Bade, anlattığın şeyler kolay şeyler değil. Çalışmaya sahiden devam mı edeceksin?"

"Evet," dedim kendimden emin bir şekilde. "Döneceğim. Bu şekilde daha iyi hissedeceğime inanıyorum."

İçine öfkeyle harmanlanmış derin bir nefes çekti. Kaşları çatıldı. Korkutucu olmaya başlıyordu. "Olmaz, Bade."

"Benimle böyle konuşma," dedim sessizce. Sesim bir mırıltı hâlinde olsa da net, hatta onunkinden daha öfkeli ve soğuktu.

"Sence bu söylediğin mantıklı mı?" diye patladı. "Kadının birinin öldürüldüğü yere seni nasıl gözümü yumup gönderebilirim?"

Kanım dondu. "Öldürüldüğünü nereden biliyorsun?"

"Haberlere çıkmadı mı sanıyorsun?"

Ekin haberlere çıkmıştı. Bir kadın öldürülmüştü. Öldürüldüğünü de herkes biliyordu ama işte, dünya yörüngesinden kaymadan dönmeye devam ediyordu. Hayatımdaki adam hâlâ beni bir yere göndermemekten bahsediyordu. Göndermemek. Küçük bir çocuk muydum ki ben, beni bir oyun parkına mı göndermiyordu?

Yine de makul olmaya çalıştım. "Beni bu şekilde koruyamazsın. Böyle davranman kendimi korumasız, küçük bir çocukmuşum gibi hissettirmekten başka bir işe yaramaz."

Sözlerimin ona etki etmesini bekledim. Sinirlenmek yerine makul bir şekilde, çoktan düşünüp idrak etmiş olması gereken şeyleri ona tane tane açıkladığım için sırtıma pat pat vurmak, gururla göğsümü kabartmak istedim. Ama sözlerim Cihangir'i yumuşatmak yerine daha da gerdi. Duruşunu daha da dikleştirdi. Çenesini kaldırdı. "Ben hâlâ senin kocanım, Bade. Şirkete geri dönmeyeceksin."

Boğazıma bir yumru oturdu. Bu cümleyi kesin bir şekilde söylemenin benim için çok zor olacağını düşünmüştüm hep. Bu kararı almanın benim için hep çok zor olacağına inanmıştım. Oysa şimdi, Cihangir'in benim için bu yolu seçmeyi bu kadar kolaylaştırmasına şaşıramıyordum bile. Bugün, bu konuşma her şeyin özeti değil miydi? Bir gün iyi olsaydık bile diğer gün beni korumasına muhtaç bir kız çocuğu gibi görmekten öteye geçebilecek miydi? Bir gün çocuklarımız olursa kızına korunmayı değil, oğluna etrafa dik dik bakmamayı öğretebilecek miydi? Bir haftadır içeride yatıyordum ve gelebildiği en iyi seviye, ekmek arası yapabilmekti.

Bazı şeyleri değiştiremeyeceğinizi kabul etmeniz gerekirdi. Bu hayatta bazı sınırlar vardı. O sınırları, kendi sınırlarınızı korumak için gerekirse değiştiremeyeceğiniz her şeyden uzaklaşmanız gerekirdi.

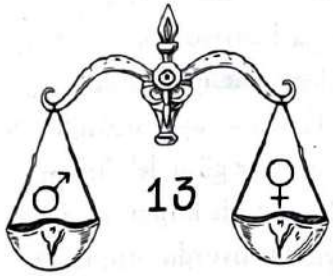
Cihangir benim evimdi. Eski, rahat, pofidik koltuğumdu. Onunla olmak uzun, çok uzun bir iş gününden sonra o tanıdık koltuğa oturmaya benziyordu. Tanıdıktı bir kere, neresine otursam rahat edeceğimi iyi bilirdim. Kumaşının dokusuna aşinaydı kollarım. Üstünde uyuyakalabilir, bir şeyler yiyebilir, rahatça bağdaş kurup içine gömülebilirdim.

Öte yandan koltuğun bir köşesi rahatsızdı. Oraya hiç oturamıyordum bile. Yayları batıyordu sırtıma. Dokusu da alışık olsam da bir garipti. Kaşındırıyordu kollarımı. Üstelik çoğu yeri yırtık pırtıktı. Göz yumuyordum. *Görmemeye çalışıyordum.* Tanıdıktı çünkü. Benim koltuğumdu. Her şeyiyle kabullenmiştim.

Sonra bir gün kumaşı bir yerinden daha yırtıldı. Ya da belki bir yayı daha attı. Bardağı taşıran son damla da düştü.

Zemine uzanırdım, soğuk fayanslara bağdaş kurardım ama o koltuğa artık tahammülüm kalmamıştı.

Başım dik, "Boşanalım o zaman," dedim dünyanın en sakin sesiyle. "Artık kocam olmazsın böylece."

13

Kadın Kadının Sığınağıdır

Cihangir'in gözlerindeki değişim, sanki ağır çekimde gerçekleşti. Söylediklerimin zihninde bir anlam buluşunu, önce şaşırışını, hemen sonra öfkelenişini, peşi sıra, tane tane gördüm. Az önce de öfkeli görünüyordu ama yüzü, daha önce şahit olmadığım kadar hiddetli bir hâl alana dek kaşları çatıldı, gözleri kısıldı. Elinde olsa bana ateş edermiş gibi bakıyordu.

"Bade, düşünmen gerektiği konusunda anlaşmıştık."

Sakinliğimi korumaya çalışarak, "Anlaşmamıştık. Sen bu konuda direttin. Ben de sen sinirlenme diye sustum," dedim. "Ama seninle yapamıyorum artık. Boşanacağız. Kararım kesin. Lütfen zorlaştırma."

Bu dünyada kimseye ihtiyacım yoktu ama varlığıyla yokluğu bir olan birine hiç ihtiyacım yoktu. Yanımda birisi olacaksa bile, ondan destek alabilmek ve ona destek olabilmek istiyordum. İçimden bir ses çaresizce fısıldıyordu: *Omzunda ağlayabilmek istiyordum.* Cihangir, bir sonsuzluk dahi geçse bana ağlayacak bir omuz olamayacaktı. Bunu anlamam uzun sürmüştü ama artık biliyordum.

"Bade," dedi tane tane, bir çocukla konuşmaya çalışıyormuş gibi. "Lütfen sakin kal. Fevri ama büyük kararlar alıyorsun."

Sakin olduğumu görmüyor muydu? Başımı iki yana sallarken saçlarım yüzümün yanlarına dalgalandı. "Ben eminim."

Ne yapması gerektiğini bilemiyormuş gibi bir süre öylece, gözlerime bakarak oturdu. Hareket etmedim ya da sessizliği doldurmaya çalışmadım. Benim bu noktaya gelmek için çok sebebim olmuştu ama Cihangir mutluydu, yaşamak istediği hayatı yaşadığını biliyordum. Keyfi yerindeydi, gündüz çalışıp yapması gerekenleri yapıyor, akşam bacak bacak üstüne atıp soyduğum meyvesini yerken televizyonunu izliyordu. Hep istediği küçük krallığını kurmuştu ve tepesinde oturuyordu. Benim ne hâlde olduğum önemli değildi, o da zaten daha fazlasını hiç istememişti.

Hiçbir şey söylemeden ayaklandı. "Hata ediyorsun."

Bu cümle içimde bir şeyleri kopardı. "Hata mı ediyorum?" diye sordum inanamayan bir ses tonuyla. "Ben hata ediyorum, öyle mi? Cihangir, tüm gençliğimiz boyunca peşimden koştuktan sonra benimle evlendin. Evlendikten sonra da yüzüme bile bakmayan bir adama dönüştün. Senin için bir ödül, elde edilmesi gereken bir bedenden başka hiçbir şey olmadım. Hiçbir zaman. Sen sadece beni elde etmek istedin. Sonra da evine hizmetçi istedin. Kendine yeni bir anne. Evini temiz tuttuğum, sofrana yemek koyduğum sürece varlığımı yokluğumu fark etmedin bile. Ne kendi içini paylaştın benimle, ne benim hayatımı seninle paylaşmama izin verdin. Beni bu dünyada yapayalnız bıraktın. Ama ben hata ediyorum, öyle değil mi? Bana vazo fırlattın!"

"Sanki seni dövmüşüm gibi konuşma," diye sözümü böldü.

Dudaklarımdan alaycı bir gülüş kaçtı. "Vazonun başıma gelmesiyle ayaklarıma inmesi arasında hiçbir fark yoktu. Ben darbeyi şakaklarımda hissettim, için rahat olsun."

Bana hınç dolu gözlerle bakıyordu. Kaç dakika, kaç saat öyle hareketsiz kaldık, bilmiyorum ama sıktığı dişlerinin arasından en

sonunda, "Sen yokken gelip eşyalarımı alırım," dedi. "Kendine bir yer ayarlayana kadar kalabilirsin."

Cevap beklemeden kapıya döndü. Onu yolculamak için yerimden kalkmadım, o da beni beklemedi ve kapıyı kapatıp çıktı.

Onun ardından salonda öylece, saatlerce, sessizlik içinde oturdum. Onun izlediği kanal aynen açık duruyor, salonu anlamadığım cümlelerle dolduruyordu. Kalkıp bir şeyler yapmak istiyordum ama ne yapacağımı ya da nereye gideceğimi bilmiyordum. Hafifçe aralık olan pencereden soğuk bir rüzgâr içeriye dolup üşümeme neden oluyordu ama kalkıp o pencereyi kapatacak gücü dahi içimde bulamıyordum.

Duvardaki saat tik tak ilerliyordu. Kendimi sahipsiz, evsiz hissediyordum.

Her insanın bu dünyaya yapayalnız kalmaya geldiğini hissettiği bir dönem var mıydı? Bilmiyordum. Ama Cihangir'le evlenmeye karar verdiğimden beri ve bu evlilik boyunca, her geçen gün kendimi daha da yalnız hissettiğimi o gün, o koltukta otururken fark ediyordum. Kendi evimden, kendi küçük dünyamdan kaçmak için daha büyük bir dünyaya sığınmıştım. Oysa her iki dünya da evim olmaktan öyle uzaktı ki ikisine de sığamamıştım. Şimdi nereye gidecektim? Şimdi kimin kollarında güç toplayacaktım?

Gözlerimin önüne gelen tek yüz Miray'ınkiydi. Onun beni anlayacağını biliyordum. Ve bir kez olsun ne yapacağımın söylenmesini, kısıtlanmayı, yol gösterilmeyi ya da yönlendirilmeyi değil de yalnızca dinlenip anlaşılmayı hak ediyordum.

Bu düşüncelerle Devrim'i aradım.

Açması yalnızca bir saniye sürdü. Telefonunun çaldığını görür görmez ışınlanarak açmış olmalıydı. "Bade?"

Onun sesini koca bir haftanın ardından endişeli ama canlı bir şekilde duyunca gözlerim doldu. Burnumun ucunu tutarak başımı kaldırdım ve gözyaşlarımı geri yollamaya çalıştım. "Selam," dedim sesim hafifçe titreyerek. "Beni Miray'a götürür müsün?"

Devrim'in başka hiçbir şey duymaya ihtiyacı yoktu. Bir kelime daha etmem gerekmedi. Neden bunu istediğimi sormadı ya da bahaneler üretmedi. Yirmi dakika içinde kapımın önünde olacağını söyledi ve telefonu kapattı.

Gün akşama dönüyordu ama karnım hiç acıkmamıştı. Sabah yediğim sandviçin yarısıyla duruyor olmama rağmen kendimde mutfağa girecek gücü bulamadım. Bunun yerine yatak odasına gidip kendime küçük bir çanta hazırladım, temiz kıyafetler giydim ve Devrim'in gelmesini beklemeden kendimi sokağa attım.

Dünyanın hiç değişmemesi ne garipti. Birini kaybetmiştik ve sonrasında kendimizi kaybetmiştik. Depremler olması, seller basması, en azından günlerce fırtınalar kopması gerekmez miydi? Ama hayır. İşte asfalt yerli yerindeydi ve küçük çocuklar her zamanki gibi sokakta top oynuyordu. Güneş ve bulutlar gökyüzünde, olması gerektiği gibiydi. Dünya yörüngesinden bir milim dahi sapmamıştı.

Devrim ben aşağı indikten beş dakika sonra kapımın önüne arabasını yanaştırdı. Onun inmek için hamle yaptığını gördüm ama ondan önce davranarak arabaya bindim.

Hiçbir değişiklik yoktu. Kendini salmamıştı. Her zamanki temiz tıraşı, kahverengi küçük birer çikolata gibi şefkatli gözleri ve çatık kaşlarıyla bana bakıyordu. Üzerinde her zamanki siyah takım elbiselerinden biri ve buz mavisi gömleği vardı.

Aramızda bir sessizliktir uzayıp gitti. Ben, ona bakmak dışında hiçbir şey yapamadım. Gözlerim dolmasın diye uğraşıp durdum ve içime dolan bu hüznü bir türlü anlamlandıramadım. Arabanın dışında, geride kalan dünyada zamanın aktığını biliyordum ama saatleri aramızda durdurmuşuz gibi hissetmekten kendimi alamıyordum.

Sessizliği ciddi bir ses tonuyla bozdu. "Daha iyi olduğunu söylemiştin? Başka bir şey mi oldu?"

Başımı iki yana salladım. "İyiyim," dedim boğuk sesimle. "Yalnızca Miray'a götür beni."

Bir cevap vermeden arabayı çalıştırdı ve yola odaklandı. Ne olduğunu sormadı, neden Miray'ı görmek istediğimi bile sormadı. Yüz ifadesine dahi bir merak yansıtmadı. Yalnızca yanımda oturdu ve benimle bir yola çıktı.

Yolun ilk dakikalarında ona odaklanmaktan kendimi alamadım. Onu izlediğimi bildiğini biliyordum, yine de başımı çeviremiyordum. Baktığım şey neydi, onu da bilmiyordum. Artık tanıdık gelen ve gözlerimi kapatsam dahi beyaz bir kâğıda çizebileceğime emin olduğum yüz hatlarına bakmama aslında gerek olmamalıydı. Yüz ifadesi okunmuyordu, ne kadar uzun bakarsam bakayım anlayamayacağım da aşikârdı. Öyleyse neye bakıyordum? Hiç bilmiyordum.

Kendimi bir girdaba düşüyormuş gibi hissedince başımı iki yana sallayarak zihnimi dağıtmaya çalıştım. Sonrasında tüm yol boyu dışarıyı izledim.

Geçtiğimiz yollar, bir öncekinden farklıydı. Miray'ın yeni evi neredeydi, bilmiyordum ama onun yaşadığı göçebe hayattan nefret ediyordum. Kendi babasından, okumuş ve gözü açık bir adam olan babasından kaçmak için oraya buraya sığınmak zorunda kalışından nefret ediyordum. Öyle çok nefret ediyordum ki kendi yaşadıklarımla ve Ekin'in vefatıyla birleşen bu nefret içimi yakıp kavuruyordu.

Bir an için gözümün daldığını, Devrim adımı seslenince fark ettim. Başımı yasladığım camdan irkilerek doğruldum ve bir boşluktan aşağı düşüyormuş gibi hissederek etrafa şaşkın gözlerle baktım. Devrim, sakin bir ses tonuyla fısıldadı: "Geldik."

Başımı aşağı yukarı salladım ve saçlarımı ellerimle düzeltim. Elimi kapının koluna attığım anda sesini yeniden duydum: "İstersen ben gelmeyeyim."

Başımı kafa karışıklığı ile ona çevirdim: "Neden öyle söyledin?"

"Onunla konuşmak istedin," dedi başıyla müstakil evi işaret ederek. "Benimle konuşmak isteseydin, yol boyunca konuşurdun zaten."

Ne diyeceğimi bilemeyerek boş boş baktım. Haklıydı ama *nasıl gelme* diyebilirdim ki? Beni buraya kadar getirmemiş miydi? İçimden geçenleri okumuş gibi buruk bir tebessüm takındı. "Git hadi. Dönmek istediğin zaman ara beni."

Ne diyeceğimi bilemeyerek başımı sallamakla yetindim. Arabada daha fazla duramadım, kapıyı açıp indim. Devrim'in beni getirdiği yer, tamamen ıssız bir yolun kenarında bahçeli bir evdi. Ben kapıyla bakışırken Devrim, içeri girmemi beklemeden arabayı çalıştırdı ve gitti.

Gücümü toplayıp kapıyı çaldım ve daha zilin sesi durmadan Miray kapıyı açtı. Devrim'inkiyle tıpatıp aynı tonda olan upuzun saçlarını tepesinde toplamış, yuvarlak gözlüğünü takmıştı. Beni görünce yüzünü bir şok dalgası sardı. "Bade! Seni kim getirdi buraya?"

"Devrim'den rica ettim," dedim hızlıca, endişe etmemesi için. Yüzünü bir rahatlama bürüdü ve aynı anda birbirimize atılıp açık kapının eşiğinde sarıldık.

Kollarında olmanın tadını çıkarmaya çalışarak ona sıkı sıkı sarıldım. Sırtımı sıvazladı, saçlarımı okşadı ve "Hoş geldin," diye fısıldadı. "Ben de seni çok özlemiştim."

Geri çekilip ona gülümsedim ve özlediğim yüzüne doya doya baktım. Biraz yorgun görünüyor olsa da tanıdığım bildiğim Miray'dı işte. Gözlüğü küçük yüzünde kocaman görünüyordu, umursamazca topladığı saçları bir çalıyı andırıyordu, makyajsız olduğu için tüm yüz çizgileri ortadaydı ama... *Miray'dı. Hayattaydı. Buradaydı.*

Beni içeri davet etti, ayakkabılarımı çıkarıp peşinden içeri girdim. Kapıyı kapatmamızla, sessizlik sardı etrafımızı. Tek katlı müstakil evin içi temiz ama eskiydi. Giriş direkt olarak salona ve onun aracılığı ile mutfağa açılıyordu. Dış kapının tam karşısındaki salon, küçük bir hole açılıyordu ve evin küçük odaları ile tuvaleti de orada yer alıyordu.

Miray, küçük turumuzu bitirir bitirmez beni kolumdan çekiştirerek salondaki koltuğa oturttu ve gülümseyerek derin bir nefes aldı. "Seni gördüğüme nasıl sevindim, inanamazsın. İstersen kalabilirsin de, odaları gördün zaten. Ben bize birer bitki çayı yapayım."

Cevap veremedim. Tek istediğim şu koltuğa gömülmek ve Miray'la birlikte sessizce oturmaktı. Konuşsam beni anlayacağını bildiğim biriyle, hiç konuşmadan yarenlik etmeye ihtiyacım vardı.

Miray bu sessizliğimi onay olarak algıladı ve mutfağa geçti. Salon, mutfağa kapısız bir geçit ile açıldığı için suyu ısıtan ve dolabından bitki çayı seçen Miray'ı görebiliyordum. Onu izlediğimden habersiz, "Ne içmek istersin?" diye seslendi. Sessizliğim sürünce, "Papatya yapıyorum," dedi.

Yanıma gelmesi on, belki on beş dakika sürdü. Konuşamadan, konuşsam ne anlatacağımı bilemeden onu izlediğim sürenin sonunda yanıma geldi beni şaşırtarak. Kupalarımızı önümdeki sehpaya bıraktıktan sonra içeri gitti, bir televizyon battaniyesiyle döndü. Sonra battaniyeyi sakince sırtıma bıraktı. Ardından, yanıma oturup televizyonu açtı.

"Aşk ve Gurur izleyelim," dedi sakin bir sesle. "Ne zaman konuşmak istemesem bunu izlerim," diye devam etti ve bu bir mucize değilmişçesine, bunu her gün yapıyormuşuz gibi bir tavırla kumandayı televizyona doğrulttu.

Giriş sahnesi oynamaya başladığında hâlâ Miray'a baktığımı fark ederek başımı televizyona çevirdim. Elimdeki sıcak çay sona erdiğinde meşhur yağmurlu sahnedeydik, Bay Darcy aşkını itiraf ediyordu.

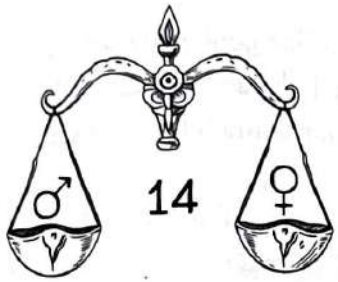
Boş bardağımı sehpaya koyduktan sonra geriye doğru yaslandım ve hafifçe kayarak başımı Miray'ın omzuna koydum. "Cihangir'le boşanacağız," diye fısıldadım.

Başta, fısıltımı duymadığını düşündüm. Ama sonra koluyla sırtımı sardı ve beni göğsüne yasladı. Film bitene kadar sırtımı,

kolumu, saçımı sıvazladı ve ben hiç ses çıkarmadan gözyaşı dökerken hiç konuşmadı.

Ancak filmle birlikte benim gözyaşlarım da bittiğinde başını bana doğru eğerek kulağıma fısıldadı: "Sen gücünü toplayana dek, hatta topladıktan sonra bile burası senin sığınağındır. Bunu sakın unutma."

Bir gün ona sığınak olabilecek kadar güçlenmeyi ve büyüyebilmeyi dileyerek sığınağıma şükrettim. Sığınağımı sevdim ve etrafıma ördüğü güvenli duvarlara yaslandım.

Korkunç Bir Balon

Miray'ın evinde kalmayı planlamamıştım ama sonuç beklediğimden farklı oldu. Aşk ve Gurur izlediğimiz o akşam Devrim'e mesaj atıp beni beklememesini, o gece orada kalacağımı yazdım. Beni aradı, başka hiçbir şey söylemeden yalnızca iyi olup olmadığımı sordu. Onun bu hareketiyle içimin, iki kardeşin şefkatiyle ısındığını hissettim. Onlar da bir arkadaş kaybetmemişler miydi? Ben de onların yanında olabilmeliydim. Ama ayağa kalkamıyordum. Neden bu kadar çok etkilendiğimi de bilmiyordum.

Ertesi gün yataktan çıkamadım. Ekin bana kahvaltı getirdi, saçlarımı taradı, yataktan çıkmak istemediğime emin olduğunda ise üzerimi aynı anne şefkatiyle örttü. Orada daha uzun kalabilmeyi dilerdim. O küçük, güvenli baloncukta günlerimi ve aylarımı geçirmek isterdim. Ne yazık ki sessizliğimin ve hareketsizliğimin son demlerindeydim. Bunu içten içe hissedebiliyordum, belki de bu yüzden kendime bu kadar rahatça izin verebiliyordum.

Miray'ın evindeki o ikinci gece hiç uyuyamadım. Tüm gece, gözlerim tavanda ne yapacağımı düşündüm. Ne yapmak istediğime emindim gerçi ama korkmaktan geri duramıyordum. Başıma bin ton şey gelebilirdi. Ben de kolayca öldürülebilirdim. Bir sokak köşesinde dövülüp sakat bırakılabilirdim. Aklıma bile getirmek istemeyeceğim başka bir sürü senaryo başıma gelebilirdi.

Ama bu sessizlik doğru değildi. Ekin'le ilgili haberlere içim aldığınca bakmıştım. Hepsi çok yüzeyseldi ve polislerin araştırmaya devam ettiğini söylüyordu. Böyle binlerce haber görmüştüm. Çoğu, katilin bulunmasıyla sonlanmazdı. Ekin'in kendini bir binanın tepesinden hiç acımadan atmasına sebep olan kişinin dışarıda dolaştığı bir dünyayı hayal edemiyordum. Kendimi bu işin peşine düşmek zorunda hissediyordum.

Katil yan odada uyuyan güzel kadının babası olabilirdi. Buna rağmen ve tüm riskleri göze alarak bu işe bir yerden dâhil olmam gerektiğini biliyordum.

Elbette ben dedektif ya da polis değildim. Böyle işlerden de hiç anlamazdım. Zihnim hep sanatsal aktivitelere yatkın olmuştu, bu özelliğimi de severdim ama analitik düşünme konusunda zayıf olduğumu kabul etmem gerekirdi. İnsanların peşine düşecek, polisin işini yapacak değildim. İstesem de imkânsızdı.

Ama aklıma yapılabilecek birkaç şey geliyordu. Dava televizyonda yeterince ses çıkarmamıştı ve gazetelerde de ilk günden sonra yerini kaybetmişti. Sosyal medyada Ekin'in adını bir kere bile görmemiştim. Belki Ahmet Bey, belki de katil buna engel oluyordu. Ya da belki de insanlar bir kadının daha öldüğünü görmeye o kadar alışmıştı ki artık gündemde küçük bir yer kaplamak dışında bir şey olmuyordu.

Her şeyden önce bu sessizliğin bozulması gerekiyordu. Ben yenilebilirdim, Ekin yenilebilirdi ama kamuoyu ondan daha güçlüydü. Benim gibi bir sürü kadının, insanın bu işin peşine düşmesi gerekiyordu. Herkesin olayın takipçi olması gerekiyordu. Polis de dâhil işin içinde olan herkesin diken üstünde olması gerekiyordu.

Bunun tek başına yeterli olacağını sanmıyordum. Kamuoyunun gücü yadsınamazdı belki ama kamuoyu kolayca kandırılabilirdi. Alakasız bir adamı katil diye herkese yutturabilirlerdi.

Kimse de sesini çıkarıp itiraz edemezdi. İçeriden birine ihtiyacımız vardı ama bunun bulunmasının o kadar da kolay bir şey olmadığı aşikârdı.

Hemen şimdi gidebilir, ifademi değiştirebilir ve Ahmet Bey'le Ekin'i birlikte nasıl gördüğümden bahsedebilirdim. Ama içimde bu konuyla ilgili kötü bir his vardı, korkuyordum. Söylediklerimin hiçbir etkisinin olmamasından, hasır altı edilmesinden korkuyordum. Önce gözlemlemek, beklemek daha iyi bir fikir gibi geliyordu.

Miray'la ya da Devrim'le paylaşabilir miydim? Bana, onlara güvenmemem için hiçbir sebep vermemişlerdi. İçimde, bana asla zarar vermeyeceklerine dair duyduğum saçma bir güven vardı. Ama ben, ne yazık ki bu hisse inanamıyordum. Üstelik tamamen benim safımda duracak olsalar bile söz konusu kişi babalarıydı. Cephe almalarını istemek, ona karşı savaşmalarını istemek haksızlık olmaz mıydı? Onları bu işin dışında, mümkün olduğunca uzağında tutmak en mantıklı seçenek gibi görünüyordu.

Beni orada, o gecede bıraksalar sonsuza dek bunları düşünebilecek gibi hissediyordum kendimi. Dışarıdan bir müdahale olmadan o yataktan, zihnimin kıvrımlarından ve ne yapmam gerektiğini düşünmekten hiç çıkamazdım. Ama sonunda saat sabah yediyi vurdu ve kapım hafifçe aralandı. Küçücük aralıktan kısa bir süre bana baktı, sonra uyanık olduğumu görünce kapıyı geriye doğru hızla açtı.

"Günaydın!"

Ona günün hiç de aymadığını, gece boyu gözümü kırpmadığımı ve çok yorgun olduğumu söyleme ihtiyacı duymadım. Miray böyle şeyleri gözüme bir saniye bakarak anlayabiliyordu zaten. Herkese karşı mı böyleydi yoksa bizim enerjilerimiz mi birbirine bu denli uymuştu, bilmiyorum ama hangisi olursa olsun kendimi onun bu yakınlığında rahat hissediyordum. Koltuğuna gömülüp Aşk ve Gurur izlemek gibi rahattı dostluğu.

Yalnızca, "Günaydın," dedim.

O da sessizliğime gülümseyip yatağa, yanıma oturdu. "Kahvaltıda ne istersin?"

Kısa bir süre düşündüm. "Devrim Bey'i çağıralım mı kahvaltıya? Artık eve dönmeye hazırım."

Bir an için gözleri parladı, hemen sonra söndü.

Anlamayarak, "Ne oldu?" diye sordum.

Burukça gülümsedi. "Eve dönmeye hazır olduğun için mutluyum. Ama eve dönmeye hazır olduğun için üzgünüm de aynı zamanda. Yeniden yalnız olacağım."

Doğrulup oturur pozisyona geldim. Ellerimle saçlarımı düzelttim ve başımı eğerek ona şefkatle gülümsedim. Bana sunduğu şefkatin birazını bile olsa ona gösterebilmeyi dileyerek elimi uzatarak kolunu okşadım. "Daha sık gelirim."

Hevesle, "Gelir misin gerçekten?" diye sordu.

Ona içtenlikle söz verdim. Hayatımda hiç düşmediğim, hiç görmediğim kadar dip bir noktadayken yanımda olan bu kadın için artık canımı bile verirdim. İstemesine gerek bile olmazdı. İhtiyacı olduğunu gördüğüm an oracıkta verirdim.

Kalkıp kahvaltı hazırlamaya başlamadan önce Miray'dan son olarak Devrim'i aramasını rica ettim. Mesaj atıp beni almasını ya da kahvaltıya gelmesini söylemek garip hissettiriyordu, fazla samimi bir davranış olurdu.

Miray neyse ki ricamı kırmadı. Devrim'i arayıp benim eve gitmeye hazır olduğumu söyledi ve güne bizimle bir kahvaltı ederek başlama konusunda ne düşündüğünü sordu. Devrim'in telefondan gelen sesini uzaktan duyabiliyordum. Bir süre düşündü, sonra şirkette acil bir işi olmadığını ve gelebileceğini söyledi.

Miray'la üstümüzü değiştirdik ve sonrasında güzel bir sofra kurmaya giriştik. Miray, Devrim gelene dek kırk kırk beş dakikalık bir vaktimiz olduğu için şenlikli bir sofra kurmak istiyordu. Ben de büyük kahvaltıları eskiden beri çok severdim. Bu yüzden hiç itiraz etmedim.

Zaman, biz kahvaltıyı hazırlarken ilerledi ve zaman ilerledikçe içimde beliren garip bir his beni etkisi altına aldı. *Onu bekliyordum.* Devrim'i bekliyordum. Kapıda görüneceği anı düşünüp duruyordum, üzerimde bu etkiyi nasıl oluşturduğunu hiç anlamıyordum. Onu görmek, eve dönmek olduğu için miydi bu hissiyatım? Ama hayır, *onu* göreceğim anı düşünüyordum. Beni arabayla eve götüreceği küçük yolculuğumuzu değil, yalnızca onu göreceğim anı. Kalbimin olduğu yerde küçük bir baloncuk vardı. Her an patlayacakmış gibi hissettiren, içi su dolu bir baloncuk. Tehlikeli bir baloncuk.

Bu hissi içimden atmaya çalıştığım esnada kapının zili duyuldu ve Miray eliyle beni durdurarak kapıya doğru koşturdu. Elimdeki çatalı masaya bıraktım ve beklenti içinde kapıya bakmaktan kendimi alamadım.

Miray'ın açtığı kapının ardında Devrim canlı ve dinç duruyordu. Beni buraya bıraktığı gün sessiz ve gergindi. Fakat şimdi, gözlerinde küçük bir pırıltı vardı. Onun gözlerinde de benim göğsümün sol yanında hissettiğim küçük baloncuğun esintileri vardı. *Beklenti.* İçeri girmeden, Miray'a sarılmadan hemen önce beklenti içinde içeri baktı ve gözlerimiz kesişti.

Kendimi uzun, çok uzun bir süre sonra denizi görmüş gibi ferahlamış hissettim. Balon patladı ve içinden göğüs kafesime koca bir sevinç yayıldı. Nereden çıktığını ve nereye koyacağımı bilemediğim bu hisler yüzünden yutkundum.

Göz temasımızı Devrim bozdu ve Miray'a uzun uzun sarıldı. Kadını yanağından öpüp hâlini hatırını sorduktan sonra içeri girdi ve elini, sanki az önceki o küçük, başka bir dünyadan gelen an hiç yaşanmamış gibi resmî bir tavırla bana uzattı. "Merhaba, Bade Hanım. İyi misiniz?"

Ona resmî bir tavırla, *"Hoş geldiniz. İyiyim, teşekkür ederim. Siz nasılsınız?"* demeyi düşündüm. Ama birlikte bir savaşa girmişiz gibi hissediyordum. Henüz o savaştan çıkmış da değildik üstelik. Birlikte birinin ölümünü izlemiştik. Birlikte, birinin

cenazesinde dimdik durmak zorunda kalmıştık. Gözyaşlarımı silmişti ve omzumda ağlamasına izin vermiştim. Yine olsa yine izin verirdim. Cephede omuz omuza savaştığım bu adamdan ne kadar uzak durabilirdim ki?

Bu yüzden, "Lütfen," dedim. "Bana *Bade* de."

Bunu beklemediğini, havada asılı kalan elinden ve bir an için şaşkınlıkla açtığı gözlerinden anladım. Onun bu hazırlıksız yakalanan hâli içten içe beni güldürse de istifimi bozmadım. Elini geri çekti, bir an için sakalını kaşıdı ve mahcup bir şekilde, "Peki ama aynı şey senin için de geçerli, öyleyse," dedi. Küçük bir an duraksadıktan sonra, "İyi misin, Bade?" diye sordu.

Anlamadığım şeylerden hiç hoşlanmazdım. Kim hoşlanırdı ki? Anlamadığımız şeyler karanlık ve korkutucuydu. Bu yüzden korkuyordum bu anlardan. Anlamıyordum, içimi kaplayan bu sıcaklık hissini, daha da kötüsü tanıdıklık hissini anlamıyordum. Reenkarnasyona inanıyor olsam bu adamı kesinlikle başka bir hayattan tanıdığımı düşünürdüm. Öyle bir histi. Bu anı daha önce defalarca yaşamışım gibi bir histi. Onunla günler, aylar geçirmişim de unutmuşum gibi bir histi yüreğimdeki.

Başımı iki yana sallayarak tüm bu düşüncelerden kurtulmaya çalıştım. "İyiyim," dedim. "Teşekkür ederim. Gel de otur, zaten hazır sayılır. Ben tabakları getireceğim, Miray da patatesleri bekliyor."

Bana genişçe gülümsedi ama oturmadı. "Birlikte otururuz. Ben de çayları doldurayım."

Cevabımı beklemedi, arkasını dönüp tezgâha yürüdü. Önce Miray'ın patateslerine baktı, sonra tabağa çıkarmış olduğu birkaç patatesten birini üfleyerek ısırdı ve Miray'a, patateslerin biraz daha kızarması gerektiğini söyledi. Hemen sonra dolaplara yürüyüp bardakları çıkarmaya başladı.

Arkalarında durmuş onu izlerken göğsümde yeni bir balonun peydâ olduğunu hissettim. Daha büyük, daha gergin ve patlamaya çok daha hazır bir balondu bu. İçinde ne olduğuna dair

hiçbir fikrim yoktu ama nefes alıp verişimle dahi titriyor, beni ürkütüyordu. Sanki Devrim'in her hareketinden etkileniyor, her geçen saniye bir milim daha büyüyordu. Göğsümde böyle bir şeyle hiç rahat değildim. İçimde her an patlayıp içindeki zehri etrafa saçacak bir bombayı taşıyor gibiydim.

Korkunçtu.

Devrim elinde çay tepsisiyle bana dönerek dikkatimi tamamen dağıttı. Masaya götüreceğimi söylediğim tabaklar tezgâhın üstünde beni bekliyordu. Ben dalıp gitmişken patatesler pişmiş olmalıydı, Miray onları tabağa alıyordu.

Devrim arkalarında dakikalardır öylece dikiliyor olmamı hiç garipsememiş gibi bana hafifçe gülümsedi ve yanımdan geçerek salondaki masaya ilerledi. Dikkatimi, göğsümde bir ağırlık gibi taşıdığım balonumdan uzaklara vermeye çalıştım; tabaklara, kahvaltıya, Miray'a, gerçek dünyaya.

Tabakları elime alıp Miray'ın işini bitirmesini bekledim ve onunla birlikte salona geçtim. Devrim, çayları servis etmiş ve oturmuştu. Yemeye başlamamıştı, bizi bekliyordu. *Tanıdık. Masada oturan görüntüsü, beklenti dolu yüzü, etrafa bakışı. Hepsi tanıdık.*

Dejavu, dejavu, dejavu.

Başımı iki yana sallayarak kendime gelmeye çalıştım ve servis tabaklarını herkesin önüne bıraktıktan sonra Devrim'in karşısındaki sandalyeye oturdum. Miray da patatesi ortaya bıraktıktan sonra ortamızdaki sandalyeye oturdu ve kimseyi beklemeden ortadaki şeylerden tabaklarımıza servis etmeye başladı.

"Nasılsın, ablacığım?" diye sordu tatlı bir dille. "Ev ve iş dedikodularını ver bakalım."

Devrim, sıkıntıyla iç çekti. "Ev bildiğin gibi. Babam, sen konusunda yumuşamıyor. Deniyorum ama kanına girmek zor. Nasıldır, bilirsin."

Miray, bundan daha farklı bir şey beklemiyormuş gibi omuz silkti.

"İş yeri karmaşa. Olanlardan elbette herkes etkilendi ama tasarım ekibi dağılmış durumda. Barış'ın hâlini anlatmama gerek yok." Bir açıklamaya ihtiyacım varmış gibi bana döndü. "Onlar Ekin'le çok yakındı."

Başımı salladım, bunu zaten biliyordum. "Bade'nin bir süre çalışmasını istemiyorum ama zaten çok da yeniydi. Zamana ihtiyacı vardı. Ben... Ben her şeyin arasında sıkışmış durumdayım. Zorlanırsam kenardaki çizimlerimizden kullanırım ama sadece benim çizimlerimle olmaz. Hümeyra ise... Yani biliyorsun, asla birkaç parçadan fazlasını vermez. Zaten o parçalar da star olur. Dağıldık yani. Kreasyonu toparlamak zor olacak. Babam sıkıştırıp duruyor. O da bir değişti bu aralar; daha stresli, daha aceleci. Kreasyon hemen hallolsun istiyor. Hiçbir şey yaşanmamış gibi davranmaya çalışıyor, elbette her şeyden önce prestijimizi düşünüyor. *Elbette.*"

Sesindeki sitem, içimde bir yerleri yatıştırdı. *Babası gibi değil,* diyordu içimden bir ses sürekli. *O farklı. Göreceksin.*

Bunu neye dayanarak düşündüğümle ilgili hiçbir fikrim yoktu. Söyledikleri ve yaptıkları koca bir yalandan ibaret olabilirdi. *Korkuyordum. Her şeyden çok ama çok korkuyordum.*

Miray, "Babamdan daha fazlasını beklemezdim," derken tabağındaki peyniri düşmanıymış gibi eziyordu. "Ne yapacaksın?"

Devrim omuz silkti. "Hiç. Şirket umurumda değil. Olanlar... Kolay değil. Beni de etkiledi. Kafamı hiçbir şeye veremiyorum." Bakışlarını masadan kaldırdı, önce bana sonra Miray'a baktı. "Bir tek siz umurumdasınız. İkiniz. Siz iyi olun yeter."

Miray'ın gözleri doldu, elini uzatıp Devrim'in elini sıktı. "Merak etme. Ben iyiyim. Bade de..."

Sesi, dün ona söylediklerimi hatırlamış olacak ki giderek söndü ve iyi olduğumu söyleyemedi. Bir an için bana, yeni öğrendiği haberleri Devrim'le paylaşması gerekip gerekmediğini bilmiyormuş gibi tedirgin gözlerle baktı.

Boğazım düğümlendi. "Ben de iyiyim," dedim gergin bir sesle. "Ne kadar faydalı olurum, bilmiyorum ama işe de geri döneceğim. Hazır hissediyorum."

Kaşları çatıldı, bana ciddi gözlerle uzun uzun baktı. "Zorunda değilsin. Önemli değil. Gerekiyorsa şirket yansın."

"İyiyim."

"Bana doğruyu söyle. Kimse için hiçbir şey yapmak zorunda değilsin, Bade. Sadece *sen* iyi ol diye şirkete dair her şeyi bir çırpıda yakabilirim. Hiçbirinde gözüm olmaz."

Böyle konuşması, içimde yeniden ağlama isteği uyandırsa da gözyaşlarım akmasın diye elimden geleni yaptım. Neden böyle konuşuyordu? Yoksa o da mı beni bir önceki hayatından tanıdığını hissediyordu?

Hiçbir şey söyleyemeden gözlerinde kaybolduğum uzun saniyelerin ardından, "Gerçekten iyiyim," dedim boğuk çıkan bir sesle. Derin bir nefes alıp sesimi düzeltmeye çalıştım. "Sahiden. Çalışmak da bana iyi gelecek. Lütfen."

Devrim, ikna olmuş gibi başıyla beni onayladı ama düşünceli gözleri yüzümde dolaşmaya devam etti. Ona güven vereceğini umduğum bir şekilde, genişçe gülümsedim.

Onun bakışları altında göğsümdeki o korkunç balon büyüyor, neredeyse boğazıma dayanıyordu ama yine de gülümsedim. Elimden başka bir şey gelmediğini bilerek, yalnızca gülümsedim.

O balon hiç var olmamış gibi gülümsedim.

Savaşlar Açmak Dünyaya

Gerçek dünyaya dönüşüm kolay olmadı.

Düşünülmesi gereken çok fazla şey vardı. Ve bunların her birini, üç gündür itinayla ertelemiştim. Bu yüzden, kısa süren kahvaltı sonrası Devrim'le arabaya bindiğimizde ve patronum bana dönüp, "Önce eve gitmek istersin, değil mi?" diye sorduğunda her yanımı bir korku kapladı.

Nereye gitmek istediğimi bilmiyordum. Doğrusu, gidecek bir evim olmayabilirdi. Cihangir'in nerede olduğunu, kavgamızdan sonra eve dönüp dönmediğini, evde kalıp kalmadığını bilmiyordum. Kalmayacağını söylemişti ama ona güvenmiyordum. Annemin evine gidemezdim çünkü boşanmayı duyduklarında çıldıracaklarını biliyordum. O kavganın, kaosun ortasında kalmak istemiyordum şimdiden. Hele bir de geceyi orada geçirmeye karar versem, herhalde uyku dahi uyuyamazdım. Tüm gece, kocamın ve evimin değerini bilmem gerektiğine dair nasihatler dinlemek zorunda kalırdım.

Fazla erkendi. Henüz işim oturmamıştı. İlk maaşımı almama çok az bir zaman vardı ama en azından birkaç maaş alıp biraz para biriktirmiş olsam tek başıma küçük bir eve çıkabilirdim.

Oysa şimdi, senelerce çalışıp biriktirdiğim birkaç altın dışında elimde hiçbir şey yoktu. Kendimi bir panikatağa öyle yakın hissediyordum ki avuç içlerimdeki terler ve kalp çarpıntım ödümü koparıyordu. Ellerim titremeye başlıyordu. Hayatımda hiç panikatak geçirmiş miydim? Geçirmemiştim. Ama herhalde böyle bir şey olsa gerekti. Çünkü diğer ihtimal, kalp krizi ya da ona benzer bir şey geçiriyor olmamdı.

Gözlerimi birkaç kez kapatıp açtım ve bulunduğum yere odaklanmaya çalıştım. Hâlâ Miray'ın evinin önünde duruyorduk. Arabanın içindeydik, Devrim gövdesiyle bana dönmüş, çatık kaşlarla ve ciddi gözlerle doğrudan bana bakıyordu. Gözlerimiz kesişince yüzü daha da endişeli bir hâle büründü. "Bade?"

Nefes almaya çalıştım ama alamadım. Devrim, durumun gittikçe kötüleştiğini fark ederek telaşlandı ve camları sonuna kadar açtı. Hemen ardından seri hareketlerle kemerini çözdü ve tamamen bana döndü. Her iki elini yumuşak hareketlerle kollarıma yerleştirdi ve bakışlarımı yakalamaya çalıştı. "Bade. Bade, bana bak. Bade."

Gözlerim yaşlarla doldu. Devrim, yumuşak ve şefkatli bir tondan, dingin bir deniz kadar sakin konuşuyordu. "Bade. Buradayım. Nefes alabilirsin. Küçük bir nefes. Burnundan. Hadi."

Kesinlikle nefes alabilirdim. Vücudumda nefes almamı engelleyecek gerçek bir sorunun olmadığına odaklanmaya çalışarak içime derin bir nefes çekmeye çalıştım ve bana sonsuzluk gibi gelen süreç böylece çözülüp geriledi. Önce bir nefes aldım, sonra ikinci bir nefes. Kalp atışlarım ağır ağır da olsa yavaşladı ve kendimi yeniden bu dünyaya ayak basıyormuşum gibi hissetmeye başladım.

Buradaydım. Devrim'in arabasındaydım. Devrim yanımdaydı. Gerçek bir tehlike yoktu. Düşündüğüm her şeyi adım adım halledebilirdim. Düşman dünya bana öyle kolayca zarar veremezdi. *Ben nasıl ki Devrim'i onca zaman koruduysam, onun da beni koruyacağına adım gibi emindim.*

Ben hiçbir zaman Devrim'i korumadım ki. Hiçbir şeyden korumadım. Ne saçmalıyorum?

Bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırmaya çalışarak, "İyiyim," dedim fısıltıyla, aldığım küçük ama sık nefeslerin arasından.

"İyisin," diye tekrar etti. "İyisin tabii ki."

Terleyen avuçlarımı kot pantolonuma sildim ve sakinleştiğimi hissederek gözlerimi bir an için kapadım. Hepsinin bir çözümü vardı, hepsi çözülecekti. Gidecek bir yerim olmayabilirdi ama bulunurdu. Cihan'la anlaşamasak ve aramızda sevgi olmasa da o kötü bir adam değildi. Oturup konuşarak orta yol her zaman bulunabilirdi. Gerekirse bir süre aynı evde yaşamaya devam ederdik. Önemli değildi. Önemli değildi.

Devrim, yaşananlara rağmen bana ne olduğunu yine sormadı. Ellerini uzun bir süre kollarımdan çekmedi, gözlerini yüzümden ayırmadı ama sormadı. Soru belki de dilinin ucundaydı ama bana hiç ulaşmadı.

Sonunda ondan uzaklaşarak sırtımı koltuğa yasladım ve gözlerimi yola çevirdim. O kıpırdamadı, bana bakmaya devam etti. "Beni eve bırakırsan sevinirim," dedim ona dönmeden.

"Emin misin?" diye sordu endişeli, ilgili bir ses tonuyla. "Şirkete gidelim, çalışma. Ya evde yalnızken bir şey olursa?"

Bu ihtimal gerçekten korkutucuydu ama bu konuda yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Şirkete gidecek durumda değildim, çalışmayacaksam şirkette durmam da manasızdı. Bunun yerine eve gidip mevcut sorunlarıma çözüm arayışına girebilirdim. Bundan sonra nerede yaşayacağımı çözmek gibi. Avukat bulmak gibi.

Yine bir şey söylemedi ve derin, çok uzun bir nefes alıp arabayı çalıştırdı. Yorumsuzluğunda, sorgusuzluğunda derin bir sabır seziyordum. Hâli, merak etmemek ya da bir şey söylemeyi istememekten çok uzaktı. Kendini tutmaya çalıştığını seziyordum ve bunun için ona minnettardım.

Yol akıp giderken bir süre hiç konuşmadık. Devrim radyoyu dahi açmadı. Dağların ve yeşilliğin arasında şehre dönerken

sessizce oturduk. Devrim'in sessizliğinde neyin bu kadar huzurlu olduğunu bilmiyordum ama onun yanındayken oluşan sessizlik bana iğreti gelmiyordu. Belki başka birisiyle yaşasak konuşarak kesmeye çalışacağım bu sessizlik, Devrim'leyken tam aksine, huzurlu ve paylaşılmış bir şeyi andırıyordu.

Yine de bu sessizliği ilk bozanın ben olacağımı düşünüyordum çünkü ona söylemek istiyordum. Ama yanıldım. Dayanamayan o oldu: "Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?" diye bir mırıltı hâlinde, hep olduğu gibi şefkat dolu bir sesle konuştu.

Göğsümden boğazıma doğru yükselen bir hisle yutkundum. Karşısında çocuk gibi hissetmeme neden oluyordu. Şefkatini seviyordum, her an başı okşanmış bir kız çocuğuna dönüyordum. Öyle haylazca gülesim geliyordu. İçimde kopanlara rağmen. Ağrıyan yüreğime rağmen.

Cesaret dolu derin bir nefes aldım. "Cihangir'le boşanmaya karar verdik," dedim, lafı hiç dolandırmadan.

Söylediklerimi algıladığı anda, karşısına aniden biri çıkmış gibi frene bastığını hissettim. Verdiği tek tepki bu oldu, bunun dışında ne yüzünü bir şaşkınlık ifadesi aldı ne de bir ses çıkardı. O freni de şaşkınlıktan mı yapmıştı yoksa karşısına gerçekten bir şey mi çıkmıştı, hiç bilemedim. Belki de karşıdan karşıya geçen, benim görmediğim bir kedi telaşlandırmıştı Devrim'i.

Öyle uzun süre sessiz kaldı ki buna da hiç yorum yapmayacak zannettim. Ama bir süre sonra sakin bir sesle, "O zaman eve nasıl gideceksin?" diye sordu.

"Kötü ayrılmadık," dedim yalan söyleyerek. Ona Cihangir'le hiçbir zaman mutlu olmadığımı, bir de üstüne kavga ettiğimizi, adamın kapıyı çarpıp çıktığını nasıl anlatabilirdim ki? "Muhtemelen şu an evde değil zaten. Sonrasına bakacağım."

"Sonrası?" diye sordu ısrarla. "Sonra nerede kalacaksın?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etmek zorunda kaldım, fazla sıkıştırıyordu. "Ama bir yolunu bulurum."

Sıkıntıyla iç geçirdi. "Ve bu konuda asla yardım istemeyeceksin, öyle mi? Sormasam söylemeyeceksin. Bade, yemin ediyorum..."

Lafını bir şey bölmüş gibi aniden sustu, oysa ne ben konuşmuştum ne de başka bir hareketlilik olmuştu. Yol hâlâ sürüp giderken sessizliğini korudu.

Neden bu kadar celallendiğini anlamayarak, "Yardıma ihtiyacım olursa isterim tabii ki," dedim. "Üstelik söyledim ya. Anlatıyorum ya şu anda."

"Yardım istemek için sokakta kalacak duruma gelmene gerek yok," dedi sakin bir sesle. "Yalnızca daha fazla zorluk çekmemek için de yardım isteyebilirsin benden. Tek başına halletmek zorunda değilsin."

Basit gibi görünen ama çok şey ifade eden sözleri kalbimi titretti. Bu adam, sahiden o ilk gün şoförü olmama izin vermeyen adam mıydı? Belki de o gün yerinde klonu veyahut ikizi oturuyordu. Hiç mantıklı değildi. O adamın içinden bu adamın çıkması mümkün değildi.

"Tamam," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. "Bildiğim iyi oldu. Teşekkür ederim."

Başıyla beni bir kere onayladı. Artık şehrin içine karışmak üzereydik, benim evime belki de on dakika kalmıştı. Ama yolun akmasına izin vermek yerine dörtlüleri yakıp arabayı sağa çekti. "Şimdi," dedi bana dönüp. "Gerçekten ne yapmak istersin? Eve gitmek istediğine emin misin?"

Bir an için bunu düşündüm. Gerçekten ne yapmak istediğimi. Bu durumdan sonsuza dek kaçabilirdim. Devrim'in evinde kalmayı bile isteyebilirdim bu gece için. Anneme gidebilirdim. Belki eski, başka arkadaşlarıma. Ama yeterince kaçmış, hatta saklanmıştım. Ne olursa olsun Cihangir'le konuşmam gerekiyordu. Boşanma sürecinde zorluk çıkarıp çıkarmayacağını, anlaşmalı boşanma konusunda ne düşündüğünü, genel olarak tavrının nasıl olacağını bilmem gerekiyordu. Buna göre hareket edecektim.

Böyle kendimi kör bir noktada gibi hissediyordum. Ve ne yazık ki boşanmak istiyorum deyince aniden, mucizevi bir şekilde dul bir kadın olarak hayatınıza başlayamıyordunuz.

Bu süreci bir şekilde başlatmam gerekiyordu. En zoru buydu belki de, başlatmak. Ama yapmam gerekiyordu.

Doğruyu söylemeye karar vererek tıpkı onun gibi, ona döndüm: "Kavga ettiğimizden beri görüşmedik," dedim. Kavga lafını duyunca Devrim'in gözlerinden titrek, garip bir ifade geçti ancak yüzü öyle kısa sürede normale döndü ki hayal ettiğimi düşündüm. "Tabii, öyle cam çerçeve indirmeli bir kavga değil. Ama tartıştık…

Tepkisini ölçmek için bir an sustum. Kaşlarını çatmış, ciddi gözlerle söylediklerimi düşünüyordu. "Akşam eğer yardıma ihtiyacım olursa, evden çıkmam gerekirse söz veriyorum arayacağım. Ama şimdilik beni eve götür, Devrim. Lütfen."

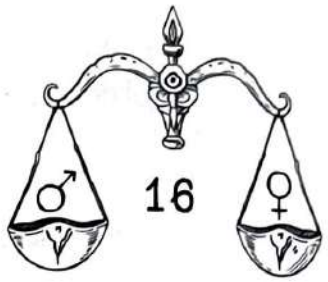
Yüzündeki hoşnutsuz ifadeden, söylediklerimi kabul etmek istemediği belliydi ama söylediklerim ona da makul gelmiş olacak ki dörtlüleri söndürdü, yeniden yola koyuldu.

Derin bir nefes aldım ve onun bu önüme çıkmayan, beni sorgulamayan, kararlarıma hiç karışmayan ama düşecek olursam da tutmasını istediğim an beni yakalayacak hâlini düşünmemeye çalıştım. Bunun yerine, beni bekleyen yeni cepheye odaklandım.

Cihangir'le konuşmam gerekiyordu. Ekin'in hatırasına sahip çıkmam gerekiyordu. Şirkette onun işlerini yaşatmam gerekiyordu. Katilin aramızda öylece dolaşmasına bir şekilde engel olmam gerekiyordu.

Ne çok cephem vardı bu dünyayla, ne çok savaşım.

Ve hepsinin günün birinde biteceğini ummaktan başka bir silahım yoktu.

16

En Kolay Vedalar Dahi

Cihangir evde değildi. Anahtarı çevirip kapıyı araladığımda beni karşılayan derin sessizlik ve hareketsizlikten belliydi bu. Daha eve girmeden yalnız olduğumu biliyordum çünkü Cihangir evde olduğu zaman televizyon da mutlaka açık olurdu. Ses olsun isterdi ve izlemese bile televizyonun kısık sesi salona ve hole dolardı.

Biraz olsun rahatlayarak içeri girdim ve eşyalarımı bırakıp kendimi duşa attım. Cihangir gelmeden önce, gelecekse eğer, kafamı toparlamam gerekiyordu. Uzun, sakinleştirici bir duş aldım. Sıcak su kaslarımı gevşetirken akşam söyleyeceklerimi toparlamaya çalıştım. Endişelerim ve korkularım suyla birlikte akıp gitsin istesem de göğsümün bir noktasında tıkanıp kaldı. Kendi kendime zamanla iyileşeceğimi ve hepsini aşacağımı söyledim. Bugüne dek, bu yaşıma dek karşılaştığım her zorlukla mücadele etmiş, bir çözümünü bulmuştum. Kaçmaksa kaçmaktı, savaşmaksa savaşmak. Ne gerekiyorsa onu yapmış, bugünlere kadar gelmiştim. Bundan sonrasını da başarabilirdim.

İçimdeki hain, sonumun her an Ekin gibi olabileceğini söyleyen sesi görmezden gelerek duştan çıktım ve hızlıca üstümü

giydim. Onu fark ettiğimde, ev havalansın diye salonun penceresini açıyordum.

Devrim'in arabası, bıraktığım yerde bekliyordu. Devrim içindeydi, evin hemen önünde değil de biraz yukarıya park ettiği için açıkça görebiliyordum. Hareketsizdi.

Gitmemişti.

Gülsem mi ağlasam mı bilemeden telefonumu buldum ve yeniden pencerenin önüne geçerek Devrim'i aradım.

Beş saniye bile çalmadan telefonu açtı. Arabanın içinde doğruluşu ani ve telaşlıydı. "Alo?"

"Sakin ol," dedim hemen. "Sorun yok."

Beni dinlemeden arabadan çıktı. Bir yandan da "Emin misin?" diye sordu.

"Eminim," dedim, Devrim arabanın kapısını kapatırken. "Ama neden evimin önünde olduğunu sorabilir miyim?"

Sözlerim onu durdurdu. Bir eli arabanın kapısında, diğer eli telefonda kalakaldı. Sonra başını kaldırıp evin penceresinde beni gördü. Onun yüzünü mahcubiyet kapladı, benimkini saklamaya çalıştığım bir gülüş. "Bu da bir tür sapıklık değil mi?"

Kaşları çatıldı, boğazını temizledi. "Gerçekten böyle düşünmüyorsundur."

Üzerine alınmasını hiç beklemediğim için hemen ciddileştim. "Hayır, Devrim. Tabii ki gerçekten böyle düşünmüyorum. Ama kapımda beklemene gerek yok. İyiyim."

Sıkıntılı bir nefes aldı. "Yardıma ihtiyacın olursa uzakta olmak istemedim."

"Seni anlıyorum," dedim tane tane anlatmaya çalışarak. "Ama Cihangir öyle bir adam değil. Ben de iyiyim, arabadaki gibi değilim. Yine de yardıma ihtiyacım olursa haber vereceğim ama burada beklemene gerek yok. Şirkete gitmen lazım."

"Şirket şu anda hayatımızdaki en az önemli şey."

"Hayır," dedim. Neden böyle düşündüğünü anlıyordum, ne de olsa hayatlarımız tepetaklak olmuştu ve gittikçe daha iyiye gittiği de söylenemezdi. Şirketinden bir kadın öldürülmüştü, katili ortada yoktu, kız kardeşi ise babasından saklanıyordu ve... hayatında nasıl bir yerim olduğunu bilmiyordum ama ben de boşanıyordum. Tüm bunların arasında iş, şirket küçücük bir şey gibi görünüyor olabilirdi ama şirket de kalan her şey kadar önemliydi. Her şeyden önce Ekin'le ilgili her şey şirketten geçiyordu. "Asıl şu an şirket en önemli şeylerden biri. Ortalık karışmıştır. Senin de yokluğun tuzu biberi oluyordur. Ekin'in hatırasını yaşatmak zorundayız. Adının sayfalarda öylece kaybolmasına izin veremeyiz. Üstelik katil, şirketin içinde çalışan biri bile olabilir. Ortalığı fazlasıyla boş bıraktın. Yarından itibaren ben şirkete geliyorum, sen de tam şu an şirkete gidiyorsun."

Bu ani çıkışımı beklemediğini, uzayan sessizliğinden anladım. Uzakta olduğum için yüz ifadesini net göremiyordum ve anlam yükleyemiyordum. Sessizliği öyle uzun sürdü ki, "Devrim?" diye tekrar konuşmak zorunda kaldım.

"Tamam," dedi sesimi duyunca. "Haklısın. Bunları daha sonra detaylıca konuşalım. Ben de bugün şirkete gideyim."

Onun bu itaatkâr tavrı beni güldürdü. "Sanırsın patron benim."

Derin ve manidar bir sesle, "Bazı alışkanlıklar," dedi ve hemen sonra veda etmeden ya da başka hiçbir şey söylemeden telefonu kapattı. Bir telefon ekranına bir Devrim'e bakar hâlde pencerenin önünde kalakaldım. Telefonu cebine attı, hiç zaman kaybetmeden ya da bana yeniden bakmadan arabasına bindi ve dakikalar içinde sokağın sonunda kayboldu.

Tanıştığımızdan beri ona ilk kez patronluk taslamıyor muydum? Ne demek istemişti ki?

Sürekli böyle şeyler söylüyordu. Bir anlam ifade etmesi mi gerekiyordu? Bir anlam ifade etmesi gerekiyormuş gibi hissettiriyordu. Öte yandan hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Pencerenin önünde boş boş durmayı ve içinden çıkamadığım bu şeyleri tekrar tekrar düşünmeyi bırakıp evi toparlamaya giriştim. Cihangir bu evden hemen çıkmamı isterse ne yapardım, bilmiyorum. İşte o durumda Devrim'in yardımını istemem gerekecekti kesinlikle. Biraz daha süre verirse belki ev tutmam mümkün olurdu ama hemen bugün evi terk etmem gerekirse ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Kapıdan gelen anahtar sesini duyduğumda mutfakta kahve içiyordum. Hareket etmedim ya da ses çıkarmadım. Anahtar döndü, kapı açıldı ve kısa bir an duraksama oldu. Hemen ardından bir çift adım sesi duydum, sonra da Cihangir'in tereddütlü sesini: "Bade?"

Varlığımı mı sezmişti, salonda eşyalarımı bırakmış mıydım, yoksa yalnızca soruyor muydu merak ettim. "Mutfaktayım," diye seslendim duyabileceği şekilde.

Bir duraksama daha oldu, sonra ağır adım sesleri mutfağa yaklaştı. Hemen ardından aralık kapıdan Cihangir'in büyük cüssesi göründü.

İyi görünüyordu. Yüzü gergin olsa da tıraşı yeniydi ve saçlarını her zamanki gibi şekillendirmişti. Ütülü krem rengi gömleğini kumaş pantolonunun içine sokmuştu.

Bir süre bakıştık. Aramızda hazin, sessiz sıradağlar var gibi hissettim. Mavi gözlerindeki duyguyu okumakta güçlük çektim. Sanki yalnızca bir duvara, havaya veya öyle anlamsız bir şeye bakar gibi bakıyordu gözlerime.

Sonunda derin bir nefes aldı ve başını eğip yeniden kaldırarak bu bakışmayı bozan taraf oldu. "Nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim," dedim. "Sen?"

"Ben de iyiyim. Neredeydin?"

Demek ben yokken uğramıştı.

"Arkadaşımda kaldım," dedim. "Şirketten. Sen bunca zamandır nerede kalıyorsun?"

Bu soruyu beklemiyormuş gibi birkaç kere göz kırptı. "Arkadaşımda," dedi sonra. "Benimki de iş yerinden."

Başka bir şey söylemedi ya da sormadı. Orada, kapının eşiğinde öylece durmaya devam etti. Mutfağa girer ya da içeri geçer diye bekledim ama hiç kıpırdamadan durdu, durdu; bir sonsuzluk boyunca durdu.

"Konuşmamız gerek," dedim sonunda. Bu konuyu başka nasıl açabilirdim, bilmiyorum.

Ağır ağır başını salladı. "Biliyorum," dedi. "Birkaç eşya alacaktım. Onları toparlayayım, sonra oturup konuşalım."

Cevabımı beklemeden yatak odasına geçti. Yeniden yanıma gelmesi on on beş dakikayı buldu. Bu esnada kahvemi içtim ve içeriden gelen dolap karıştırma seslerini dinledim. Gerginliğin içimde yükseldiğini hissedebiliyordum. Tepkisini hiç tahmin edemiyordum. Hatta eve gelirken onun, hiçbir şeyi ciddiye almamış olma ihtimalini bile düşünmüştüm. Onu koltukta her zamanki gibi otururken bulacaktım ve bana, boşanmak istediğimi hiç söylememişim gibi davranacaktı. En büyük korkum buydu.

Oysa kabullenmiş görünüyordu.

Bu kadar hızlı kabullenmiş olmasının ve hiç itiraz etmemesinin kalbimi kıracağını zannederdim ama daha ziyade rahatlamış hissediyordum.

Cihangir mutfağa girerek düşüncelerimi böldü ve hemen karşıma oturdu. Kısa bir süre gözlerime baktı ve derin bir nefes aldı. Sonunda, "Emin misin?" diye sordu. "Bunu yapmak istediğine?"

Başımı aşağı yukarı salladım. Konuşma yetimi kaybetmiş gibi hissediyordum.

"Annenlerin evine mi döneceksin?"

"Hayır," dedim. "Henüz ne yapacağımı bilmiyorum."

"Eğer..." Boğazını temizledi. "Yani eğer istersen bir süre devam edebiliriz. Bir şeyler yaşamak zorunda değiliz. Boşanacağımızı söylediğimiz zaman eve dönmeni bekleyebilirler."

Böyle bir öneriyi hiç beklemediğim için bir an şoke oldum. Babamla, hatta annemle de işlerin karışacağını biliyordum. Sadece boşanmak olsaydı belli halledebilirdik ama bir de yalnız yaşayacağımdan ve çalışmaya devam edeceğimden bahsedecektik. O zaman işler sarpa saracaktı. Annem eve dönmem için yalvaracaktı. Babamla edeceğimiz kavgaları hayal dahi edemiyordum. Cihangir haklıydı.

Ama ne ona ne kendime bunu yapmak istiyordum. Bu iş burada bitmeliydi. Zor da olsa bitmeliydi. Sokakta yatacak olsam dahi bitmeliydi.

"Teşekkür ederim," dedim boğazım düğümlenerek. "Ama bununla er ya da geç başa çıkmam gerekecek. Sonsuza dek kaçamam."

Başını ağır ağır salladı. "Öyleyse birer avukat bulalım. Anlaşmalı olarak boşanmak en kolayı olacaktır. Uzatmaya gerek yok."

İkinci bir rahatlama dalgası gelip yüreğimi ferahlattı. Cihangir iyi bir insandı evet ama bunun bu kadar kolay olmasını beklemiyordum. Hiç beklememiştim, ne de olsa her zaman beni sevdiğini söylerdi. Bırakmasının çok daha zor olacağını düşünmüştüm. Aylarca, hatta yıllarca peşimden koşan o değil miydi? Evlenmek için yalvaran?

Oysa bırakıyordu. Gitmeme izin veriyordu.

Bir yanım rahatlasa da bu tavrını sorgulamaktan da geri duramıyordum. Ama arkasında ne olabilirdi ki? Beni bırakıyordu işte. Belki o da sıkılmıştı böyle sevgisiz bir evden.

"Tamam," dedim gözlerim dolarken. Gözlerimin neden dolduğunu hiç bilemeden.

"Burada kalabilirsin bir yer bulana kadar. Ben annemlere taşınacağım."

"Tamam," dedim yeniden. Kavgaya hazırlıklıydım. Tartışmaya. Bağırıp çağırmaya. İkna etmeye çalışmaya.

Buna hazırlıklı değildim.

"Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

Üçüncü kez, "Tamam," dedim.

Dilim ancak Cihangir sözlerini bitirmiş gibi ayağa kalktığında çözüldü: "Cihan," diyerek onu durdurdum. Ona nadiren böyle seslenirdim, o hep böyle seslenmemi isterdi. "Teşekkür ederim. Her şey için."

Bana buruk bir gülüş hediye etti ve cevap vermeden çıkıp gitti.

Günler sonra ilk kez, biraz olsun rahat bir uyku uyudum.

Kalbine Bir Çatı

Her şeye yeniden başlamaya ve bu korkunç dünyayla savaşmaya karar verdiğim sabah erkenden uyandım. Alarmdan bir saat önceydi ama uykum tamamen açılmıştı. Uzun, rahat bir duş aldım. Sonra cephanelerimi kuşanır gibi seçtim kıyafetlerimi. Bordo, düz kesim mini eteğimi giydim ve üzerine toz pembe dökümlü bluzumu geçirdim. Takılarımı özenle seçtim, küpelerimi ateş eder gibi takıştırdım. Göz kalemimi bir haritayı çizer gibi özenle ve keskin bir şekilde çektim. Olanlar olmuştu. İçimde bir ateş yanıyordu. Fakat artık bu ateşin önünde mayışarak kıvrılıp uyuyamazdım. Bu ateşle bir meşale yakmanın vakti gelmişti. Siyah giymeyecektim. Karalar bağlamayacaktım. Bir kez daha asla ağlamayacaktım. Yasımı tutacak, Ekin'i sonsuza dek özleyecektim ama onun hatırasına dönüp bakmaya yüzüm olana dek başımı dik, kalkanlarımı sağlam tutacaktım. Mecburdum. Hayatımla ilgili her şey, trafik kazasında öyle aniden ve beklenmedik bir şekilde parçalanan bir araba camı gibi tuzla buz olurken yapabileceğim tek şey buydu: baş etmek.

Baş edecektim.

Şirkete tam vaktinde vardım ve daha döner kapıdan içeri girerken bir şeylerin değiştiğini sezdim. Değişmemesi abes olurdu elbette ama nedense insanların bunu sosyal medyadaki gibi ya da televizyondaki gibi kolayca atlatacağını zannetmiştim. Oysa Ekin'in gidişi, yok oluşu, hatırasının kalışı koskoca şirketi bile etkilemişti. Hatırladığım şirket huzurlu bir yerdi. Herkes sessizce işini yapar, insanlar birbiriyle göz göze geldiğinde kibarca gülümserdi. Sıradan bir yerdi yani. Kasvetli değildi. Giriş katında çoğunlukla gruplar hâlinde duraksayıp minik mırıltılar ile konuşan insanlar olurdu. Sabah mahmurluğunuzu bir kenara bırakabilirseniz neşeli ve rahat hissederdiniz.

O sıradan hava tamamen kaybolmuştu. Giriş katı sekreterler ve danışma dışında boş ve ıssız görünüyordu. İçeri girer girmez insan kendini diken üstünde hissediyordu. Güvende değilmiş gibi. Her an her şey olabilirmiş gibi. Issız, kimsenin uğramadığı terk edilmiş bir binaya girmiş gibiydim ama hayır. Burası hâlâ işleyen, ülkenin en ünlü markalarından birinin binasıydı. Fakat artık insanlar odasından pek çıkmıyor, çıkanlar da kimseyle konuşmadan, başları önlerine eğik geziyordu.

Tüm bunların karşısında değişmeyen tek bir şey vardı: *cehennem zebanisi. Şeytan. Halaların efendisi. Bildiniz. Hümeyra Hanım.*

Asansörden inip kata giriş yapmadan önce küçük bir nefes almam ve kendime iyi olduğumuzu, hiçbir sorun olmadığını ve her şeyi çözeceğimizi hatırlatmam gerekti. Ekin'in odası işte şuradaydı. Boştu. Onu orada son görüşüm zihnimden geçerken sırtımı dikleştirdim ve odaya arkamı döndüm. Birkaç büyük adımda Büyük Cadı'nın kapısına vardım ve kapısını iki kez, küçük yumruğumla tıkladım ve onun, "Girin," diyen sesiyle birlikte kapıyı açtım.

İşte. Değişmeyen tek yer burasıydı. Odası yeteri kadar ışık alıyordu. Duvarlar kırık beyaz olduğu için ışık büyüdükçe büyüyor, odayı daha da aydınlık ve geniş gösteriyordu. Hümeyra Hanım,

her zamanki padişah edasıyla odanın tam ortasındaki masasında oturuyordu. Siyah saçları ensesinden bir topuza hapsolmuş, ciddi yüzünü çerçeveliyordu. İnce ve zarif kolyeler gerdanını, uyumlu bileklikler bileğini süslüyordu. Sayısız yüzük takıştırdığı parmakları masasını dövüyordu.

Onun da yas içinde olduğunu gösteren belki de tek şey, baştan ayağa sade ve siyah giyinmiş olmasıydı. Onu daha önce de siyah giyerken görmüştüm ama tarzını biliyordum. Mutlaka o siyahı kıran bir detay taşırdı giysisinde. Saten olması, parlak bir kolu olması ya da abartılı bir düğmesi, broşu olması gibi. Ama hayır, bugün kıyafetleri netti. Düz. Renksiz. Kesimi önemsiz. Siyah.

Günlerdir mi böyle giyiniyordu?

"Oo," dedi düşüncelerimi bölerek. "Bade Hanımlar teşrif etmişler!"

Onun bu bana acımayan, eskisiyle aynı tavrı neredeyse içimi rahatlattı. Değişmeyen, eski hayatıma biraz olsun benzeyen bir yan bulunca oraya koşup sığınmak istedim. Normalde olsa kanıma dokunacak sözlerine hiç bozulmadan, neredeyse o sözlere sarılıp uyumak isteyerek, yüzüme profesyonel bir tebessüm yerleştirdim. "Size de merhaba, Hümeyra Hanım. Yokluğum için kusura bakmayın. İzinliydim," dedim.

İznimi açıklama gereği duymadım, malumu anlatmaya gerek yoktu. O da sormadı, bunun yerine keyifsizce dudaklarını büzdü ve ayağa kalkıp ağır adımlarla odanın diğer yanındaki deri koltuklardan birine geçti. Aynı ağırlık ve korkutuculukla bacak bacak üstüne attı ve gözlerini gözlüğünün arkasından gözüme dikti.

Bir ejderhaya benziyordu. Ölümcül, ağzından her an alevler taşabilecek korkunç bir ejderhaya. "Fark ettim. Sizler hovardalık edip şirkete uğramazken ve ben tek başıma kreasyonla uğraşırken fark etmemek imkânsız oldu."

"Kusura bakmayın," dedim sabırla. "Açığı kapatacağım."

"Ah!" dedi, dünyanın en komik fıkrasını duymuş gibi bir gülüşle. "İşte bunu görmek isterim! Nasıl bir açık kapamakmış bu?"

Yüzüme şeytani bir gülüş yerleştirme sırası bendeydi. Beni çok hafife alıyordu. Elbette onu yadırgamıyordum. Onun yerinde olsam ben de karşıma geçen bu genç, eğitimi yarım yamalak kadını hafife alırdım. Fakat herkes, birine yenilmek için ilk adımın onu hafife almak olduğunu bilirdi.

Karşısına tıpkı onun gibi ağır adımlar atarak geçip oturdum ve aynı şekilde, onu tıpa tıp taklit ederek bacak bacak üstüne attım. Sonra çantamı aynı ağır hareketlerle açtım ve içinden önce kendi portföyümü, sonra da Ekin'in dosyalarını çıkardım.

"Öncelikle," dedim. "Kendi dosyamı toparladım. İçlerinden en iyilerini seçtim. En iyilerini bile beğenmeyeceğinizin farkındayım ama belki revize etmemi istediklerinizi olabilir diye düşündüm. Kalan vakitte yapabileceğim kadar çok çizim yapacağım, aklımda fikirler var. Onları onaylayacağınızı düşünüyorum, yine de bu dosya incelemek için sizindir."

Ona, araya girmesi için fırsat vermeden Ekin'in dosyasına uzandım. Ardından beni, istifini ve ilgisiz bakışlarını hiç bozmadan izleyen Hümeyra Hanım'a döndüm: "Ekin'in dosyasına gelince... Bütün yıl bu dosya için uğraşmış. Bunu yabana atabileceğimizi sanmıyorum. Günlerini harcadığı bu dosyayı kenara koysaydık kahrolurdu. Ailesi ile görüştüm. Onlar için uygun. Sizden sonra Devrim'le... Devrim Bey'le de görüşeceğim. Herkes için uygunsa kreasyonu Ekin'in önerdiği temada ve onun çizimleri ağırlıkta olacak şekilde yaptıktan sonra gelirin bir kısmını kadın sığınma evlerine ve benzeri yerlere aktarmayı öneriyorum. Bunu da duyurmayı."

İşte bu, Hümeyra Hanım'ın sarsılmaz bir dağı andıran duruşunu, minik bir depreme benzer şekilde sarstı. Verdiği tepki, kısacık bir an için gözlerini dosyadan alıp benim gözlerime dikmek, hemen ardından hiçbir şey olmamış gibi bir rahatlıkla dosyaya dönmek oldu ama gözlerinde gördüm. Bundan güç alarak devam ettim: "Yapılan iyi işleri hiçbir zaman duyurma taraftarı

değilim. Ama bu kez farklı. Bu, Ekin'in anısını yaşatmakla ilgili. Ve olanları duyurmak, unutturmamakla ilgili."

Hümeyra Hanım uzun, çok uzun zaman hiçbir şey söylemedi. Eline Ekin'in dosyasını aldı, sayfaları ağır ağır çevirdi ve çizimlere uzun uzun baktı. Onun manikürlü, uzun ve beyaz tırnakları sayfalarda gezerken sabırla bekledim. Gerçek Hümeyra Hanım'ı tanımıyordum. Kabuğunu biliyordum. Kabuğu sert, acımasız ve öfkeliydi. İçinde iyi bir insan mı vardı yoksa içi de en az dışı gibi sert ve acımasız mıydı, hiçbir fikrim yoktu. Üstelik iyi bir insan olmak, böyle bir işe adım atmak için yeterli değildi. Korksa haksız olmazdı. Markaya zarar gelebilirdi, kendisine zarar gelebilirdi. Canına bile zarar gelebilirdi.

Ben korkuyordum. Deli gibi korkuyordum hem de ama bunu yapacaktım. Hümeyra Hanım içinde ne taşıyordu, hiçbir fikrim yoktu.

Ta ki dudaklarını aralayana kadar.

Kısacık bir an kabuğunu bir kenara koyana kadar.

"Polis bunun bir cinayet olduğuna emin," diye mırıldandı dalgın, düşünceli bir sesle.

Sözleri yüreğimi acıttı, hiçbir şey söylemeden başımla onayladım.

"Otopsi raporu açık ama deliller ustaca temizlenmiş... En azından söylenen bu."

Başımı bir kez daha salladım.

"Bu da demek oluyor ki katil oldukça güçlü biri... Belki içeride adamları var... Belki başka bir şekilde tüm delilleri yok etti. Öyle ya da böyle..."

Öyle bir an oldu ki sanki karşımda mahalleden bir teyzeyi görür gibi oldum. Saçları aklaşmış, yıllarca yaşamaktan yorgun düşmüş yaşlı bir kadın. O dik duruşu, inatçı bakışları kayboldu. Aksine, yerini sevgiyle bakan gözler aldı. Ekin'in dosyasını aramızdaki sehpaya bıraktı ve boğazını temizledi: "Bunu yapmanın kolay olmayacağını bilmen gerek. Birçok insan karşı çıkacaktır."

Başımı, bunu bildiğimi anlatmak için aşağı yukarı salladım. "Üstelik katil her kimse, onun da hoşuna gitmeyecektir."

Beni korkutmaya çalışmıyordu. Sesi tehditkâr değildi. Bildiğimden emin olmaya çalıştığını gözlerinde görebiliyordum. "Biliyorum," dedim kısaca.

Başını aşağı yukarı salladı. "Bir süre gizli tutalım. Önce hazırlıklar tamam olsun. Devrim'le de konuşman gerek, her şeyin kararını o verir. O kabul etmezse olmaz."

Bilmiş bir gülüş takındım. "Devrim Bey kreasyonun başındaki insan olabilir Hümeyra Hanım ama sizi dinler."

Bu, onun da yüzünde acı tatlı bir tebessüm oluşmasına neden oldu. "Benimle konuştuğunu ve onay verdiğimi söyleyebilirsin. Ama ona. Yalnızca ona. Yarın sabah bir toplantı yapalım erkenden. Barış süresiz izin almış. Sanırım pek iyi değil. Yükü üçümüz üstleneceğiz. Yardımcıya ihtiyacın olursa bana ya da Devrim'e söyle. Ayarlarız. Ama mümkün olduğunca biz bize olsak daha iyi tabii."

Talimatları bitince aniden sustu ve arkasına yaslandı. Kollarını bağladı ve sağ kaşını havaya kaldırdı. O kabuğun adım adım geri gelişini gözlerimle gördüm. Beni yanıltmadı ve sorgulayan gözlerle, "Becerebilecek misin?" diye sordu.

Hain bir gülüş takındım. "Seyredin, Hümeyra Hanım. Keyifli olacaktır."

Başka bir şey söylemedim ve kendimden emin adımlarla odasından çıktım.

Duvarındaki pencereden beni görebileceğini biliyordum. Bu yüzden asansöre ulaşana dek hiç durmadım. Neyse ki asansör hızlıca geldi ve ben kör bir şekilde kendimi asansöre attım. Önce kapıları kapatma düğmesine, sonra Devrim'in olduğu katın düğmesine bastım.

Kapı kapandı, aynı anda dik omuzlarım çöktü ve bedenimi asansörün duvarına yaslayarak derin bir iç çektim. Sonra bir tane daha. Neredeyse sırtımı sıvazlayacaktım ki arkamdan bir

ses ödümü kopardığı için irkilerek doğruldum. "Hümoş gelir gelmez içinden geçmiş sanırım."

Devrim, asansörün diğer köşesinde başını ve omzunu duvara yaslamış, yüzünde yamuk bir gülüş, kolları göğsünde bağlı, eğlenen gözlerle bana bakıyordu. Elim yüreğimde, kalbim hızla çarparken ona döndüm ve şokla açılmış gözlerimi ona diktim. "Seni nasıl görmedim!"

"Onu da ben mi bileceğim?"

"İnsan bir ses çıkarır!"

"Fırsat mı verdin? Kendini savurarak asansöre attın resmen..."

İyice utanarak kaşlarımı çattım. Utanç bende öfkeye evriliyordu. "Pek nazik, pek kibar yanınızdan uyanmışsınız, Devrim Bey!"

"Eyvah," dedi kelimenin son hecesini uzatarak. "Beye döndüysek epey sinirlenmişsin."

"İki gün rahat dursan, üçüncü gün sinirlerime dokunmayı başarıyorsun sen de. Bende değil kabahat."

Dudaklarından bir gülüş döküldü. Aman Allah'ım, o nasıl bir gülüştü. Asansörde yankılandı, yankılandı, kalbime çarpıp biraz da orada yankı yaptı.

Neler... düşünüyordum?

Bu kez de kendime kızarak kaşlarımı iyice çattım ve biraz olsun ciddileşmek için boğazımı temizledim. "Her neyse..." dedim mümkün olduğunca ilgisiz bir sesle. "Ben de senin yanına geliyordum. Konuşmak için."

Gözleriyle asansörün düğmelerini işaret etti. "Ben de çatıya çıkıyordum. Bu saatte pek kimse olmaz, orada konuşalım."

Bir şey söylemedim, arkamı Devrim'e dönüp yeniden omzumu kenara yasladım. Asansör çatı katında durdu.

Daha önce çatıya hiç çıkmadığım için Devrim'in önden geçmesine izin verdim ve onu takip ettim. Dekoratif taşlarla döşenmiş zemin üzerinde yürüyorduk. Binanın çatısının küçük

bir kısmı teras yapılmıştı, bu yüzden etrafımız tamamen çatıyla çevriliydi. Terasın korkulukla kaplı önü, manzaramız hariç.

Orası alabildiğine İstanbul'du.

Eski İstanbul kalmamıştı tabii, her yer çoğunlukla beton yığınıydı. Ama boğaz çok yakındaydı. Köprüleri, denizi ve Anadolu Yakası'nı rahatlıkla görebiliyordum. Bu şehri, bu özgürlük hissini seviyordum.

Fazla yüksekte olduğumuz için şiddetle esen rüzgâr saçlarımı savuştururken terasın ucuna kadar yürüdüm. Devrim de gelip hemen yanımda durdu. Ellerini ceplerine yerleştirdi. "Ne konuşacaktın benimle?"

"İş," dedim kısaca, büyülenmiş bir şekilde. Bu kadar yüksekte olmaktan mı büyülenmiştim, her şeyden uzaklaşmış olmaktan mı, bilmiyordum. Belki de ikisinden birden.

"İş ne? Burada konuşalım işte. Odaya kapanınca bunalıyorum."

Hafifçe ondan yana döndüm. Başımı masumca sağ omzuma doğru yatırdım ve takınabildiğim en saf gülüşü takındım. "Sana sormadan bir şey yaptım."

Bana kısa bir süre hiçbir şey söylemeden baktı. Gözlerindeki anlamı çözemiyordum. Kahverengi gözleri bitter çikolatayı andırıyordu. Kalbime akmak üzereymiş gibi hissediyordum ve bu hissi sarıp sarmalamak istiyor, aynı anda bu hissi parçalarına ayırıp terastan aşağı atmak istiyordum.

Sonunda beni bu ikilemden boğuk bir sesle, "İnan hiç şaşırmadım," diyerek kurtardı. "Ne yaptın?"

Sesi, *yine ne yaptın* der gibiydi. Oysa Devrim, benim eski yaramazlıklarımı bilemezdi. Yeri geldiğinde ne kadar kurnaz, ne kadar oyunbozan olabileceğimi bilemezdi. Nasıl her seferinde beni dünyadaki herkesten daha iyi tanır gibi konuşabiliyordu?

Nasıl her seferinde haklı çıkıyordu?

Dikkatimi toplamaya çalıştım ve Ekin'in dosyasını ona uzattım. "Kreasyonu Ekin'in istediği temaya uygun yapalım. Tasarımların büyük bir kısmını onunkilerden seçelim. Sonra

da gelirin bir kısmını kadın haklarıyla, kadına şiddetle ilgili kurumlara bağışlayalım. Bunu duyuralım. Ekin'i duyuralım, cinayeti duyuralım. Hatırasını yaşatmak zorundayız. Adı her yeri süslemeli. İnsanlar tam unutacak gibi olduğunda bir kez daha hatırlayıp içlerinde o sızıyı duymalı. Unutulursa kendimi asla affetmem. Ölen diğer kadınları unuttuğumuz için kendimi de bu zalim dünyayı da zaten affetmiyorum ama Ekin unutulursa asla affetmem."

Bana uzunca bir süre hiçbir şey söylemedi. Kaşlarını çatmıştı. Donuk gözleri bana değil de uzaklara bakıyorken düşündüğünü görebiliyordum. Sonunda bana döndü ve "Ailesi?" diye sordu.

"Konuştum. Böyle olmasını istiyorlar. Bana Ekin'in evde sakladığı çizimleri de vermeyi teklif ettiler."

"Halam?"

Gülümsedim. "Yalnızca tehlikelerin farkında olduğumdan emin olmak istiyor. Yarın sabah toplantı yapmamızı istedi. Yol haritası çizeceğiz. Tabii... Kreasyonun son kararları her zaman sende. Seçim senin. O da böyle söyledi."

"Sen ne dedin?"

Ona söyleyip söylememekte kararsız kalsam da sonunda doğruyu söyledim: "Senin onu dinleyeceğini söyledim."

Öyle bir gülümsedi ki neden güldüğünü çözmekte zorlandım. Bilmiş bilmiş gülüyordu, benim bilmediğim çok gizli bir sırra vâkıfmış gibi. "Ne?" dedim dayanamayarak. "Ne düşünüyorsun?"

"Duymak istemeyeceğini düşündüğüm bir şeyi."

Kafam karıştı, kaşlarım kendiliğinden çatıldı. "Söyle de ben karar vereyim."

Gülüşü genişledi ama buruklaştı da. "Onu dinlemeyeceğim, Bade. Birini zaten kaybettik. Seni de tehlikeye atamam. Dışarıda kim olduğunu bilmediğimiz katilin biri elini kolunu sallayarak dolaşıyor. Kimseyi hedef hâline getiremem. Önce katil yakalansın. Sonra..."

"Ama sorun da burada," diyerek lafını böldüm. "Böyle düşünürsek bunu her kim yaptıysa üstünü kapatabilir. Herkes unutur gider. Ama olay yeterince duyulur, kamuoyu oluşursa kimse davayı öylece kapatamaz. İş büyür. Çözülmeden bitmez. Yardım edilecek onlarca kadın da cabası üstelik..."

Devrim avucuyla yüzünü sıvazladı. Derin bir nefes aldı, yardım diler gibi önce göğe sonra da bana baktı. "Bunu düşünüyordum. Hümeyra'yı dinlemem ama seni dinlerim, Bade. O yüzden bana bunu yapma. Lütfen yapma."

Bana söylediği şey o kadar beklemediğim bir yerden geldi ki karnımdan yumruk yemişe döndüm. Neredeyse kollarımı karnıma saracak, darbenin şokundan yere yığılıp kalacaktım. Kendimi de şaşırtarak tamamen dik durmayı başardım ama gözlerim şok içinde onun gözlerindeydi. Göz bebeklerimiz arasında kimsenin anlamayacağı, kimsenin göremeyeceği bir kuşak varmış gibi hissettim. O kuşaktan tutacak, tırmanacak, gözlerine ulaşacaktım.

"Kendimi koruyacağım. Temkinli olacağım. Hepimiz öyle olacağız. Kimseye zarar gelmeyecek. Ama beni dinlemek istiyorsan kararım bu, bunu yapacağız," demeyi başardım.

Nefes almakta güçlük çekiyormuş gibi çenesini bir an için kastı, sonra uzun bir nefes verdi. "Tamam," dedi. "Sen nasıl istiyorsan. Sen ne kadar istiyorsan. Ama verdiğin sözü unutma. Kendimizi koruyacağız. Temkinli olacağız."

Biz. Biz öyle yapacaktık.

Biz bir takımdık. En başından beri.

Başı neresiydi, sonu neresiydi?

Olgun bir yaşta değildim ama küçük, genç bir kız da değildim artık. Ve bunca yıldır daha tehlikeli bir iş yapmamıştım. Hatta hiç tehlikeli bir işe kalkışmamıştım. Bu, sonu çok kötü bitebilecek bir şeydi. Çok kötü. Endişesini bu yüzden anlıyordum. Kararıma arka çıkışına en çok bu yüzden seviniyordum.

Bu, hayatım boyunca karşılaştığım en tehlikeli işti. Ve işte buna rağmen tam burası; bu çatı, Devrim'in bir adım karşısı,

hayatım boyunca kendimi en güvende hissettiğim yerdi. O sığınağa, o güvende olma hissine daha yakın olmak ihtiyacıyla hiç düşünmeden aramızdaki mesafeyi tamamen kapattım ve kollarını beline sardım, başımı göğsüne yaslayıp İstanbul manzarasına çevirdim.

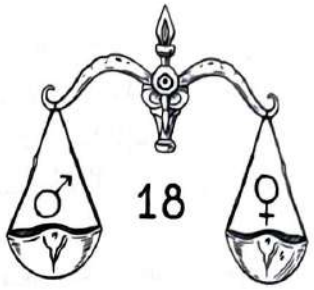
"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. *Her şey için,* diye eklemedim. Zaten bildiğini umuyordum.

Hiçbir şey söylemedi ama kollarıyla beni tamamen sardı. Bir süre yakınlığının, rüzgârın ve ben ona sarılır sarılmaz etrafımı kuşatıp üstüme bir çatı, bir ev ören şefkatli kollarının tadını çıkardım. "Burası güzel bir yermiş," diye mırıldandım.

Başımın hemen üstündeki dudakları kısa bir an için başımın tepesine, saçlarıma dokundu ve saçlarımı öptü. Gülümsediğini hissettim. Kolları beni biraz daha sardı sanki bu mümkünmüş gibi. "O zaman daha sık geliriz."

Ben de gülümsedim.

"O zaman daha sık geliriz," diye tekrarladım.

III

Çatıdan ayrılmamız güç olmuştu ama başarmıştık. Devrim beni dakikalar sonra odama bırakmış, çizimlerime ve Ekin'in çizimlerinin üzerine eğilmemi rica etmişti. Haklıydı. Bu işler kendi kendine hallolmayacaktı. Ekin'in adını duyurmak istiyorum demek kolaydı. Oysa bunun için yapılması gereken onlarca iş vardı. Hepsinden önce bu yılki kreasyon, Verz'in şimdiye kadar çıkardığı en başarılı kreasyon olmalıydı. Göze çarpmak, göze hitap etmek, iyi eleştiriler almak zorundaydı.

Tüm günü şirketteki odamda, yemeden içmeden çizim yaparak, var olanlar için yeni fikirler üreterek ve revizeler yaparak geçirdim. Olaydan önce gerçekleşen toplantıda Ekin, sonbahardaki kreasyonda toprak renklerinden uzaklaşmayı önermişti. Her yıl aynı renkler ve tonlarla bir moda yakalanmaya çalışılıyordu. Aklında koyu ama pastel renkler vardı. Bol kesim pantolonlar, midi boy etekler ve rahat hırkalar ön plandaydı. Hırkaların içine giyilebilecek günlük *crop* da çizmişti ama bu zaten alışıldık bir parçaydı.

Onun çizimleri arasında en güzel parça, buz mavisi çizdiği gece elbisesiydi. Defilenin star parçasının bu olmasını istiyordum. İki

parça bir kıyafet tasarlamıştı; üst kısmı göğsün biraz altında biten straplez bir parçaydı. Buz mavisi kumaşın üzerinde altın rengi parıltılar ve sol yanında küçük bir hilal çizimi vardı. Eteği ise bel boşluğunu açık bırakarak başlıyor, hafif kabarık bir şekilde, kendi içinde kıvrımlar yapıp desenler oluşturarak aşağı kadar iniyordu.

Yetenekliydi. Çok güzel çizmişti. Bu kıyafeti onun giydiğini görmeyi çok isterdim.

Ertesi gün, Hümeyra Hanım'ın buyurduğu gibi küçük ve gizli bir toplantı gerçekleştirdik. Temayı Ekin'in istediği gibi yapma konusunda tamamen hemfikirdik, bu yüzden direkt olarak işe koyulduk. Hümeyra Hanım kendi çizimlerini ortaya serdi ve içlerinden kreasyona girebilecek olanları öne çıkardı. Devrim de aynı şekilde kendi çizimlerini ekledi. Ekin'in taslak hâlindeki çizimlerini inceleyip beyin fırtınası yaparak ortaya nasıl şeyler çıkarabileceğimizi konuştuk.

Son olarak Hümeyra Hanım bana döndü. "Kimseye bu iltiması geçmezdim. Ama üç parça, Bade. Üç parça hakkın var. En iyi çizimlerini bir hafta içinde seç ya da yeniden bir şeyler çiz, umurumda değil. Beğenirsem ekleyeceğim."

Ekin'e, Ekin'in adına ve bu işe o kadar odaklanmıştım ki kendimden tamamen geçmiştim. Bu yüzden cadalozun bu cümleleri beni aniden ve beklenmedik bir şekilde etkisi altına aldı.

Benim çizimlerim.

Verz'in kreasyonunda. Dergisinde. İnternet sitesinde.

Tepki vermemeye çalışarak dudaklarımı birbirine mühürledim. Çizimlerime güveniyordum ama burası büyük bir dünyaydı. Hızlıca yer bulmam imkânsız olmalıydı. Çok didinmem gerekecekti. Zaman vermem gerekecekti. Çok beklemem gerekebilirdi. Adım sanım hiç anılmadan yıllarca, başka insanların arkasında ve peşinde çalışmam gerekebilirdi.

Ama öyle olmamıştı.

Sakince boğazımı temizlemeye çalıştım ama tek yapabildiğim, genzimden garip bir ses çıkarmak oldu. Kendimi kontrol edebilmek adına derin bir nefes aldıktan sonra sakin bir sesle Hümeyra Hanım'ı yanıtladım: "Tabii," dedim. "Haftaya önünüzde olur."

Toplantı bittiğinde eşyalarımı topladım ve Devrim'in hemen ardından toplantı odasından çıktım. *Verz. Kreasyon. Benim çizimlerim.* Kelimeler zihnimde uçuşuyor, anlam bulamıyordu. Bulacakları anlam korkutucu ve heyecan vericiydi. Hiç inandırıcı değildi. Gerçek hayat mıydı bu? Bunlar sahiden oluyor muydu?

Hümeyra Hanım'dan biraz uzaklaşınca Devrim yavaşladı ve ona yetişmemi sağladı. Yan yana geldiğimizde düşüncelerimi bölerek sol yanına, bana doğru eğildi. "Bunu kutlamak zorundayız."

Fikri bile içimde bir yerleri sızlattı. "Kutlama yapamayız," dedim kaşlarımı çatarak.

Devrim, alınmış gözlerini gözlerime dikti. "Vur patlasın çal oynasın yapmayacağız tabii ki. Ama bir yemek yeriz."

Gönülsüzce de olsa başımı salladım. Bunu reddetmek istemiyordum. İnsanın içi rahat etmiyordu ama öte yandan hayat da devam ediyordu. Yaşamı durduramaz, olan güzel ya da hüzünlü şeylerin önüne geçemezdik.

"Tamam," dedim sakince. "Bu akşam yeriz. Müsait misin?"

Devrim bu kadar hızlı ikna olmamı beklemiyormuş gibi bir an için gözlerime şaşkınlıkla baktı, sonra başıyla onayladı. "Çıkışta seni beklerim."

Günün kalanı, Verz'in önceki koleksiyonlarına bakmak, Ekin'in çizimleri arasında boğulmak, eskizler çıkarmak ve yeni bir şeyler üretmeye çalışmakla geçti. Fakat zaman geçtikçe yemeğin beklentisiyle çalışma verimim de düşüyordu. Devrim'i düşünüyor, aklımı ondan alamıyordum.

Hayatıma nasıl öyle aniden düşmüştü? Onun ofisine bir iş için yürüyen bendim belki ama beni yeniden bulan oydu. Peşime neden düşmüştü? Ofisine girip ondan iş isteyen kadınlardan biri daha değil miydim yalnızca? Neden gelmişti? Neden en başından beri hiç vazgeçmiyordu? Tüm bunları neden yaşıyorduk?

Bir an için sıradan hayatımı yaşıyordum. Bir kafede çalışıyor, eve vakitlice geliyor, Cihangir ve ailem dışında neredeyse kimseyle konuşmuyordum. Maceralara atılmıyordum. Başarmak istediğim şeyleri zihnimin arkasına atıyordum.

Bir an sonra buradaydım. Uzun ve engebeli bir yol boyunca koşuyordum. Bildiğim tek şey, bu adamın yanı başımdan hiç ayrılmadığıydı. Şirkette yanımdaydı, eve giderken yanımdaydı, yalnız kalmak istediğimde yanımdaydı. Üstelik etrafımı kuşatmıyor, beni gerçeklikten silmiyor, baskılamıyordu. Yalnızca oradaydı. Kararlarımı sorgulamıyor, ben adım atmak istediğimde önüme geçmiyordu. Orada duruyordu. Orada olduğunu hissettiriyordu. İstediğimde yardım eli uzatıyordu. Ama bu kadar. Hepsi bu kadar.

Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu, böyle bir şeyim olana dek bilmiyordum. Çok özlediğiniz birine sarılmak gibiydi. Ona sarılana dek günlerinizi geçirir, ona sarılmaya ihtiyaç duyduğunuzu fark etmezdiniz bile. Ancak vakti gelip de ona sarıldığınızda anlardınız o omuza ne kadar ihtiyaç duyduğunuzu.

Devrim'le yan yana olmak, işte buna benzer bir şeydi. O olmadan önce tam da onun durduğu yerde bir boşluk olduğunu bilmiyordum. Kötü bir boşluk değil, yalnızca, birinin gelmesini bekleyen, ona yer ayıran bir boşluk. O geldikten sonraysa öncesinde var olduğuna inanamadığım bir boşluktu bu.

Kapım, düşüncelerim bölünerek iki kez tıklatıldı. Daldığım yerden bu sesle uyandım ve irkilerek başımı kaldırıp etrafa boş boş bakındım. Saat kaç olmuştu? Hava hâlâ aydınlıktı ama yaz akşamı olduğu için yanıltırdı insanı. Saat sekizi gösteriyordu.

Bunca zamandır çalışıyor muydum?

Aklımda ikinci bir soru belirdi. Bunca zamandır Devrim'i mi düşünüyordum?

Devrim, düşüncelerimi duyuyormuş gibi haylaz ve keyifli bir gülüşle başını kapıdan içeri uzattı. "Müsait miydin?"

"Gel, gel," dedim hiç bozuntuya vermeden. Zihnim çarşamba pazarına dönmemiş de sütlimanmış gibi yapmakta üstüme yoktu

sonuçta. Sandalyemden kalktım ve dosyaları, çizimleri bir araya yerleştirip Devrim'e yürüdüm. "Nerede yiyelim?"

"Sen seversin diye makarnalarını sevdiğim bir yerde yer ayırttım. Ama canın başka bir şey istiyorsa ayarlayabilirim tabii."

Anahtarlarımı ve cüzdanımı çantamın içine yerleştirirken kaşlarım çatıldı. *Sen seversin diye. Makarna.*

Gözümün önüne yanmış, dibi tutmuş bir makarna tenceresi gelip kayboldu. Bir uzay boşluğuna düşüyormuş gibi hissederek doğruldum. Artık delirecektim. Hayatımın, yaşadığım ama sonra unuttuğum bir kısmı vardı da ben mi bilmiyordum?

Bu bir Yeşilçam filmi miydi?

Üstelik sahiden severdim. Makarnayı.

Boğazıma bir şey takılmış gibi hissettiğim için öksürdüm. Doğrulup çantamı omzuma taktım ve hiçbir şey yokmuş, her şey normalmiş, bu yaşadıklarımız tamamen olağanmış gibi Devrim'in gözlerine baktım. Bana meraklı, biraz da tedirgin gözlerle bakıyordu.

"İyi misin?"

"İyiyim," dedim hızlıca. "Ama nereden bildin sevdiğimi? Makarnayı?"

Sorum onu da gafil avlamış gibi bana bakakaldı. Sonra hızlıca toparladı, sırtını dikleştirdi ve yüzüne kendine güvenen bir tebessüm yerleştirdi. "Makarnayı herkes sever ya."

Bu nasıl bir cevaptı böyle? Makarnayı herkesin sevdiğini ima etmemişti, ne demek istediğini gayet iyi anlamıştım. Benim sevdiğimi söylemişti. Gerçekten de severdim. Çok. Çoğu zaman makarna yemek isterdim.

Ona kuşkulu gözlerle bakmaktan kendimi alamasam da konuyu uzatmak yerine önüne geçip kapıya doğru yürüdüm. "Peki bakalım. Gidelim öyleyse bahsettiğin yere."

Devrim'le ilgili, tanıştığımız günden beri genellikle yanlış çıkan birçok ön yargım vardı. Zengin, kendini beğenmiş, tüm erkekler gibi kadınları çoğu konuda kısıtlayan ve onlara

güvenmeyen tiplerden biriydi. Biraz da elitistti bana göre. Pop yerine Mozart dinliyor olması gerekirdi. Yalnızca belli başlı markaları giymesi ve bununla övünmesi gerekirdi.

Bu yüzden beni sokak arasında, içeride çoğunlukla öğrencilerin olduğu *Figen Teyze'nin Ev Yemekleri* isimli küçük işletmeye getirdiğinde şaşkınlıkla etrafa bakakalmış olmam, sanıyorum mazur görülürdü.

Yüksek tavanlar, şaraplar, büyük tabaklarda küçük porsiyonlar beklemiştim. Oysa burası, üzerinde geleneksel desenleri bulunan masa örtüleriyle ve duvar halılarıyla döşeli, kendi hâlinde bir işletmeydi.

"Harun!" Devrim'in sesi beni kendime getirdi ve seslendiği yöne baktım. Yirmili yaşların başında, ince uzun bir oğlan bize bakıyordu. Devrim'le göz göze gelince heyecanla gülümsedi ve bize doğru üç koca adım attı. "Geldin mi, abi? Köşeyi sana ayırdık."

Devrim, *Harun* dediği çocuğun sırtına hafifçe pat pat vurdu ve bana yol gösterdi. Önden, gösterdikleri yere doğru ağır ve şaşkın adımlarla ilerledim. Sarı, sakinleştirici ışıklarla aydınlatılmış mekânın en köşedeki iki kişilik masasını işaret ediyordu.

"Diğer taraflar çok gürültülü olur," diye açıkladı Devrim. "Öğrenciler bayılır buraya. Ama bu köşe şuradaki kolon yüzünden izole kalıyor. Ara ara gelip burada çalışırım. Harun'un çayı ve kahvesi bambaşkadır."

Anladığımı göstermek istercesine başımı salladım. Oturduktan sonra kısa ve öz menüye göz attık. Ben tavuklu ve mantar soslu makarna istediğimi Harun'a söyledikten sonra beklenti dolu gözlerimi Devrim'e çevirdim. Devrim düşünmesine bile gerek yokmuş gibi Harun'a döndü. "Ben bir salçalı makarna alayım, abiciğim." dedi.

Harun gittikten sonra gülmekten kendimi alamadım. "Dümdüz salçalı makarna mı?"

"Dümdüz ne demek?"

"Dümdüz yani. Evde de yapabileceğin salçalı makarna."

"Bu çok yanlış bir argüman, sevgili Bade. Buradaki bütün makarnaları evde yapabilirsin."

Haklıydı. "Evet ama daha karmaşık, *evde yapması daha zahmetli şeyler yemek yerine neden salçalı makarna* demeye çalışıyorum."

Devrim, bir çocuğa çok basit bir matematiği anlatmaya çalışıyormuş gibi sabırla ve sakince öne eğildi. "Bak canım. Önemli olan zahmet derecesi değil, bizim neyi ne kadar çok sevdiğimiz olmalı. Sence de öyle değil mi? Salçalı makarnayı en çok seviyorsam eğer, Figen Teyze'ye de gelsem, Ayşe Hatun'a da gitsem, evde de olsam onu seviyorumdur. Ve onu yerim."

Tam Devrim'in sözlerinin bittiği esnada elinde makarnalarımızla gelen Harun'a minnettar oldum çünkü antitezim yoktu. Zira ilk iki kelimeden sonrasını doğru dürüst dinleyememiştim.

Canı mıydım gerçekten?

Hey gidi koskoca Bade Kemer! Bütün dağları, ovaları geçtin, dimdik durdun da bir Devrim'de mi yıkılacaktın? Bu hâllerini de mi görecektik senin be kadın be!

İçimde ayrı tellerden çalan sesleri susturup derin bir nefes aldım. Kafam ya da kalbim ne yaşıyordu böyle? *Alo*, demek istiyordum içeri doğru. Göğüs kafesimden içeri doğru yankılana yankılana gitsin istiyordum sözlerim. *Alo! Öyle şeyler yok, duydunuz mu beni, alo!*

Dumanı tüten makarnalarla baş başa kalınca küçük bir sessizlik oluştuğunu fark ettim. Az önceki neşeli hava kaybolmuştu. Bu havayı artık tanıdığımı düşünerek, "Çıkar ağzındaki baklayı," dedim. "Ne diyeceksin?"

Devrim neşeli olmayan bir gülüş takındı. "Bir şey demeyeceğim. Soracağım ama. Beni kovalar mısın diye kestirmeye çalışıyorum."

Bakışlarım yumuşadı. "Seni kovalamam." Şartsız bir cümleydi. Bu saatten sonra ne sorarsa sorsun onu kovalayamazdım. Kollarımda derman bulacağımı zannetmiyordum.

Kısa bir an daha durduktan sonra küçük bir mırıltı hâlinde, "Cihangir'le ilgili bir sorun var mı?" diye sordu.

Elbette aklındaki buydu. *Tahmin etmeliydim* diye düşündüm. "Sorun yok. O gün konuştuk. Anlaşmalı boşanmayı kabul ediyor. Dilekçeleri gönderdik, mahkeme tarihini bekliyoruz."

"O kadar kolay mı?" diye sordu şaşkınlıkla. Hemen sonra ne dediğini fark etti. "Yani, öyle demek istemedim..."

"Yok, yok. Anladım. Ben de şaşırmıştım. İki taraf da boşanmak isteyince, ortak mülk ya da çocuk olmayınca böyle oluyormuş sanırım..." Bir an durdum ama sonra eklemeden edemedim: "Yine de diken üstündeyim. Cihangir biraz... dengesizdir. Güvenemezsin. Tamamen bitene kadar sorun çıkarmayacağına hiç emin olamıyorum. Bu kadar kolay kabul etmesi de garip geliyor."

Devrim'in kaşları çatıldı. Ağır ağır çiğnediği lokmasını yuttu ve gözlerimin içine baktı. "Yanında olmamı istediğin kadar yanındayım. Biliyorsun, değil mi?"

Biliyordum. Ama konuşamadım, yalnızca başımı sallamakla yetindim.

"Çok özel olmayacaksa..." dedi çekingen bir ses tonuyla. "Nasıl tanıştınız?"

Başım eğik, kirpiklerimin altından ona baktım. Ona neden baktım, bilmiyorum ama içimde, içini görmeye çalışan küçük bir kız çocuğu vardı. O kız çocuğu burada, bu sandalyede rahat hissediyordu. Güvende. Her şeyini anlatabilirmiş, hiçbiri için yargılanmazmış gibi güvende.

"Cihangir bizim mahallede oturuyordu. Benimkiler..." dedim sıkıntılı bir nefes vererek. "Bu his nasıl anlatılır, bilmiyorum. Aramız kötü olmadı hiçbir zaman. Ama babam evi gerçekten güçlükle geçindiriyordu. Bunu hissettirmeye özellikle çalıştığından değil ama azıcık zeki olan bir çocuk da bunun farkında olurdu. Biz de farkındaydık. Annem dışarıdan korkan, insan içine neredeyse hiç karışmayan bir kadın. Hiç de sevmez yeni insanlar tanımayı. Onu dışarıda olmama, çalışmak istememe ikna etmem

zordu. Babamı ikna etmem ise daha da zordu. Kız kısmı çalışmazdı çünkü. Suçlamıyorum, bizimkiler köyden kaçıp İstanbul'a yerleşen, sonra da hayatları boyunca geçinmeye çalışarak canını dişine takan iki insan. Ama nasıl durabilirdim ki? Kahraman'ın hep küçük de olsa bazı özgürlükleri olurdu. Çalışıp harçlığını çıkarabilirdi en basitinden. Benim evde oturmam gerekirdi." Derin bir nefes aldım. "Ne kadar uzattım."

Devrim, anlattıklarımın içine dalmış da benim kendi sözlerimi bölmemle gerçek dünyaya ayak basmış gibi gözlerini kırpıştırdı. "Anlat lütfen," dedi. Sesi yalvarır gibiydi.

Buruk bir tebessüm yerleşti dudağıma.

"Neyse işte, bizimkiler öyledir yani... İçimde hep annem gibi olmamak arzusu taşıdım. Her genç kız için de öyledir zaten. Derler ki, kızlar ömürlerini anneleri gibi olmamaya adar ama sonunda onların değişik bir versiyonuna dönüşürmüş. Bu da öyle bir hikâye sanırım. Cihangir lise çağlarımızdan beri benimle konuşmaya çalışırdı. Her seferinde reddederdim. Hiç öyle flört dönemimiz olmadı. Sözlenmeden önce bir kere bir yere gitmişliğimiz yoktur yani. Bir gün beni kenara çekip evlenme teklifi etti. Bana özgür olacağımı, istediğim gibi çalışabileceğimi, ne istersem onu yapabileceğimi söyledi. Ben rahat edecektim. Onun beni gerçekten sevdiğine de inandım. Sonuçta herkes büyük ve destansı bir aşkla evlenmek zorunda değildi. Biz de birbirimize yol arkadaşı olabilirdik. Yani annem gibi, biriyle evlenmek için köyden kaçmadım belki ama ben de bir evden kaçmak için başka biriyle evlenmiş oldum. Biliyorum, çok saçma. Hatta çok da bencilce ama hiçbir zaman onu kullanmak istememiştim. Onunla sahiden mutlu bir evliliğimiz olabileceğini ummuştum. Ama evlendikten sonra... yani her şeyin değişmesi için bir ay bile yetti. Yüzüme bakmayan, benimle ilgilenmeyen bir adam hâline geldi. Bir evin içinde iki yabancı gibiydik ama bu hayata mahkûm olduğumu düşünmüştüm hep. Ona bir kere söz verdiğimi... Ta ki..."

"Ta ki?"

Gözlerimi kaçırdım. "Ta ki işe girmem sorun olana dek. Beni babamın yaptığı gibi kısıtlamaya başlayana dek. Ve... kavga ederken o vazoyu fırlatana dek. Bana fırlatmamıştı ama bu, bir gün bana da fırlatabileceği gerçeğini değiştirmiyor."

"Tabii ki değiştirmiyor. Bunu yapmaya hakkı yoktu. Kimsenin kimseye şiddet göstermeye hakkı yoktur. İllaki sana el kaldırmasına gerek yok, ses yükseltmek olsa dahi kimsenin buna hakkı yok."

Bu konuyla ilgili daha önce hiç konuşmamıştım. Öldüresiye dövülen kadınlar varken bir vazoyu abartıyor gibi hisseden yanımdan nefret ediyordum. O yanımız yüzünden bu tarz hareketleri sineye çekiyor, sineye çektikçe daha fazlasına maruz kalıyorduk.

Şiddetin hiçbir hâlini sineye çekmemeyi kendimize borçluyduk.

"Sonuçta... işte buradayız," dedim.

Devrim haince gülümsedi. "Salçalı makarna yiyoruz."

"Sen salçalı makarna yiyorsun," diye vurguladım. "Ben ağzımın tadını biliyorum."

Devrim hayatında duyduğu en korkunç şeyi işitmiş gibi iç çekti. "Salçalı makarnaya laf söyleyemezsin!"

"Tamam, tamam," dedim gülerek. Dayanamayarak, çokça da utanarak aklımdaki soruyu sormadan edemedim: "Peki, sende gönül işleri ne âlemde bakalım?"

Devrim bu sorunun gelmesini hiç beklemiyor olmalıydı ki, çatalı havada bana bakakaldı. Hemen ardından gözleri, masanın bir köşesinde çok ilginç bir şey varmış gibi benden kaçıp oraya sabitlendi. Dudağının sağ kenarında özgür kalmak için seğirip duran bir gülüş belirdi. Birkaç saniye sonra kendini topladı ve bana, "Hazır mısın?" diye sordu.

Bir an için ilanıaşk etmesinden korkarak, "Neye?" diye sordum.

Ama o, bambaşka bir cevapla beni sahiden şaşırttı. "Olmadı hiç. Gönül işim yani."

Gözlerim ve dudaklarım aynı anda hayretle açıldı. Nasıl olmamış olabilirdi? Devrim'den bahsediyorduk! Ülkenin en zengin ailelerinden birinin varisinden. Üstelik eli yüzü de düzgündü. Düzgün ne kelime? Beynim bir *roller coaster* gibi saçmalama sekansına hızla giriş yapmıştı. Ne demek olmamıştı, arkadaş? Ne demek?

İmkânsızdı bu!

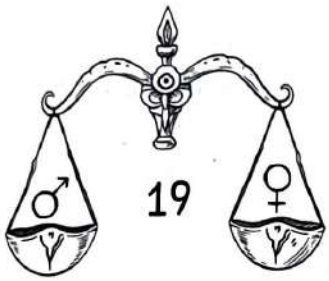
"İşte bu tepkiden nefret ediyorum," dedi sitemle. "Yani olmamış olabilir. Ne var? Denk gelmeyebilir."

Onun küçük bir çocuk gibi ettiği sitem beni güldürdü ama beynim hâlâ aynı hız trenindeydi.

"Belki de sen bu dünyaya rahip olmaya gelmişsindir," dedim neşeyle.

Devrim de benimle güldü, sonra kendi kendine fısıldadı: "*Olmadı* dedim. *Yok* demedim."

Ve ben o ince fısıltıyı, sesindeki şefkati, sitemi, huysuzluğu, sevgiyi duymamış gibi yapmak, sakince makarnamı yemeye devam etmek ve onun ne demek istediğini düşünmemek için tüm gücümü kullandım.

Yuvada Olmak

Kaşlarımı çatmış, huysuz gözlerle önündeki kâğıtlara bakıyordum. Çıldırmak üzereydim. Hümeyra cadısının üzerimde kurduğu baskı yüzünden tüm ilhamlarım kaçıp bir yerlere saklanmış gibiydi. Çizdiğim veya düşündüğüm hiçbir şeyi beğenmiyordum. Çizdiğim her şeyin ardından ofiste koca bir iç çekiş duyuluyor, ardından kâğıtlar oraya buraya savruluyordu.

Sinirlerim iyice bozulduğunda, önümdeki kâğıtları birbirine kattım. Kâğıtların kimisini buruşturdum ve sert, öfkeli hareketlerle ayağa kalkıp ofisin ortasında birkaç adım attım. Ne yapacağımı bilemeyerek burnumun kemerini tuttum ve birkaç derin nefes aldım. Halletmem gereken o kadar çok sorun vardı ki hangi birinden başlayacağımı bilmiyordum. Üstelik çizim yapmak, bu sorunların en küçüğüydü. En küçüğü! Küçükten büyüğe sıralamak gerekirse, önce çizim yapmam gerekiyordu. Sonra kalacak bir yer bulmam gerekiyordu. Ardından annemlere boşanma arifesinde olduğumu mutlaka söylemem gerekiyordu. Ah ve sonra boşanmam gerekiyordu, sahiden! Ayrıca Ekin'in katilini bulmakla ilgili de elim kolum tamamen bağlıydı çünkü

evet, bildiniz. Hiçbir şey saçma sapan bir polisiye dizideki kadar kolay değildi ve ben polis değildim!

Bu iş iyice sinir bozucu bir hâl almaya başlamıştı. Ben bu konuda hiçbir şey yapamazdım ama yapabilecek insanlardan da ses çıkmıyordu. Nedense bu konuda polislerin ya da avukatların canla başla çalıştıklarına ikna olamıyordum. Mutlaka işin içine rüşvet, yalan dolan girmiş olmalıydı çünkü olay şimdiden unutulmaya başlamıştı bile.

Tüm bu düşünceler, Devrim'in, artık her akşam yaptığı gibi kapımı tıklayıp önce temkinli bir tavırla başını, sonra tüm bedenini odama sokmasıyla dağıldı. Demek saat beş olmuştu. Ben boğuşurken gün yine bitivermişti.

"Ne yapıy..." Cümlesi, benim yüzümü görünce yarıda kaldı. Çatık kaşlarım ve burnumdan soluyan hâlimle Hümeyra'dan farksız görünmüyor olmalıydım. "Neyin var?" diye değiştirdi sorusunu. Hızlı adımlarla hemen yanıma geldi, kolumdan nazikçe tuttu.

"Neyim mi var? Neyim yok acaba?" Nazlı ve küçük bir kız gibi inleyip huysuz adımlarla koltuğa geçtim. "Ekin'in katiliyle ilgili bir gelişme yok. Boşanacağımı aileme hâlâ söyleyemedim. Kalacak bir yer bulamıyorum. Çizim yapamıyorum."

Uzun adımlarla yanıma gelirken, "Bir saniye, bir saniye," dedi net bir sesle. Hemen yanıma oturdu. "Neden kalacak yer bulman gerekiyor? Şu an oturduğunuz evi Cihangir mi istiyormuş?"

"Hayır," dedim aynı nazlı ses tonuyla. "Ama ev sahibi bekâra ev vermezmiş. Hele dul bir kadına hiç vermezmiş! *Kaç yıldır burada oturuyoruz, beni tanımıyor musun, İsmet abi?* dedim ama dinletemedim. Bıktım bu cahillikten."

Devrim bir süre sessiz kaldı. Sonra, "Bir ev var," diye mırıldandı.

Kaşlarım çatıldı. "Kiralık mı?"

"Öyle değil de... Bundan iki ay önce ben almıştım. Yatırım olsun diye. Benim yani ama kimse bilmiyor aslında."

Kaşlarım daha da çatıldı. "Devrim... Böyle bir yardım..."

"İstemiyorsun, falan falan... Biliyorum. Ama ev bomboş duruyor. Kiraya verme gibi bir niyetim yok. İçinde eşyalar var. Yani boşa duran bir şey kullanılmış olacak aslında."

Devrim'in bu ses tonunu biliyordum. Bu ses tonuyla ve böyle mantıklı açıklamalarla beni her şeye ikna edebilirmiş gibi davranmasından nefret ediyordum.

Edebilirdi çünkü.

"Devrim..." dedim yine de itiraz ederek. "En azından..."

Sözümü yine böldü. "Tamam, kira söyleyeceğim. Ama fazla bir şey olmayacak. Orta yolu bulalım. Her zamanki gibi."

Her zamanki gibi.

Yutkundum.

Bizim hep bir orta yolumuz vardı, değil mi? Didişip duruyor, asla başlangıçta hemfikir olmayı beceremiyorduk ama birbirimize sırtımızı dönmeyi de asla bilmiyorduk. Mutlaka tartışıyor, sonuna kadar konuşuyor, savunuyor ve en sonunda birbirimizi ortak bir yerde karşılamayı başarıyorduk, değil mi?

Bu düşüncenin beni gülümsettiğini, ancak Devrim'in sorusuyla fark ettim. "Neye gülüyorsun öyle?"

Yüzümde aptal, küçük bir tebessüm olduğunu fark edince ciddileşip yeniden kaşlarımı çattım. "Nasıl gülüyormuşum?"

Başını dikleştirip inada bindirdi. "Öyle işte, az önce güldüğün gibi."

Ben de başımı tıpkı onun gibi dikleştirdim. "Nasılmış o işte?"

Birbirimize bir müddet konuşmadan, inatçı gözlerle baktık. Nasıl güldüğümü biliyordum ama ne bunu dillendirmeye ne de nasıl güldüğümü bildiğimi kabullenmeye cesaretim vardı. Bu yüzden gözümü bir an olsun kırpmadım ve çenemi bir an olsun indirmedim. Savaşı kaybeden, en sonunda kendine engel olamayarak gülen Devrim oldu.

"Öyle işte," dedi yenilgi dolu bir sesle.

Ona ne düşündüğümü söylemeyi istedim. Ona ne düşündüğümü söylemeyi çok istedim hem de. Ama ortalık o kadar karışıktı ki bir de bununla başa çıkabilir miydik, bilmiyordum. Sular durulana kadar sabredebilirdim. Cihan mevzusu önce kesinlikle tamamen bitmeliydi. Hiçbir sorun çıkmayacağına emin olmalıydık. Ekin'in katili bulunmalı, parmaklıklar ardına gönderilmeliydi. Başka türlü ne içim rahat ederdi ne de tüm bunları yaşayabilirdik. İçimizde bir yerler hep kötü hissederdi.

"Peki," dedim konuyu dağıtmak için. "Eve gidip bir bakalım."

Bana zafer kazanmış bir gülüşle baktı. "Ama," dedim fazla heveslenmesini önlemek adına. "Sadece bakacağız."

Başıyla beni onayladı ama yalnızca eğlediğini adım gibi biliyordum. Yine de o evde hiç kira vermeden oturamazdım elbette. Bu konuda anlaşmamız gerekecekti.

Küçük sinir krizimi ve kalan sorunlarımı şimdilik bir kenara bıraktım ve en azından ev mevzusunu çözmek adına çantamı toparladım. Birlikte asansöre binerken, binadan çıkarken ve arabaya yerleşirken hiç konuşmadık. Devrim'in sessizliğinde tuhaf olmayan, olağan bir yan vardı. Her gününüzü birlikte geçirdiğiniz insanla, sürekli bir konu açıp konuşmak zorunda kalmadığınız insanla, yanında rahat hissettiğiniz o tek bir insanla olduğunuz zamanki gibi sessizdi. Sessiz kalmak için sessiz değildi, konuşmak isteseydi konuşurdu. Konuşmak istemiyor da değildi. Düşünmüyordu yalnızca. Rahattı. Gözlerindeki bakıştan, elini kolunu oynatışından bile belliydi bu.

Onun nasıl hissettiğini nereden bilebilirdim ki? Bunlar yalnızca birer varsayımdı. Belki de ben, kendi hislerimden kaçabilmek için hepsini topluyor, o hissediyormuş gibi yansıtıyordum. Oysa kabul etmem gereken bir şey vardı. Ben sessizdim. Ben de sessizdim. Ömrümce hiç kimsenin yanında olmadığı kadar rahattı kalbim onun yanında. Elimi kolumu oynatışımdan belliydi bu, rahatça yürüyüşümden. Farkında olmadan gömüldüğüm sessizliğimden.

Devrim'in, "Ceketim arka koltukta," diyen sesi düşüncelerimi böldü. "Telefonum cebinde kaldı, *bluetooth*'a bağlayıp müzik açmak ister misin?"

"Tabii," dedim gülümseyerek. Devrim otoparktan çıkarken siyah ceketi kucağıma koydum, ardından ceplerinden birine baktım. Boştu. Elimi diğerine attığımda iki şeyi hissettim; birincisi telefonu, ikincisi ise bir kumaş parçası.

Telefonla birlikte kumaş parçası da meydana çıkarken boğazımın sıkıştığını ve elimin titrediğini hissettim. Pembe bir kumaştı bu. Küçük, ince bir fular. Tanıdıktı. Sık sık saçlarıma bağlardım.

Ben duraksayınca, "Ne oldu?" diye sordu Devrim, bir an için gözlerime bakarak. Ellerime bakmamıştı. "Bulamadın mı? Şirkette mi bıraktım acaba?"

Fırsattan istifade ederek fuları cebine geri sıkıştırdım. Ardından hiçbir şey yokmuş gibi gülümsedim. "Hiç," dedim. "Bir an anahtarımı aldım mı diye takıldı aklıma. Telefon burada, ne yapmam gerekiyor?"

"Şifresi 2332. *Bluetooth*'u bağlayıp istediğin şarkıyı açabilirsin."

Dediklerini yapıp derin bir iç çektim. Aklım o kadar dağılmıştı ki şarkı seçecek hâlde değildim, bu yüzden ne olduğuna dahi bakmadan Devrim'in son dinlediği şarkıyı başa alıp başlattım. Araba, tanıdık bir müzikle dolarken zihnimin buzlarını çözmeye çalıştım.

Bu fularım kayıptı benim. Çok uzun zamandır kayıptı. Şirkete giderken bir kere bile takmadığıma emindim.

"Yemem ben artık bunları
Ters yüz ettim hayatımı
Yemem ben artık bunları
Ters yüz ettim hayatımı"[1]

İçimi, Devrim'in yanındayken defalarca yaşadığım tanıdık bir *dejavu* hissi kapladı. Artık bu hisse o kadar alışmıştım ki

[1] Nil Karaibrahimgil'e ait "Ben Aptal mıyım?" isimli şarkının sözleri.

hissetmediğim zaman garipsiyordum neredeyse. Ama içimde bir yerlerde, bir zamanlar bu şarkıyı Devrim'le beraber dinlediğine emin bir genç kadın vardı.

"Daha önce bu şarkıyı beraber dinledik mi?" diye sordum ama daha önce onunla herhangi bir şarkı dinlediğimizi bile zannetmiyordum.

Hemen cevap vermedi. Nil Karaibrahimgil, şarkıya "*Ben aptal mıyım?*" diye devam ederken ben de aptal olup olmadığımı düşünüyordum.

Devrim, otoparktan çıkarken, "Hayır," dedi. "Nereden çıktı bu?"

Omuz silktim ve ona yalan söylemek yerine, "Sık sık *dejavu* hissine kapılıyorum seninleyken. Sanki yaşadıklarımıza benzer şeyleri daha önce de yaşamışız gibi. Sana da oluyor mu?"

Yine uzun bir süre cevap vermedi. Ancak bir kırmızı ışığa gelip durduğunda, "Evet," dedi. "Sürekli."

Bana bakışında anlam veremediğim bir şeyler vardı. Aynı duyguyu paylaşıyor olmamıza şaşırarak, "Gerçekten mi?" diye sordum. Işık yeşile dönünce Devrim önüne döndü, yola devam etti. Ben de onun gibi yola bakarak, "Belki de önceki hayatımızda tanışıyorduk. Böyle şeylere inanmam ama bu his o kadar kuvvetli ki sanırım inanmaya başlayacağım."

Devrim hafifçe omuz silkti. Ana caddeden ayrılmış, sokaklarda ilerliyorduk. "Belki de bu his yalnızca, birbirimizi daha kolay bulabilelim diye vardır. Birbirimize daha kolay güvenebilelim diye. Doğru... Birbirimizin hayatlarında var olmamızın en doğrusu olduğunu en başından beri bilelim diye."

Arabayı sakince park etti ama dönüp bana bakmadı. Söylediklerinin ağırlığı altında, hafifçe yutkundum. "Belki de," diye fısıldadım, duyup duymadığından emin olamadan.

"Geldik."

Ön camdan sokağa baktım. "Hangisi?" diye sorarken bile, gözümün takılı kaldığı evi söyleyeceğini biliyordum.

Kucağımda duran telefonunu alırken biraz aşağıdaki pembe renkli binayı gösterdi. "Zeminin üstü. Mutfakta güzel bir balkonu da var. Gel, içeriye bakalım."

Kendimi farklı bir dünyada, farklı bir bedenin içindeymişim gibi hissederek indim arabadan. Bu sokakla, bu evle ilgili bir tuhaflık vardı. Ne olduğunu bilemediğim, ölsem çözemeyeceğim bir tuhaflık. Devrim'in adımlarını takip ettim. Önce bahçenin demir kapısını açtı, sonra binanın dış kapısını. Ardından anahtarı bana verdi. "Şunu tutar mısın bir saniye, biri arıyor."

Anahtarı elime bıraktı ve önüne geçmemi bekledi. Gözlerine bir an için baktıktan sonra telefonu açıp defilenin mekânıyla ilgili bir şeyler konuşan Devrim'i arkamda bıraktım. Merdivenden kör gözlerle çıkmaya başladım. Devrim arkamdan geliyor, telefonda oldukça net ve sert bir şekilde konuşuyordu.

Kata vardığımda Devrim'in göstermesine gerek kalmadan soldaki değil, sağdaki kapıya ilerledim ve bunu daha önce birçok kez yapmışım gibi hissederek anahtarı deliğe soktum. Kapı, bir klik sesiyle açıldı ve ben neredeyse gözlerim dolarak, ensemdeki tüm tüyler ürperirken içeri adım attım.

Devrim'in arkamdan içeri girip kapıyı kapattığını duydum ama geriye dönmedim. Telefonu kapatmıştı. Sol taraftaki, holün duvarsız ve kapısız bağlı olduğu küçük salon yumuşak renklerle tasarlanmıştı.

Tam karşımdan arkasında mutfak olduğunu bildiğim, bir şekilde bildiğim kapıdan küçük masayı görebiliyordum. Onun yanındaki kapı kapalıydı ve yatak odasına açılıyordu. Hemen sağımda küçük bir misafir odası.

Yuva. Eve baktığımda zihnimde beliren tek kelime buydu: *yuva.*

İçimde bir şeyler bozulmuş olmalıydı. Deliriyor olmalıydım. Elbette tüm bunları bilmiyordum. Bunlar birer tahmindi ve bu eve daha önce ayak basmamıştım.

Titrek adımlarla salona geçtim. Eskiden beri tek başıma yaşayacağımı umduğum, böyle küçük bir evin hayalini kurmuştum. Yıllarca, böyle bir evim olursa salonunu bu şekilde tasarlamanın hayalini kurmuştum.

Boşluk. Tüm bunların arkasında bir boşluk vardı. Bu evi biliyor olmamı da fuları da açıklayamıyordum. Tüm bunların mantıklı bir açıklaması olmak zorundaydı. Deliriyor olamazdım. Şizofren miydim acaba? Türlü hayallere, sanrılara kapılıyor olabilir miydim?

Korku dolu gözlerle Devrim'e döndüm. Karşımdaki adam gerçekti. Gerçekti, değil mi?

Sol yanım acırken, kalbimde bir tür alev yanıp büyürken başka ne yapacağımı bilemedim ve aramızdaki mesafeyi kapatıp kendimi Devrim'in kollarına bıraktım. Ağlamak istemiyordum ama gözlerim doluyordu. Neden ağladığım hakkında da bir fikrim yoktu. Kendimden habersiz bir şeyler yapmışım, bir yanım tüm bunları biliyormuş da diğer yanımın hiçbir fikri yokmuş gibi hissetmekten alamıyordum kendimi. Kişilik bölünmesi yaşıyor olabilir miydim?

Devrim, neyin var diye sormadı. Bunun yerine başını eğip kulağıma doğru huzur dolu bir sesle fısıldadı: "Sana bir müjdem var."

"Neymiş?" diye soludum göğsüne doğru.

"Yıllarca bunu hiç başaramamıştık. Çok da önemsememiştim açıkçası. Bu yıl önemli olduğu için peşini bırakmadım. Defile Çırağan'da olacak."

Nefesim kesildi.

Beni silindirle kazımak zorunda kalacağını zannettiğim göğsünden kendi rızamla ayrılıp şok içinde yüzüne baktım. "Bunu yapmadın, değil mi?"

Haylaz gülüşünü takındı. "Kolay olmadı."

Birkaç adım geri çekilip ona sırtımı döndüm ve kaçak gözyaşlarımı silip başımı ellerimin arasına aldım. Artık akışı yakalayamıyordum. Hayatım nasıl bir hâl almıştı? Bir an önce

Cihangir'le o uğursuz, bana mağara gibi hissettiren salonda oturuyordum. Bir an sonra...

Gülüşüm dudaklarımdan kaçtı. Elimi alnıma koyarken Devrim'e döndüm. "Sen nasıl bir adamsın?" diye sordum. Dudaklarımdaki gülüşü silemiyordum.

Haylaz gülüşü saltanatını korurken, "Tamamen sıradan," dedi.

Gülüşü elime alıp yüreğime bastırabileceğim bir şey olsun istedim. Yüzünü iki elimin arasına alıp onu bir çocuğu sever gibi sevmek, sonra da delicesine öpmek istedim. İstediğim tüm şeyleri bir sandığa koymak, sonra da o sandığı bir daha asla bulunamayacak bir yere; bir adaya, bir çöle, bir vahaya gömüp gizlemek istedim.

Celladım olduğunun farkındaymış gibi kurtarıcım da olmaya gönüllü bir şekilde yanımdan mutfağa geçti. "Evi gez hadi. İşleri sonra konuşuruz."

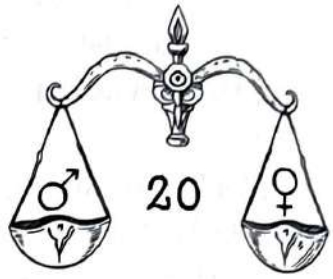
Bana kendimi toplamak için zaman verdiğini, mevzunun ev gezmekle alakası bile olmadığını biliyordum. Onu en çok da beni bu denli anladığı için seviyordum.

Bu düşünce her şeyi susturdu. Biraz önce gürültüden kopmak üzere olan zihnim, düşündüğü son şeyin şaşkınlığıyla birlikte tamamen sessizliğe büründü. Onu seviyordum.

Onu.

Daha önce hiç kimseyi sevmediğim gibi...

Onu seviyordum.

Koşulsuz Sevgi

Kendimi bildim bileli hayatımın kontrolünü elimden kaçırmışım gibi hissettiğimde etrafımı düzenlerdim. Salonu, mutfağı, odamı; hiç fark etmezdi. Bazen hepsini, bazen yalnızca birini düzenlemek her şeyi çözerdi.

Taşınmam gerekmesini de bahane ederek evi toplamaya girişmiştim. Cihangir, eşyalarını ben yokken toplamıştı. Yalnız mutfak eşyalarını, büyük eşyaları ve beyaz eşyaları ne yapacağımla ilgili hiçbir fikrim yoktu.

Yine de her şeyi paketledim. Salondan başlayarak küçük bibloları, fotoğraflarımızı ve sehpaların üstündeki örtüleri koliledim. Büyük eşyalar konusunda hak iddia etmek istemiyordum, bu yüzden onları alması gerektiğine dair Cihangir'e kısa bir mesaj attım.

Mutfağı da aynı şekilde topladım. Her bir kaşığı, çatalı; senelerdir bu evde olan en küçük eşyayı dahi topladım.

Tüm kalbimle Cihangir'in kendisi için doğru olan insanı bulmasını diliyordum. Sevilmek onun da hakkı olmalıydı. Bu dünyada yaşayan herkesin sevilmeye hakkı olmalıydı gerçi ya. Sevilmek, senelerdir karşılığını alamadığı bir sevgiyi içinde taşıyan Cihangir'in sahiden hakkıydı.

Sıra kendi kıyafetlerime geldiğinde gardırobun başına geçtim ve tüm kapaklarını açtıktan sonra ellerimi belime yerleştirdim. Çok fazla kıyafetim vardı. Çoğu ucuzluktan alınmış şeylerdi ama hepsinin de kendine göre bir tarzı vardı. Hepsini de yeri gelince giyiyordum.

Valizlerimi ortaya çıkardım ve kıyafetlerimi gruplayarak yerleştirmeye başladım. Bu kıyafetlerden ilham alarak çizim yapabilirdim belki. Acaba Devrim'in çizimleri ne âlemdeydi? Hümeyra Hanım, Ekin'in çizimlerini onun da revize etmesini ve üç parça da Devrim'in çizmesini salık vermişti. Ama Devrim bu kreasyon için çizdiklerini inatla göstermiyordu.

Acaba Devrim şu an ne yapıyordu?

Zihnimden geçen düşünceyle birlikte ellerimde bir bluz, donakaldım.

Hayır Bade, dedim kendi kendime. *Sıradan bir günde, sıradan bir anda, öylesine, onun ne yapıyor olduğunu merak edemezsin.*

Ama ediyordum işte.

Derin bir nefes alarak başımı iki yana salladım ve bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım. Bütün bunlar bitene kadar hiçbir şey yapmamaya ve bu konu üzerinde düşünmemeye net bir şekilde kararlıydım.

Kalacak yer sorunumu Devrim çözmüştü. Cüzi bir kira miktarında anlaşmıştık. Peki ya diğer sorunlar? Her şey yerle bir olmuştu. Ekin konusunda bir arpa boyu yol katedememiştik hâlâ. Polislerden hiç haber yoktu.

Annemlerle artık konuşmak zorundaydım.

Mahkeme tarihi sonunda belliydi. Bir ay sonrası için tarih vermişlerdi: aralığın ilk haftası. Defileden tam bir hafta sonraydı. Yani annemlerle artık kesinlikle konuşmak zorundaydım. Üstelik annem ya da Kahraman aniden bu eve gelirlerse? Ben konuşmadan boş evle karşılaşırlarsa işler iyice çığırından çıkardı.

Bu düşünceyle odamı toplama işini hızlandırıp akşam anneme gitmeye karar verdim. Sorunlarla ilgilenmek, zihnimi Devrim'den uzak tutmanın en kolay yoluydu.

Koca koca bavulları boşaltmam zaman alabilir diye önümüzdeki hafta giyeceklerimi ayrı bir çanta yaptıktan sonra makyaj malzemelerimi ve kalan kişisel eşyalarımı da çantama attım. Toparladığım her şeyi hole taşıdım ve odaları tek tek gezip geride kalan bir şey olup olmadığına baktım.

Bu ayrılışı duygusal bir hâle getirmek istiyordum. Öyle olması gerekiyormuş gibi geliyordu. Yıllardır birlikte olduğum adamdan ayrılmamın elbette beni üzmesi gerekmiyor muydu? Oysa hissedebildiğim tek şey rahatlamaydı. Omzumdaki bir yükü atmış, tıpkı şu koliler gibi kenara koymuş gibi hissediyordum. Elbette koliler hâlâ evin içindeydi. Mahkemeye daha vardı. Ama bu kadarı bile içimde bir rahatlama sağlıyordu.

Annemle konuşma işini mümkün olduğunca geciktirmek istesem de artık yapacak başka bir işim kalmayınca mecburen yola koyuldum. Attığım her adımda korkum büyüdü. Annem mi daha büyük tepki verecekti babam mı, bilmiyordum.

Kapıya geldiğimde bir an duraksadım. Farklı bir dünyada yaşıyor olmayı diledim. Bunun tam tersi bir dünya olabilirdi. Kadınların egemen olduğu ve her sözümüzün kanun hükmünde olduğu bir dünya olabilirdi. O zaman, boşanacağımı söylediğimde ailem beni yermek yerine karşı tarafın ne suçu olduğunu sorardı. Bir suçu olmadığını, yalnızca anlaşamadığımızı söylediğimde belki buna inanırlardı.

Kapıyı çaldım. Korkak ve ürkek bir şekilde birkaç kez tıkladım.

Küçük bir gecekondumuz vardı. İstanbul'un kenar mahallelerinden birinde, düz ve dar bir sokakta yaşıyorduk. Ben bu evde doğmuştum. Kahraman da öyle. Girişte dar, küçük bir hol vardı. Hemen sola açılan kapı, içinde eskiden kış aylarında sobanın yandığı salona açılırdı. İki yıl önce eve doğalgaz bağlanmıştı ama babam hâlâ bazen bu sobayı yakardı. Salonun hemen yanından

yeni bir kapı uzunca bir hole açılırdı. O holün sonunda benim ve Kahraman'ın birlikte büyüdüğü oda vardı. Girişinde ise annemlerin yatak odası. İki odanın arasında küçük bir banyo.

Mutfak, salonun içinde, dar bir alana sıkıştırılmıştı.

Bunun şık, nezih bir Amerikan mutfağı olduğunu söylemeyi çok isterdim ama yalnızca kısıtlı alana çok şey sığdırma çabasıydı.

İçeriden ayak sesleri duyuldu. Kahraman'ın yürüyüşünü tanıdım. Hep biraz ağır yürürdü. Ciddiyeti yürüyüşüne bile yansırdı.

Kapı açılınca tıpkı beklediğim gibi Kahraman göründü. Benden uzun boyu ve kalıplı omuzları yüzünden abim gibi görünüyor olsa da gözümde bir bebekten farksızdı. Ona çok ihtiyaç duyduğumu hissederek uzandım ve kendimi kollarına attım.

"Selam, bebeğim."

"Şöyle demesene bana," derken sesinde sitem olsa da bundan nefret etmediğini biliyordum.

Güldüm. "Nasılsın?"

"İyidir. Sen neden geldin?"

Bir sorun olup olmadığını soruyordu. Haklıydı, eve pek sık gelmezdim. Buruk bir şekilde gülümseyip geri çekildim. "Babam evde mi?" diye fısıldadım.

Kaşları iyiden iyiye çatıldı. "Kahvede. Ne oldu?"

"Annemle bir şey konuşmam lazım," dedim sıkıntılı sesimle. O esnada annem salondan başını çıkardı.

"Kim gelmiş, Kahraman? A, Bade! Hoş geldin, kızım. İçeri gelsenize, orada kalmışsınız öyle."

Kahraman'a son bir bakış atıp annemin peşinden içeri geçtim. Annem, kısa boylu ve oldukça kilolu Anadolu teyzelerinden biriydi. Elli yaşını henüz geçmemişti ama yüzündeki çizgiler ve yorgun yeşil gözleri öyle demiyordu.

Otururken, "Nasılsınız?" diye sordum.

"İyiyiz, evladım, çok şükür. Bildiğin gibi. Seni sormalı, gecenin bu vakti hayırdır?"

Gece dediği, saat henüz yediydi ama karanlık olduğu için annemin *Greenwich*'inde on ikiden sonraya tekabül ediyordu. Geciktirmenin bir anlamı olmadığını artık kabul ederek, "Size bir haberim var," dedim.

Annem ciddi gözlerini bana dikti. "Hayırdır inşallah."

Yutkundum. Bunu söylemenin kolay, kimseyi incitmeyecek ve bir kaosa yol açmayacak bir yolu var mıydı? Daha yumuşak, kulağa öyle kötü gelmeyen bir hâli... Tüm sinirlerim, parmak uçlarım dâhil tüm uzuvlarım gerilirken bir kez daha yutkundum. "Anne, biz Cihangir'le boşanıyoruz," dedim bir çırpıda.

Ofiste, şirkette net ve gür çıkan sesim kendi evimde hâlâ titrekti. Ve o titrek sesim solup gittiğinde evi, uzaya çıkmışız gibi bir sessizlik kapladı. Kahraman bile bana şaşkın gözlerle bakıyordu. Bunun onlar için ne kadar ani olduğunu anlayabiliyordum. Beni buraya bir süreç getirmiş olsa da onlar için dünyalarına aniden çarpan bir göktaşı gibi olmalıydı. Hiçbir uyarısı olmamıştı.

"Neden?" diye sordu annem sert, korumacı bir sesle. "Aldattı mı? Yoksa dövüyor mu seni?"

Kalbim göğsüme korkuyla vuruyordu. "Hayır, anne. Sadece anlaşamıyoruz artık. Sevmiyoruz da birbirimizi."

Bu iki cümle, annemin yüzündeki şefkatli ve korumacı ifadeyi sildi. Yerine küçüklüğümden hatırladığım o öfkeli hâl geldi. "Bu kadar mı? Kızım, delirdin mi sen? Bu adam eve ekmek getirmiyor mu?"

"Ben de getiriyorum."

"O apayrı bir mevzu! Evinde otur dedim sana kaç kere. Ah, ama dinletemedim ki. Boşar tabii şimdi seni."

Gözlerim dolmasın diye tüm gücümle savaşıyordum. Şimdi, burada yıkılamazdım. Burada olmazdı. "Anne," dedim sabırla. "Boşanmayı ben istedim. O beni boşamıyor. Mutlu değiliz birlikte."

"Ne yani?" dedi hınç dolu bir sesle. "Bu yaştan sonra bir de baba evine mi döneceksin? Kızım, kim alır seni bu yaştan sonra? Ne yapacaksın dul hâlinle burada?"

Hüzün ve öfke, iki ayrı duman gibi birbirine dolanıp tüm göğsümü varıyla yoğuyla doldururken derin bir iç çektim. "Ben para kazanıyorum, anne," dedim aynı sabırlı ve sabit bir ses tonuyla. "Buraya dönmeyeceğim, ayrı eve çıkacağım."

"Dul başına tek mi yaşayacaksın bir de!" derken başını eğip dizine birkaç kez vurdu. "Kızım, sen bizden ne istiyorsun?"

Asıl siz benden ne istiyorsunuz? demek istedim. Yirmi yedi yaşımı ocakta bitirecektim. Ama boşanmaya karar verdiğim anda annemin küçük kızı oluyor, yine onun isteklerine göre yaşamak zorunda kalıyordum. Yeniden onun çatısı altına girmem gerekiyordu. O nasıl istiyorsa öyle yaşamam gerekiyordu. Ben, Bade Kemer, tek başına bir birey olamıyordum. Ya Cihangir'in eşi olmak zorundaydım ya annemin ve babamın kızı.

"Anne," dedim tane tane konuşarak. "Ben yetişkinim artık, bak büyüdüm. Evli veya değil, nasıl istiyorsam öyle yaşamaya hâlâ hakkım yok mu? Para kazanıyorum, koskoca şirkette benim çizimlerime de yer veriyorlar. Bana güveniyorlar. Bu senin için hiçbir şey ifade etmiyor mu?"

Annem bana boş gözlerle baktı. "Böyle bir kızım yok benim," dedi sert bir sesle. "Hele babanı sakın bekleme. Vurur seni."

Onun bu cümlesiyle tuttuğum gözyaşlarım gözlerime doldu. "O nasıl laf, anne? Kızınım ben senin. İnsan çocuğunu her şartta, her koşulda sevmez mi?"

Bana aynı boş, cevapsız gözleriyle baktı. Düşman dışarıda değildi, dünya değildi düşman. Düşmanı içimizde taşıyorduk. Anneler ve babalar çocuklarını koşulsuz sevmesi gereken ilk insanlar değiller miydi? Öyleyse neden çocukları onların istedikleri gibi yaşamadığında, onların istedikleri hâle bürünmediğinde yüz çeviren de ilk onlar oluyordu?

Titrek bacaklarla oturduğum yerden kalktım. O gözyaşını akıtmayacaktım. "Bu dünyada yaşayan her insan gibi... Erkek ya da kadın değil, insan gibi, benim de istediğim gibi yaşamaya hakkım var. Giriş çıkış saatlerimden kıyafetime kadar her şeye karıştığınız, benimle ve bedenimle ilgili her şeyi kontrol etme hakkını kendinizde gördüğünüz bu eve dönmeyi düşünmüyorum. Tek yaşayacağım çünkü bunu yapabiliyorum. Dulum çünkü daha önce biriyle evlendim, olmadı, boşandım. Kimse Cihangir'e dul demeyecek ya da kötü gözle bakmayacak ama söz konusu ben olduğumda, söz konusu boşanmış bir kadın olduğunda elbette bu da sorun olacak. Çünkü sizin gözünüzde sorun boşanmış olmamız değil, bekâr olmamız değil, açık giyinmemiz değil, kapalı giyinmemiz değil... Kadın olmamız. Hangisini yaparsak yapalım suçluyuz ne de olsa."

İçimdekileri dökmüş olmanın hıncıyla derin bir nefes aldım. "Babama selamımı söyleyin. Cihangir'le boşanıyoruz. Yeni evime gelmek isterseniz her zaman beklerim."

Kahraman köşede oturuyordu. Oturduğumuzdan beri ona bakmamıştım. Ayrılmadan önce yalnızca ona, bir anlığına baktım. Gözleri halıda, elleri dizlerinin üzerinde birbirine kenetliydi. O koca omuzları çökmüştü. Bu duruşu tanıyordum. Bu duruşu biliyordum.

Bir şey yapmak isteyip yapamamanın çöküşüydü bu. Ben ne zaman bu evde bir kavga versem Kahraman hep böyle dururdu. Bir şey yapamıyor olmanın ağırlığı üzerinde kocaman, sanki gözle görülür bir kaya olur ve çökerdi. Ona şefkatle gülümsedim, görmedi.

Evden büyük ve hızlı adımlar atarak çıktım. Ben içerideyken hava soğumuştu. Ceketimi içeride unutmuştum.

Gözyaşları gözümden hızla akmaya başlarken ceketimi boş verdim ve kollarımı kendime sararak eve doğru yürümeye başladım. O eve gitmek istemiyordum. Topladığım eşyalarımı alıp yeni evime gitmek istiyordum. Ama bunun için arabaya ihtiyacım vardı. Akşamın bir saatinde araba bulamazdım. Eşyalarımı şimdilik arkamda bıraksam bile tek başıma da yürüyerek gidebileceğim bir yer değildi. O eve gitmek zorundaydım. Yuvam olmayan bir yerde bir gece daha uyumak zorundaydım.

Yanaklarımı dökülen gözyaşlarını sildim ve bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. Çocuk gibi ağlamaktan nefret ediyordum.

Tanıdık apartman görününce burnumu çektim ve ağlamamı durdurmaya çalıştım ama aynı anda kocaman bir taşa çarpan ayağım yüksek sesle ahlamama neden oldu. Tüm vücudum bu ânı bekliyormuş gibi sarsıldı. Kendime engel olamadan, ne olduğunu bile anlamadan sokak ortasında hıçkırarak ağlamaya başladım. Küçük bir kızken bile ağlamadığım gibi ağlıyor, kendime engel olamıyordum.

Bacaklarımın tutmadığını hissedince kaldırıma çöktüm. Aynı anda telefonum çalmaya başladı ve ekranda bir yazı belirdi: *Küçük Patron.*

Ağlamam şiddetlenirken telefonu bir kenara bıraktım. Reddetme tuşuna basmadım ama telefonu açamadım da. Zaten açsaydım da bu hâlde nasıl konuşabilirdim?

Telefon bir an için sustu, hemen ardından yeniden çalmaya başladı. Yeniden arıyordu.

Oflayarak, hıçkırıkla karışık bir nefes aldım ve kendimi durdurmaya çalıştım ama fayda etmedi. Önündeki seti çekilmiş bir barajın suları gibi gözyaşları gözümden akıyordu ve bunu nasıl durduracağıma dair bir fikrim de yoktu.

Telefon sustu. Ve sonra üçüncü kez çalmaya başladı.

Bu kez de hıçkırıkla karışık bir gülme tuttu. Telefonu elime alıp aramayı reddettim ve başımı dizlerime gömdüm. Acilen eve girmem gerekiyordu ama buradan nasıl kalkacağımla ilgili hiçbir fikrim yoktu.

Yalnızca birkaç saniye sonra telefonum titredi.

Endişelenmeye başlıyorum. (21:31)

Burnumu çektim ve kendimi derin nefesler almaya zorladım. Ne yazacağımı bilemeyerek tek kelime gönderdim.

İyiyim. (21:35)

Neden açmıyorsun?
İçimde kötü bir his var. (21:35)

Çalışıyorum.(21:38)

Senin dikkatin çalışırken
konuşunca dağılmaz ki. (21:38)

Ve hemen ardından yeniden aramaya başladı. Gözyaşlarım hâlâ tamamen durmamıştı ama artık dikkatim dağıldığı için miydi yoksa derin nefesler almak mı iyi gelmişti, bilmiyordum ama hıçkırıklarım durmuştu. Sesimi kontrol edebileceğimi düşünerek telefonu açtım. Başka türlü ikna olmayacaktı. "Efendim?" dedim mümkün olduğunca düz bir sesle. Sesim biraz kısılmıştı ama idare ederdi. Kandırabilirdim.

"Sesine ne oldu senin?"

Kandıramazmışım anlaşılan.

"Biraz nezle gibiyim," dedim sesimi iyice kısarak. "Müsait olmayabilirim, ne arıyorsun sapık gibi?" diye üste çıkmaya çalıştım.

Keyifsizce güldü. "Müsait değilim demedin. İyiyim dedin. Yine bütün savunma mekanizmalarını devreye sokmuşsun."

Cümlesi beni güldürdü ama bu gülüşe hazır olmayan boğazımdan gülüşle karışık bir hıçkırık kaçtı. Aramızda kısa bir sessizlik oldu. Sonra Devrim, "Ağlıyor musun sen?" diye fısıldadı. Sesi şefkat doluydu. Bu şefkat ölümüm olacaktı.

Cevap vermedim. Ona yalan söylemeye dilim varmadı.

Ben sessiz kalınca, "Geliyorum. Neredesin?" dedi kararlı bir sesle.

"Gelme," dedim net bir sesle, gözyaşlarımı silerken. "İyiyim dedim ya."

"Bade," diye sert bir sesle konuşmaya başladı ama lafını böldüm.

"Devrim," dedim tıpkı onun gibi. "Bir şey yok. İyiyim." Burnumu çekmeseydim bu sözler daha ikna edici olabilirdi. "Sen her yardımıma koştuğunda ben kendimi sana muhtaç küçük bir

kız çocuğu gibi hissediyorum. Kendim halledebilirim. Yapma. Gelme."

Karşıdan uzun, titrek bir iç çekiş duyuldu. Sonra da Devrim'in bir mırıltı hâlinde, şefkat dolu sesi. "Tabii ki kendin halledebilirsin. Bana muhtaç da değilsin. Bunu dünyaya da kendine de defalarca kanıtladın. Ama güçlü olmak her şeyi yalnız başına yapabilmek demek değil, Bade. *Bunu bana sen öğrettin.* Güçlü olmak, kim ne derse desin neye inanıyorsan onunla yaşamak değil mi? Güçlü olmak bu dünyanın kötülüklerine karşı savaş açmayı bilmek değil mi? Sen o savaşı binlerce kez açtın, ben yalnızca seninle cephede olmak istiyorum. Bunu bana çok göremezsin ama bir kez daha *gelme* dersen, yalnız kalmak istediğini düşündüğüm için gelmeyeceğim. Sonra da sabaha kadar uyumayacağım."

Bunu bana sen öğrettin.

Bu cümleler, gözyaşlarımı durdurdu. Şefkat hep tam aksini yaptığı için içim şaşkınlıkla doldu. Son gözyaşlarımın yanaklarımda kuruduğunu hissederken düşündüm söylediklerini. Haklı olduğunu biliyordum. Burada ağlarken yapayalnız kalmak, ne kendime ne de dünyaya bir şeyleri kanıtlardı. Mutsuzken, zayıfken, ailen sana sırtını dönmüşken ve yaraların kanıyorken yanında olmayı teklif eden birini uzaklaştırmak değildi güçlü olmak. Güçlü olmak başka bir şeydi.

Güçlü olmak az önce o evden kendine güvenen adımlarla çıkabilmiş olmaktı. Hiç istemesen de geri dönüp, *"Tamam, siz nasıl istiyorsanız öyle yapacağım. Yeter ki beni biraz sevin,"* demek istesem de kendi doğrularıma inanmak ve onları yaşamaktı. Dünyaya, doğru olduğunu düşündüğüm şeyleri göstermek ve öğretmekti.

Ben de bunu yapmıyor muydum?

Bunu bana sen öğrettin.

Ona bunu ne zaman öğretmiştim? Ona bunu benim öğrettiğime emindim. İçimde bir şeyler bunun doğru olduğunu biliyordu, söylediği şeyi hiç de yadırgamamıştı kalbim. Ama ona bunu ne zaman öğretmiştim?

"Tamam," diye fısıldadım telefona doğru. "Benim apartmanın önündeyim."

Telefon, Devrim başka hiçbir şey söylemeden kapandı. Onu beklerken yeniden ağlamaya başlamadım. Onu ayağa kalkıp evde bekleyebilirdim ama istemedim de. Kaldırımdan kalkmaya fiziksel olarak gücüm vardı ama zihinsel olarak aynı şeyi söyleyemezdim. O gelmeden kalkabilecek gibi hissetmiyordum.

Devrim, normal bir trafikte ve normal bir hızda en azından yirmi dakika süreceğini bildiğim yolu on dakikada geldi. Pahalı, gösterişli arabasını hızlıca park etti ve ceketi rüzgârda uçuşurken arabadan indi. Etrafa kısa bir an göz attı.

Evlere şenlik bir görüntüydü. Bu hâlde bunu düşünebiliyor olmam çok saçmaydı ama insan, zihnine ne düşünüp ne düşünmemesi gerektiğinin sözünü geçiremiyordu işte. Ve siyah Range Rover'ın hemen yanında, bir eli belinde diğeri sakalında, etrafa göz atıp beni arayan bu adam, evlere şenlik bir görüntüydü. Liseli bir kıza dönüşmek ve başımı elime yaslayıp hayran hayran onu seyretmek istiyordum. Oysa yetişkin bir kadın olmak ve karşımdaki görüntü beni hiç etkilememiş gibi yapmak zorundaydım.

Beni fark edince rahatlamış gibi bir nefes verdi ve hızlı adımlarla yanıma geldi. Beni kaldıracağını düşündüm ama bunun yerine, yanıma oturup bacaklarını uzattı. Bana hiç bakmadan, "Demek yıkıldığımız nokta burası," dedi.

Güldüm. "Eve de az kalmıştı hâlbuki."

Bu, onu da güldürdü. "Ne olduğunu sorabilir miyim?"

Buruk bir tebessüm dudaklarımı yokladı. "Annemlere boşanacağımı söyledim. Kötü gideceğini biliyordum ama beklediğimden de kötü geçti."

Bir şey söylemek yerine kolunu omzuma attı. Bu, içimde bir yerlerde kayışları yeniden koparsa da dolan gözlerime ağlama yasağı getirdim. Gözlerimi kapatıp başımı Devrim'in omzuna yasladım. "Biraz soluklanayım şurada. Sonra eve çıkalım."

Eli omzuma pat pat vururken, *iyi ki ona bir kez daha gelme demedim*, diye düşündüm. Dünya beni yeterince şeyden mahrum bırakıyor, yeterince kederi önüme itiyordu. Ben neden kendimi bundan mahrum bırakacaktım ki? Cephemde tek başıma savaşmak zorunda değildim. Yanımda olmaya gönüllü biri vardı. Ne olabilirdi ki?

Dünya, ah zalim dünya, sanki içimde bu soruyu sormamı bekliyormuş gibi bir hareketlilik hissettim. Gözlerimi açtım, aynı anda Devrim ayağa kalktı. Ben ne olduğunu bile anlamadan bir yumrukla geriye doğru savruldu.

Bedenimi sonunda harekete geçirebilen şey, bu adrenalin oldu. Devrim öne eğilmiş hâlde yüzünü tutarken hızla ayağa kalktım ve saldırganla Devrim'in arasına girdim.

Cihangir'di.

Burnundan soluyordu. Öfkeyle kısılmış gözleri bir bana bir Devrim'e bakıyordu. Nefes nefese kalmıştı, koşmuş gibi. "Başka biri var dememiştin!" dedi hırsla.

Ne diyeceğimi bilemeyerek ellerimi göğsüne yerleştirdim. Devrim'in de delirmemesi için dua ederek onu geriye doğru ittim. "Cihangir, sakin ol lütfen. Öyle bir şey yok."

"Nasıl öyle bir şey yok, Bade! Ben böyle oturmamışımdır sokak ortasında seninle, ben!"

Oturmamıştı tabii ki. Dışarıda bana sevgi göstermezdi ki. Elimi bile zor tutardı.

Gözlerim iyice dolarken, "Göründüğü gibi değil," dedim. "Aldatmadım seni."

Bana arkasını döndü, birkaç hırslı adımdan sonra geri döndü. "Neyse ne! Boşanalım da bitsin bu iş. Bu herif de senin gibi ruhsuz karıyı ne yapacaksa yapsın!"

Hırsla arkasını döndü ve sokağı adımlamaya başladı. Onun uzaklaşmasının verdiği rahatlıkla sessizliğini koruyan Devrim'i kontrol etme ihtiyacıyla arkamı döndüm.

Benden iki adım uzaktaydı. Çatık kaşları ve öfkeli gözleriyle, uzaklaşan Cihangir'i izliyordu. Yüzü henüz morarmaya başlamamıştı ama moraracağını biliyordum. Burnu kanıyordu.

Bunu fark etmenin telaşıyla ceplerimde peçete aradım. Telaşım onun da dikkatini çekti. "Sakin ol," dedi dünyanın en sakin sesiyle. "Kanaması durdu, biraz aktı sadece."

Ceketini çıkarıp üzerime bıraktı. Ancak o zaman titrediğimi fark ettim. Sonra yerden çantamı aldı ve sakin bir tavırla elini sırtıma koydu, önünden yürümemi sağladı. "İşine karışmak istemediğim için sessiz kaldım. Sana böyle şeyler söylenmesini kabul edebildiğimden değil."

Ne söylediği umurumda bile değildi. Onun böyle bir adam olduğunu biliyordum. Tam ona güvenebileceğinizi düşündüğünüz esnada sizi sırtınızdan vururdu. İlgisini çekerdi üzerinizden. Kızardı, sinirlenirdi. Sonra sizi, sanki özür dilemesinin yolu buymuş gibi sevgiye boğardı. O sevgi kadar insanın tüylerini ürperten bir şey daha tatmamıştım.

Önemli değildi. Ama Devrim'e vurmuştu.

Cephemde savaştığı için yara alıyordu. Başka yaralar da alacak mıydı?

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı.

Eve girene kadar cevap vermedim. Dairenin kapısını arkamızdan kapatana kadar hiçbir şey söylemedim. Ancak içeri girdikten sonra mutfağa geçtim, bir peçete buldum ve beni holün ortasında, hareketsizce bekleyen adamın karşısına geçtim.

Peçeteyle burnundan akan kanı silerken, "Benim cephemde savaştığın için yara almanı istemiyorum. Buna mecbur değilsin."

"Olmadığımı biliyorum," dedi anında, neredeyse ben cümlemi bitirmeden önce.

Elimde olmadan gülümsedim. Neşeden yoksun, hüznü yuva edinmiş tebessümüme takıldı gözleri. Anlıyordum çünkü ben de onun tüm cephelerinde, onunla birlikte savaşmak istiyordum.

Ne kadar kan kaybettiğim önemli olmadan, çiziklerimin hiçbir önemi olmadan.

"Ben de senin cephelerinde seninle savaşabilecek miyim? Yoksa bu tek taraflı bir şey mi?"

Bu sorum, gözlerini yeniden gözlerime odaklamasını sağladı. "Sen istediğin her şeyi yapabilirsin ve benim bu hayattaki en büyük ödülüm de seni cephemde savaşırken izlemek olur, Bade."

Gülüşüm genişledi. Neşe yokladı gülüşümü. "Peki ya senin gibi ben de yaralar alırsam?"

"Benim cephemde savaştığın için şükrederim. Başka cephede savaşıyor olsaydın yaralarını saramazdım ama benimleysen bunu yapabilirim. En azından deneyebilirim."

Buna sahip olmak böyle kolay mıydı? Bu hayatta böyle bir şeyim olacağını bir kere bile düşünmemiştim. Sevilmeyecektim, sevmeyecektim de. Cihangir'den ayrılsam bile 2+1 evimde, kazandığım azıcık parayla yaşlanıp gitmeyecek miydim? Benim istediğim kadar, benim istediğim yere kadar yanımda olan ve yanında olmama izin veren biri olacak mıydı sahiden hayatımda? Karşımdaki adama, katil olduğunu düşündüğüm bir adamın oğluna bu kadar güvenebiliyor olmam gerçek miydi? Gerçek dünya mıydı burası?

Arkamı dönüp yeniden mutfağa gittim ve buz aküsünü temiz bir havluya sararak geri döndüm. Devrim'i kolundan tutup salona yönlendirdim ve koltuklardan birine oturmasını işaret ettim. Sonra da yanına oturup aküyü nazikçe gözüyle burnunun arasına yerleştirdim. Şişmeye başlıyordu.

"O zaman," dedim minik, sakin bir mırıltıyla. "Benim cephemde savaştığın için şükredelim."

Bu sözüm onu neşeyle güldürdü. Gözlerimin önünde istediğini alan, şımarık bir çocuğa dönüştü.

Kaşlarımı çattım. "Öyle gülme," dedim sinirlerim bozularak.

"Nasıl?" dedi bana benim oyunumu satarak.

Yalancı bir öfkeyle gözlerine baktım. "Öyle," dedim çenemle dudaklarını göstererek. "Sakın öyle gülme."

Güldü ama uzatmadı. Elimdeki akü yüzünde, bir süre sessizce oturduk. Sonra yüzüm düşerek, "Bu gece burada kalmak istemiyorum," dedim. "Arabam yok diye kalacaktım. Madem geldin, eşyalarımla beni evime götür."

Yüzü ciddileşti, başını bir kere olumlu anlamda salladı ve hemen ayaklandı. Elimde kalan aküyü kenara bıraktım ve hâlâ omzumda olan ceketi çıkarmaya yeltendim. "Dursun," dedi. "Giy, hava soğuk."

İtiraz etmeme fırsat vermeden, kaçar gibi ayaklandı ve kolilerden birini yüklenip dışarı çıktı. Başımı, bu adamla ne yapacağımı hiç bilemediğimi düşünerek iki yana salladım ve ayaklandım. Aynı anda omzumdaki ceket yere düşünce iç cebinden de bir kâğıt düştü.

Önce kâğıdı, sonra ceketi kaldırdım. Kâğıt değildi. Bir fotoğraftı. *polaroid* fotoğraf.

Fotoğrafı tutan parmak uçlarım karıncalanırken, koltuğa yeniden oturdum. Benim fotoğrafımdı. Bir sokakta, kaldırımın hemen önünde tozpembe bir elbiseyle durmuş, kameraya gülümsüyordum. Bu fotoğrafı hatırlamıyordum ama içten içe biliyordum sanki. Çekildiğinde polaroid olmadığını biliyordum. Sonradan böyle yaptırmış olması gerekiyordu. Bunları biliyordum.

Arada hafıza kaybı mı yaşamıştım? Araba kazası mı geçirmiştim? Neden sürekli önüme, hatırlamadığım ama var olduğunu kalpten bildiğim bir dünyanın anıları seriliyordu?

Kapıdan gelen sesleri duydum. Devrim geliyordu.

Fotoğrafı hızlıca kaldırıp cebime koydum. İşin en berbat yanı şuydu ki, ona güveniyordum. Bana her neyi söylemiyorsa, her neyi anlatmıyorsa bunun bir sebebi olduğuna inanıyordum. Bu fotoğrafın bir açıklaması olduğuna emindim. En garibi de buydu.

Hiçbir şey olmamış gibi ilerledim ve ceketini yeniden giydim. Kolilerden birini aldım ve onunla birlikte aşağı taşımaya

koyuldum. Bir süre daha anlatmazsa soracaktım. Ama şimdi değil. Bugün değil. Bugün daha fazlasını kaldıramayacağıma emindim.

Eve dek bir daha ikimiz de ağzımızı açmadık. Devrim, çok yorulduğumu fark ettiği için mi hiç konuşmuyordu, bilmiyordum ama benim sahiden gücüm kalmamıştı. Önce annem, sonra Cihangir ve sonra da fotoğraf dengemi iyice şaşırmıştı. Yalnızca bir bitki çayına ve uykuya ihtiyacım vardı. Yarın yeni bir gündü. Yarın yeni planlar yapabilir, sorunlara kaldığımız yerden devam edebilirdik. Ama bugün artık uyumalıydık.

Son koliyi de yeni evimin ortasına bıraktıktan sonra doğruldum ve Devrim'in ceketini çıkarıp astım. "Bize birer fincan çay yapayım," dedim mutfağa geçerken. "Sen de otur, çok yoruldun."

İtiraz etmedi. Kendi kabuğuma çekildiğimi fark etmişti de geçmemesi gereken o sınırı geçmemek için dikkatli adımlar atıyor gibiydi.

Ona güveniyordum. Ona sahiden güveniyordum.

İkimize de birer yeşil çay demlerken bunu düşünüp durdum. Ona güveniyordum ama ortada bilmediğim bir şey vardı. Ortada bilmediğim anılar vardı. Devrim'in imalı cümlelerinde, beni çok eskiden beri tanıyışında da hep vardı o anılar ama fotoğraf... O fotoğrafı çektirdiğimi hatırlamıyordum. Emindim. Öyle bir elbise hiç giymemiştim.

İçimi kaplayan sıkıntı yoğunlaşıp durdu. Ona sormam gerektiğini biliyordum ama içimde, sorsam da anlatmayacağına dair kuvvetli bir his vardı.

Çaylarımızı aldım ve salona geçtim. "Bize yeşil çay ya..." derken sözlerim havada asılı kaldı ve salona girer girmez susmak zorunda kaldım. Devrim, salonun köşesindeki L koltuğun bir kenarına kıvrılmış, cenin pozisyonunda uyuyakalmıştı.

Çaylar elimde, salonun ortasında kalakaldım. Gülümsemek istemedim ama her şeye rağmen gülmeden de edemedim. Bu kadar kısa sürede uyuyakalabilir miydi? Kalmamalıydı. Üstelik o kadar yorgun olamazdı. Gitmemek için numara yapıyor olabilir miydi?

Sessiz adımlarla ilerledim ve koltuğun diğer kenarına oturdum. Onun çayını sehpaya bıraktım ve "Devrim," diye fısıldadım. Uyanmamasını dileyerek, uyanmasından deli gibi korkarak fısıldadım. Kıpırdamadı.

"Uykun ağır mı, bilmiyorum. Sen benim hakkımda bu kadar çok şey bilirken benim senin hakkında hiçbir şey bilmiyor olmam sence de haksızlık değil mi?"

Kıpırdamadı. Nefes alıp verişi bile değişmedi. Vazgeçtim, bitki çayımı sessizce içtim ve sonra, odadan iki pike aldım. Birini Devrim'in üstüne örttüm, gömleği ve pantolonu ile hiç rahat uyumayacağını düşündüm. "İyi geceler," diye fısıldadım, pikeyi iki yanına sıkıştırırken. Hiç tepki vermiyordu. Uykusunun sahiden de bu kadar ağır olduğunu ve beni hiç duymadığını umarak yanağına tüy gibi bir öpücük bıraktım. "Teşekkür ederim."

Doğruldum ve içeri gitmek yerine L koltuğun diğer kenarına kıvrıldım. Cebimde varlığını hissedebildiğim fotoğrafı gördükten sonra bile, benden bir şeyler sakladığına emin olmama rağmen kalbim rahattı. Ne öğrenirsem öğreneyim, Devrim'in bana zarar vermeyeceğine ve bana sırtını asla dönmeyeceğine emindim. Biz bir takımdık. Dünya yanabilir, yakıp yıkılabilirdi. Ne olursa olsun biz, birbirimize dönecek ve birbirimize güvenecektik.

Uykuya dalana dek kendime bunları söyledim ve söylediklerime inanmaya çalıştım.

21

Büyülü Danslar ve Diğer Masallar

Sonraki haftalar boyunca Devrim'le birbirimizden uzak durduk. Nedenini açıklamak güçtü. O benden neden uzak duruyordu, hiçbir fikrim yoktu. Benimse birden fazla makul sebebim vardı.

Her şeyden önemlisi, Devrim Zedavengidar, sandığının aksine yalnızca odadaki varlığıyla bile tüm dikkatimi dağıtabiliyordu. Ve Hümeyra cadalozu benden çizim bekliyordu. Kumaş bekliyordu. Fikir bekliyordu. Defile provaları izlemem gerekiyordu. Dikimleri kontrol etmem gerekiyordu. İş çoktu, ilk kez yapıyordum ve kendimi zaten yüzmeyi bilmediğim bir okyanusta gibi hissediyordum. Tüm bunların içine bir de Devrim ve onu görünce çarpan kalbim girerse hiç güçlük çekmeden çıldırabilir, Bakırköy Ruh Sağlığı ve Sinir Hastalıkları Hastanesinden güzel bir köşe beğenebilirdik.

İkinci sorun, yanımdan ayırdığımda kendimi kötü hissettiğim için sürekli çantamda duran o fotoğraftı. Devrim fotoğrafın kaybolduğunun farkında mıydı, bilmiyorum. Ama ben yanımdan hiç ayırmıyor, meydana da hiç çıkarmıyordum. Soramıyordum. Bu hengâmenin ortasında o fotoğrafı çıkarıp *bunu sen mi çektin, ne zaman çektin ve ben bunu neden hatırlamıyorum?* diye soramıyordum. Bunu sorarsam ve bir cevap alamazsam da Bakırköy Ruh Sağlığı ve Sinir Hastalıkları Hastanesinden güzel bir köşe beğenebilirdik. Hatta belki de cevap alsam bile beğenebilirdik. Seçenekler sonsuzdu.

Diğer bir sorun, henüz boşanmamış olmamdı. Devrim'e vurduğu o günden sonra Cihangir'le görüşmemiştik ve evet, kesin bir şekilde ayrılıyorduk. Mahkeme tarihimiz bile belliydi. Hissettiklerimden utanmıyordum çünkü Cihangir'le bağımız bu boşanmadan çok önce bitmişti ama kâğıt üstünde henüz gerçekleşmemiş olan boşanma, beni Devrim'den uzak durmaya itiyordu. O günkü gibi hep yan yana olursak yaşanacaklardan korkuyordum.

Ayrıca Ekin mevzusu da henüz çözülmemişti. Ve bu işle uğraşırken, Ekin'in mezarına bir kez bile yüzüm ak gidememişken ve bahsettiğimiz adamın babasının katil olma ihtimali varken... Her şeyi bir kenara bırakıp onun yüzüne sevgiyle bakamıyordum. İçim tedirgindi. Diğer hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Liste bu şekilde uzayıp gidiyordu.

Haftalar boyu yalnızlığımla, Devrim'le yalnızca toplantılarda ve şirketteki küçük karşılaşmalarımızda görüşerek çalışmaya devam ettim. Hümeyra cadolozu gecelerce uğraştığım, onlarca çizimin arasından seçtiğim ve sonra da mükemmelleştirdiğim üç çizimden yalnızca birini kreasyona almaya uygun gördü. Onu da dudak büzerek ve beni o yargılayıcı bakışlarıyla tiftik tiftik ederek.

Birlikte koltukta uyuduğumuz o günün sabahında Devrim koltukta yoktu. Şirkete erken gitmesi gerektiğini yazdığı bir not bırakmıştı. Ve sonra da bana, onunla doğru dürüst konuşabilmek için defilenin geçmesini beklemek kalmıştı. O gün, defileye on sekiz gün vardı.

On beş gün kala koridorda ilk kez karşılaşmış, gülümsemiştik birbirimize. Ama o kadar.

On gün kala bana akşam mesaj atmıştı. İsmini ekranda görünce heyecanlanmıştım ama işle ilgili bir şeydi. Çırağan'da

defilenin olacağı yere dekorlar kurulmuştu ve bunun fotoğrafını yollamıştı. Ama o kadar.

Beş gün kala çatıda karşılaşmıştık. Elimde kahvemle hava almak ve biraz olsun dinlenmek için çıktığım çatıda onu görünce omuzlarım ondan uzak durmaya çalışmanın verdiği yorgunlukla çökmüştü. Karşımdaki belki başka birisi olsaydı onun neden benimle konuşmadığını merak ederdim ama Devrim'di bu. Onun da kendince sebepleri olduğuna ve beni özlediğine bir şekilde emindim. Ve birine bu kadar güven duyuyor olmak dünyanın en korkutucu şeyiydi.

Ben sessizce aşağı inmeyi planlarken hissetmiş gibi arkasını döndü ve bana uzaktan, kara gözlerinde özlem dolu bir ifadeyle baktı. Ben ağzımı açıp bir şeyler söylemekten çok uzaktım ama o, üç uzun adımda yanıma geldi. Elini uzattı, yüzüme düşen bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Şu defile bir geçsin," diye fısıldadı.

Bu cümle beni güldürdü. On sekiz gündür kendi kendime en çok tekrarladığım cümleydi bu. "Bir de mahkeme," diye ekledim.

Başını salladı, pek de neşeli olmayan bir tebessüm hediye etti bana. Başka bir şey söylemeden merdivenlerden indi.

Sonraki beş gün onu bir kez bile görmedim. Kıyafetler hazırdı. Çizimleri tartışmamız ya da toplantı yapmamız gerekmiyordu. İşin organizasyon kısmıyla Devrim ve başka bir ekip ilgileniyordu. Hümeyra Hanım şimdiden bahar kreasyonuna başlamamız gerektiğini söylüyordu ama umurumda değildi. Şu an bunu yapabilecek hâlde değildik. Önce... Önce defilenin geçmesi gerekiyordu.

Beş gün sonra, evimde önümde bir kutuyla duruyordum. Kutu masanın üzerindeydi ve henüz kutuyu açma cesareti gösterememiş olan ben, salonun ortasında dikiliyordum. Dün, daha önce görmediğim bir çalışan ben şirketten çıkarken tutuşturmuştu bu kutuyu elime. "Devrim Bey yolladı," demişti.

Üzerinde not vardı. *Dilersen bunu giyebilirsin. Yalnızca dilersen.*

İçinden ne çıkacağına dair bir fikrim yoktu. Ama lanet defileye yetişmem gerekiyorsa artık kutuyu açmam gerekiyordu.

Başta, elbisenin ne özelliği olduğunu anlamadım. Bizler bu defileyi oluşturan insanlardık. Hümeyra Hanım oldukça şık giyinmem gerektiği konusunda netti. Nitekim bu elbise, bahsettiği kriterlere oldukça uygun görünüyordu. Uzun kolları ve yakası boyunca transparan kumaş kullanılmıştı. Derin dekoltesi boyunca ağlar azalıyor, oradan itibaren üzeri taşlı siyah kumaş bele dek daralarak iniyordu. Belden itibaren yine hafifçe bollaşıyor, taşlarıyla birlikte yere kadar uzanıyordu. Şıktı. Zarifti.

Başta yalnızca, Devrim'in bana güzel bir elbise hediye ettiğini düşündüm. Ama sonra zihnimde çaktı şimşekler. Bu elbiseyi daha önce görmüştüm. Onun çizim defterinde görmüştüm. Bana kendi tasarladığı bir elbiseyi hediye ediyordu.

Gülmekten kendimi alamadım ve ağlamamak için gözlerimi kırpıştırdım. Defileye geç kalamazdım, hızlı adımlarla odama geçtim. Bu elbiseye sade, net bir makyaj gerekiyordu. Bu yüzden ten makyajımı özenle yaptıktan sonra göz kalemimi çektim, kirpiklerimi uzattım ve makyajıma pembe bir rujla noktayı koydum. Ardından elbisemi giydim, saçımı sade bir balerin topuzu yaptım.

Bu hâlde toplu taşıma kullanmam imkânsız olduğu için bir taksi çağırıp ışınlanabiliyor olmayı dileyerek yol boyunca kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Her şey güzel olacaktı. Hiçbir sıkıntı çıkmayacaktı.

Çırağan'a hiç gitmemiştim. Bu yüzden beni kapıda bekleyen Devrim'e minnettardım. Yol boyunca, sarayın içinde kaybolma korkusu yaşamıştım. Şimdi en azından bu ihtimali elemiştik.

Devrim, beni yalnızca bir şort ve tişörtle bile bir kız çocuğuna çevirebilecek kudrete sahip olmasına rağmen simsiyah takım elbisesi ile önümde duruyordu. Gömleği dâhil siyahlara bürünmüştü. Sıradan bir günden birkaç ufak farkı vardı. Saçlarını geriye doğru yatırmıştı. Parmaklarına birkaç tane gümüş yüzük geçirmişti. Özenle tıraş olmuştu. Yanakları yumuşacık olmalıydı.

Son düşünceyi zihnimden süpürgeyle kovalamak istedim.

"Selam," dedim gergin çıkan sesimle birlikte.

"Hoş geldin," dedi ciddiyet ve mesafeyle. "İçeri geçelim hızlıca."

Başımı sallayıp uzattığı koluna girdim. Birlikte bahçeyi geçtik. İnsanların fotoğraf çektiğini ayırt ediyordum, bazıları basın mensubuydu üstelik. Bu pazar magazinlere de mi düşecektik? Hiçbir fikrim yoktu. Şu an yaşanan her şey konusunda oldukça acemiydim.

Devrim, zihnimden geçenleri hissetmiş gibi, "Defileden önce birkaç dans gösterisi ve küçük bir kokteyl olacak," dedi. "Sonra defile başlayacak. Normalde defile bittikten sonra insanlar etrafta takılır, modelleri ve bizleri tebrik eder. Misafirler dağıldıktan sonra bazen modeller *after* yaparlar. Bugün böyle şeyler olur mu, bilmiyorum. Defile sonrası Hümeyra Hanım mikrofonu eline alacağını söyledi."

Başımı anlayışla salladım. "Yanımdan ayrılmana gerek yok," dedi anlayışlı bir ses tonuyla. "Birlikte hareket ederiz."

"Anlaştık," diye fısıldadım.

Ve sonra beni, tamamen yabancı olduğum o dünyaya dâhil etti. İnsanlarla durmaksızın konuşuyorduk. Çoğu tarafından tebrik ediliyorduk. Hiç kimse Ekin'i hatırlamıyordu. Hiç kimse Ekin için taziyelerini iletmiyordu.

Sabrettim. Kalbimde beklentiyle, vücudumdaki her hücre gerim gerim gerilirken bekledim. Dans gösterisi boyunca bekledim, insanlar tebrikleşirken bekledim. Devrim, güç vermek için kolumu hafifçe sıkarken bekledim.

Biz, bir derginin editörü ve eşiyle sohbet ederken sahnede vals yapan çift indi ama yavaş müzik solup gitmedi. Buraya geldiğimden beri ondan yana bakmaktan itinayla kaçındığım Ahmet Bey, Hümeyra Hanım'ı dansa kaldırdı. Ya bugün, tüm magazin buradayken yapacağımız konuşmadan sonra bile hiçbir etkimiz olmazsa ve dosya kapanırsa, o zaman ne yapacaktım? Babasını Ekin'le gördüğümü Devrim'e o zaman söyleyecek miydim? Söyleyebilir miydim, böyle bir şey nasıl söylenirdi ki?

Dikkatimi Devrim dağıttı. Editöre ve eşine veda ettikten sonra elini kibar bir şekilde bana uzattı. "Gelenektir, babam hep halamı kaldırır dansa. Birlikte yaptıkları işin şerefine. Biz de takım olmamızın şerefine dans edelim," dedi.

Önümde elini uzatmış, bekliyordu. Bu teklife nasıl hayır diyebilirdim ki?

Elini tuttuğum anda oldu her şey. Piste attığımız on adım esnasında bir ömür gibi canlandı zihnimde.

"Neye gülüyorsun?" diye sordum ona bir adım yaklaşarak.

Cesur gözlerle başını kaldırdı. "Fotoğrafını çekmek istiyorum. İzin verir misin?"

İçimi bir sıcaklık kapladı.

Dünya tersine döndü, sonra yeniden kendi yörüngesine yerleşti. Önce fotoğrafı hatırladım: nasıl çektiğini. Sonra o gün nereye gittiğimizi. Düştüğüm o harika dünyayı. Onu bir karakoldan toplamak zorunda kalışımı. Birlikte daha önce de çalışmış olmamızı. Çizimlerinin hep harika oluşunu. Hiçbir fikrim olmayan o dünyada şirketteki en önemli insanlardan biri oluşumu. Herkesin bana gıpta edişini. Güçsüz olmak ne demek hiç bilmeyişimi.

"Heyecanlandın mı?"

Alaycı ses tonu topuk takırtılarıma karıştı. "İnsan her gün sevgilisiyle bir nişan partisine gidip ilişkilerini resmiyete dökmüyor, tabii."

"Hiç merak etme," dedim oyunbaz bir tavırla. "Herkes seni çok sevecek."

Yalancı gülüşü salonun duvarlarına çarptı.

Piste geldiğimizde beni karşısına aldı, belimi ve elimi kibar elleriyle kavradı. O günkü gibi gülümsedi bana: göz alıcı, sakin, bilmiş.

Bana bakışında bir giz vardı. "Neden bakıyorsun öyle?"

İnatçı gözlerimi gözlerine diktim. Neredeyse aynı şekilde bakıyordu, hatırlıyordum. Öyle gizemli, öyle buğulu. "Neden bakıyorsun öyle?" diye sordum.

"Nasıl bakıyorum?" diye fısıldadı. Neden fısıldıyordu? Belki de bu dinginliği ürkütmek istemiyordu.

"Öyle," dedim cevaben.

O günkü gibi hissettiriyordu, etrafımızda kimse yokmuş gibi. Her yer karanlıkmış da ışık bir tek bizim üstümüze düşüyormuş gibi. Bir tek biz varmışız, bir de bizim masalımız varmış gibi.

"Nasıl bakıyorum?" diye sordu, bu kez fısıldamıyordu. Kaşları çatılmış, gözleri o günün hatırasıyla dolmuştu.

"Öyle," dedim aynı şekilde, aynı ses tonuyla.

"Çok güzelsin çünkü," Elimi bırakıp her iki elini de belime doladı, yadırgamadan boynuma sarıldı. "Başka bir yere bakarsam yazık olur."

Aynı cevabı vermedi. Beni kendi etrafımda bir kere döndürdü, sonra kendine çekti. Az öncekinden çok daha yakındık. Nefesini yüzümde hissedebiliyordum. "Sen neden öyle bakıyorsun peki?" diye sordu.

Yutkundum. "Başka bir yere bakarsam yazık olur çünkü." dedim.

Bir an için hareketleri duraksadı, yalnızca şaşırdığı bir an için. Sonra aynı şekilde devam etti, hatırlıyor oluşuma ihtimal vermemiş olacaktı. Ona söyleyecektim. Ona tam o esnada söylemeliydim.

Ama şarkı bitti ve büyü bozuldu. Bizler yerlerimize geçtik ve Hümeyra Hanım, yedi dakika sürecek olan defileyi yönetmek için arka tarafa geçti. Ahmet Bey kardeşine gülümsedi ve salonun diğer köşesine geçti. Tüm kalbimle kötü adamların aramızda olmamasını umdum.

Defilenin yıldızı, her yıl olduğu gibi bu yıl da Defne olacaktı. En önemli, en vurucu parçaları o taşıyacaktı. Bu yüzden açılışı onun yapmasına şaşırmadım. Arkada bir hengâme ve hazırlanma telaşı olduğuna emindim ama podyum ışıl ışıl ve sakindi. Yedi dakika boyunca, neredeyse hepsi Ekin'in çizimi olan kıyafetlerin, modellerin üzerinde sergilenmesini izlerken Devrim'e tutundum ve tüm gücümle gözyaşlarımı bastırdım.

Kapanışı, o mükemmel mavi elbise ile yapan Defne'nin ve tüm modellerin yan yana dizilip selam vermesinin ardından Hümeyra Hanım kibar bir tebessümle mikrofonu eline aldı.

"Öncelikle," dedi o her zamanki mesafeli tonuyla. "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederiz. Ayağınıza sağlık." Küçük bir esle birlikte bir an için benimle bakıştı. "2023 Sonbahar Kreasyonu, Verz için çok özel. Bildiğiniz gibi, bundan tam elli iki gün önce bir çalışanımız öldürüldü. Ekin, bu markanın sahip olduğu en iyi moda tasarımcılarından biriydi. Bugün gördüğünüz çalışmaların hemen hepsi, onun zihninden ve kaleminden dökülen çalışmalardı."

Gözlerim doldu. Nerede olursak olalım kötülük peşimizi bırakmayacaktı. Diğer dünyada Devrim, Serhat ya da bir başkası tehlike altında yaşamak zorundaydı. Burada ise Ekin ölmek zorundaydı. Toplumsal cinsiyetin ortadan kalktığı bir dünya mümkün değil miydi?

Büyücü Kadın, öyle bir dünya da var mı? En azından başka dünyalarda varsa, belki bunun umuduyla tutunabilirdik bu dünyaya da. Bir gün bizim de başarabileceğimiz gerçeğiyle.

"Ekin'i rahmetle anıyoruz," diye devam etti Hümeyra Hanım. "Bunu yapanların en kısa zamanda bulunması ve parmaklıklar ardında atılması umuduyla, bu yılki kreasyonumuzu Ekin'e adıyoruz."

İçimi bir ferahlık kapladı. Son âna dek, Hümeyra Hanım'dan emin olamadığımı o esnada fark ettim. Ahmet Bey onun kardeşiydi. Her şeyden her zaman haberi olabilirdi. Ya da yalnızca öylesine, kötülüğüne bile bile bunu yapmayabilirdi. Ama yapmıştı.

Devrim en başından beri haklıydı. O iyi bir insandı.

Hümeyra Hanım sahneden inerken Devrim kolumu kolundan çekti ve birazdan döneceğini, onu beklememi söyleyerek yanımdan ayrıldı. Kaşlarım çatıldı, akşam akmak için savaşan gözyaşlarımı silip etrafa göz attım. Ahmet Bey de yok olmuştu.

Eteklerimi topladım ve hızlı, çok hızlı adımlarla ama Devrim'le mesafemi koruyarak peşine düştüm. Nereye gittiğini görmem gerekiyordu. Biz bir takımdık, onu yalnız bırakamazdım.

Kimsenin kullanmadığı bir merdivenden çıkmaya başlayınca mesafeyi iyice açıp peşinden merdivenlerden çıktım. Bir odaya girdiğini görünce aynı şekilde ilerledim ve kapının eşiğine saklandım. Babasıyla konuşuyordu.

Ahmet Bey elbette öfke kusuyordu: "Benden habersiz nasıl böyle bir şey yaparsınız! Benim şirketimle! Benim markamla!"

"Baba," dedi Devrim sakin bir sesle. "Markayı da seni de korumak için her şeyi yapacağımı biliyorsun. Ama bu gerekliydi."

"Unutulup gitmek üzere olan bir şeyi meydana çıkardın..."

"Asıl böyle unutulup gitseydi başımız belaya girerdi. Şirketimizden biri, bizim etkinliğimizde öldü. Üstünü öylece kapattıktan sonra kimse şüphelenmeyecek miydi? Şimdi sahiplenmiş olduk. Kimse dönüp bizden şüphelenmez."

Tenim buz kesti.

Hayır, hayır, hayır...

Hayır.

Başka hiçbir şey düşünemiyordum. Hayır. Düşünebildiğim tek şey bu reddediş cümlesiydi.

Hayır, böyle yenilemezdik. Düşman yanımda değildi, değil mi? Hatırlıyordum hem. Diğer dünyayı, rüyamı hatırlıyordum. O bir sabah uyanıp da hatırlayamadığım rüyayı hatırlıyordum. Devrim'i ezelden tanıyormuşum gibi biliyordum. Bilmiyordu, değil mi? Bu işin içinde değildi, değil mi?

Hayır.

Daha fazla dinlemeye gücüm yoktu. Arkamı hırsla döndüm ve merdivenlere yöneldim ama bu hızla topuğumun çıkaracağı sesi unutmuş olmalıydım. Gözlerim yaşla dolarken, Devrim'in hemen arkamdan seslendiğini duydum. İstese bana üç adımda yetişebileceğini bilsem de hızımı artırdım. Savaşmadan yakalanmayacaktım.

Merdivenleri hızlı hızlı inip gözüm kimseyi görmeden çıkış kapısına yöneldim.

"Bade, durur musun?"

Yalvarırcasına çıkan sesi gözyaşlarımı şiddetlendirdi. Suya dayanıklı rimel sürmüş olduğum için kendimi bir kez daha tebrik ettim. Sonuçta günümüz şartlarında insan ne zaman gözyaşlarına boğulacağını bilemiyordu.

Beni bahçe kapısında yakaladı. Kolumdan tuttu ve kendine çevirdi. Yüzü ciddi, kaşları çatılı, çenesi bir bıçak gibi keskin uzun uzun ciddiyetle baktı. "Kaçmayı bırakman gerek."

Burnumu çektim. Gözyaşlarımı hırsla sildim, kolumu elinden kurtardım. "En başından beri babanı korumaya çalışıyordun."

Kaşları, mümkünmüş gibi daha da çatıldı. Gözlerinde soru işaretleri belirdi. "Tabii," dedim. "Biliyordum. Babanı gördüm, Ekin'le. Ekin ölmeden hemen önce. Aralarında bir şeyler olduğu belliydi. Sonra Ekin gitti ve ben babanın yapıp yapmadığı sorusuyla baş başa kaldım. Kimseye söyleyemedim. Biz babana karşı savaşmak zorunda kalmadan, bu iş kendiliğinden çözülsün ve gerçek katil bulunsun diye dua edip durdum. Meğer sen, en başından beri babanla birlikte bana karşı savaşıyormuşsun."

Dili tutulmuş gibi hiçbir şey söylemedi. İçimdeki zehir bir kere akmaya başlayınca durduramadım. "Sana güvendiğime inanamıyorum. Sana âşık olduğuma inanamıyorum. Beni yüzüstü bıraktığına inanamıyorum! Sakın peşimden gelme, Devrim. Beni rahat bırak. Bir candan daha değerli olan şirketinizi de alıp başınıza çalın. Beni rahat bırak bundan sonra. Yeter ki rahat bırak beni."

Yeni bir gözyaşı sol gözümden düştü ama Devrim tek kelime etmedi. Gözleri yüzümde, gözlerimde, dudaklarımda geziyor ama lanet herif tek kelime edemiyordu.

Arkamı döndüm ve İstanbul'un gözdesi olan saraydan üzerimde bir prensesin elbisesiyle koşarak çıktım. Ne yazık ki bazı masallar mutlu bitmiyordu.

Artık bir önemi olmadığını düşünerek üzerimdeki elbiseye rağmen bir otobüse atladım. Bu akşam yapacak tek bir işim vardı.

Polise ifade verecektim.

Sonra eve gidecek, başımı yorganımın altına gömecektim.

Evi düşündüğüm anda, otobüsteki insanların acıyan bakışları altında yeniden ağlamaya başladım.

Bade Kemer'in masalı ancak buraya kadar masal olabiliyordu. Gördüğüm en güzel dünya, diğer evrendeki yaşamım değildi. Gördüğüm en güzel rüyayı, ayaklarım kendi dünyama basarken görmüştüm. Ne yazık ki insan bir noktada gözlerini gerçek hayata açmak zorunda kalıyordu ve ben, yaşadığım en güzel rüyadan böyle korkunç ama böyle büyülü bir gecede uyanmak zorunda kalmıştım.

Beni Arkanda Bırakma

Devrim Zedavengidar

Beni en çok neyin mahvettiğine karar veremiyordum. Öyle çok seçenek vardı ki her birinin özenle yaralarımda katkısı olduğuna emindim.

Her şeyden önce, mutlu bir sonumuz olacağını düşündüğüm Bade Kemer, benim ezelden beri sevdiğime, bu dünyaya onu sevmeye geldiğime inandığım kadın bir daha yüzüme bile bakmayacaktı.

Hem sonra, o benim yüzüme baksa bile artık ben inancımı yitirmiştim. Bade bana asla inanmayacaktı. Onu yalnızca büyüyü bozmak için öptüğümü zannettiği o geceden beri belli ki bir arpa boyu yol katedememiştik. Ne zaman bana güvendiğine inansam, ne zaman benden şüphe etmeyeceğini düşünsem bir sonraki adımımızda, ne zaman dışarıdan bir söz duysa ya da bir yanılgıya kapılsa, şüphe ettiği ilk şey ben olacaktım. Oklarını ilk bana çevirecekti ve önce beni öldürecekti. Hep böyle yapmıştı. Bundan sonra da böyle yapacaktı. Artık ne ben onun güvenini kazanabilirdim ne de o benim güvenimi kazanabilirdi. Aynı cephede savaştığımıza inandığımızda bile biz hep birbirimize

dönmüş, birbirimizi sorguluyor olacaktık. *Tamam, Büyücü Kadın. Anladık. Artık bırak peşimizi.*

Dahası, babam bir katildi. Bunu alıp nereye koyacağımla ilgili hiçbir fikrim yoktu.

Üstelik Bade bunu da benden gizlemişti. *Bunu benden nasıl gizlerdi?*

Bade'nin o akşam polise ifade verdiğini biliyordum. Bu konuyla ilgili her şey, Bade bilmese de mutlaka kulağıma geliyordu. Şirketi ilgilendirdiği için geliyordu, içeride tanıdığım insanlar olduğu için geliyordu. Bade'yi korumak için mutlaka her şeyi bilmem gerektiğini düşünüyordum ve hiçbir bilgiyi kaçırmıyordum.

Defile gecesine kadar askıda olan ve katile dair hiçbir ipuçları olmayan polisler için defile gecesi, oyunu değiştiren iki şey oldu.

Birincisi, Bade'nin verdiği ifadeydi. Ne yazık ki bu tek başına hiçbir şeyi değiştiremezdi. Babam çoktan, set çekilmesi gereken yerlere set çekmiş, ağzından tek kelime çıkmaması gereken insanların ağzını mühürlemişti. Onunla savaşmak imkânsız olurdu, Bade için.

Fakat ikinci bir şey daha gerçekleşti. Bade gitti ve beni, henüz yeni duyduğum gerçeklerle baş başa bıraktı. Babamın Ekin'le ilişkisi vardı.

Annemle hiçbir zaman birbirlerine sadık olmadıklarını biliyordum. Annemin hiç ilişkisi olmamıştı, en azından benim bildiğim kadarıyla yoktu ama babam hiçbir zaman anneme bağlı olmamıştı ve annem de bunu her zaman bilmişti. Para uğruna, altında yaşayacak bir çatı uğruna ve konforu uğruna bunu hiçbir zaman önemsememişti. Zamanında iki şirketin ekonomik olarak birbirine destek verebilmesi için kurdukları bu evlilik, ancak bu kadar ve bu şekilde devam edebilmişti. Bunun hepimiz farkındaydık.

Babamın birlikte olacağı kişinin Ekin olacağını bir kere bile düşünmemiştim. Ne Ekin ne de babam, bunu bir kere olsun hissettirmişlerdi. Hep dışarıdan, hiçbir anlamı olmayan ilişkileri olduğunu düşünmüştüm.

Bu doğruysa, bunun Ekin'in isteğiyle olduğuna da emin olamazdık üstelik. Babam, istediği şeylere ulaşmak için yolu kendi bildiği gibi açmaktan çekinmezdi. Hiç çekinmemişti. Gücü hep uzaklara yettiği ve bir kez olsun etrafımdaki insanların zarar gördüğünü görmediğim için engel olmayı düşünmemiştim. Görmezden gelmiştim. Üstelik hepimiz ondan güçsüzdük. Ona nasıl engel olabilirdim ki?

Nasıl da yanılmıştım. Tüm olanlar en nihayetinde benim de hatamdı.

O akşam ben de polise gittim. Babamın Ekin'le ilişkisi olduğunu doğruladım. Babamın koyduğu setlerin her birini, daha büyük tehditler ve daha büyük paralarla kaldırdım. Babam hapse elbette girecekti. Bunu bizzat ben, kendi ellerimle sağlayacaktım. Ve bu gerçekleştikten sonra sözü dinlenen kişi, Ahmet Zedavengidar'ın tüm mirasının varisi olacaktı. Herkes bunun farkındaydı.

Belki sosyetenin gözünde şirketin başına geçmek için babasının kuyusunu kazan biri olarak kalacaktım ama hiç fark etmezdi. Öldürülmek ne demek, biliyordum. Bir cinsiyete savaş açılması ne demekti, yaşamıştım. Babamla değil aynı evde yaşamaya, onun elini kolunu sallayarak sokaklarda dolaşmasına bile tahammülüm yoktu.

Arama emri babamın haberi olmadan, iki gün içinde çıktı. Polisler şirkete, evimize ve sahip olduğumuz tüm mülklere bir baskın eşliğinde girerken babamın olacaklardan öyle haberi yoktu ki sabah kahvesini keyif eşliğinde yudumluyordu.

Büyük bir şeyin kapısını araladığımı biliyordum. Babamın tek suçu Ekin'i öldürmek olamazdı. Yıllardır bu dünyanın içindeydi ve benim bilmediğim bir sürü paranın arka planda döndüğüne emindim.

Nitekim evimiz darmaduman edildi. Odalar talan edildi. Miray'ın o çok eski, kocaman bebek evleri bile parçalandı. Yatak odasının parkesinin altından babamın sakladığı, çatıdaki o günün kamera kaydı ortaya çıktı. Arabasından uyuşturucu çıktı.

Bunları gözlerimle görürken yüreğim elimde, haber beklediğim tek şey şirketti.

Temiz kalan tek yer de şirketti.

Hümeyra halam izin vermemişti. Şirkete ortak olurken, yıllar önce babamı batmaktan kurtarırken ve kreasyonlarını da yapacağını söylerken tek şartı buydu. Şirket temiz kalacaktı.

Video kaydını izlemeye gücüm yoktu. Ne kendimi ne de ailemi, hissettiklerimi, güçsüzlüklerimi, babamı ele veriyor olduğumu düşünmeden yeterince çok şey yapmıştım. Videoyu izlemeye gücüm kalmamıştı ama annem, gözyaşları içinde dönmüştü karakoldan. "Onu zorluyordu," demişti koltuğa oturup montunu üstünden çıkarırken. "Kız geri geri çekilince kızı hırsından itmiş. *Bilerek itiyordu, Devrim.*"

Tüm bunlar bir kâbus gibi hissettiriyordu. Olaylar arasındaki bağlantıları dahi yakalayamıyordum. Daha az önce biz Bade'yle aynı evde, aynı koltuğun iki ayrı köşesinde uyumuyor muyduk? Daha az önce bana yeşil çay yapmıyor muydu? Nasıl olmuştu da beni yine öyle aniden arkasında bırakabilmişti?

Daha az önce ailemle sıradan bir kahvaltı sofrasında değil miydik? Tüm o büyü zırvalıkları yaşanmadan hemen önce. Babamın söylediklerine göz deviriyor, tüm umursamazlığımla hayatıma devam etmiyor muydum? Ne olmuştu da böyle aniden dağılmıştık? Miray apayrı bir yerde, güya babamdan gizleniyordu. Babam bir katil çıkıyordu. Annem, yıllarca tahammül ettiği metreslerden birini eşinin öldürdüğü gerçeğiyle baş başa kalıyordu.

Arabamın anahtarını alıp kendimi evden dışarı attım. Tam da şimdi ağlayacak bir omzum olmasını dileyerek, en çok da şimdi Bade'nin benim olmasını dileyerek ama en çok da ona ulaşamayarak arabaya atladım. Dağlar, ovalar ve bayırlar boyu araba sürmek, mümkünse dünyanın sonuna varmak ve oradan aşağı arabamla savrulmak istiyordum. Belli ki mümkün değildi. Lanet olasıca arabayı nereye kadar sürersem süreyim, dünyanın sonuna bir türlü varamıyordum.

Gözyaşları gözlerimden dökülürken kendimi bulduğum ilk yer, evimin önü oldu. *Onun evinin önü.* Salonun ışığı yanıyordu. Tüm bu olanlardan sonra, bana böylesine küsken neden hâlâ evimde kalıyordu, bilmiyordum. Belki de eşyalarını toplamak zor gelmişti. Belki de gidecek başka bir yer bulamamıştı.

Belki onun da benden başka gidecek kimsesi yoktu. Bu düşünce, gözyaşlarımı şiddetlendirdi.

Benim ondan başka gidecek kimsem yoktu çünkü.

Beni arkanda bırakma, demek istedim. Yukarı çıkıp ayaklarına kapanmak istedim. Kırık kalbimi, kırık güvenimi onarsın istedim. Ona ulaşabilmeyi, ona hemen şimdi sarılabilmeyi delicesine istedim.

Biri vardı. Ne zaman birbirimize sırtımızı dönsek ne zaman gidecek başka kapımız olmasa bize kapısını açan biri vardı. Beni kendimi bildim bileli yerden kaldıran biri vardı.

Arabayı yeniden çalıştırdım ve tanıdık orman yoluna girdim. Miray'ın olanlardan haberi yoktu. Ona nasıl açıklayacaktım? Babamla yeterince kötü şey yaşamıştı. Yeterince kötü hatırası zaten vardı. En çok da bu yüzden evde olmayışına sevindim ama bir de bunu nasıl söyleyecektim? *Babamız öldürmüş Ekin'i.* Bunu nasıl dillendirecektim?

Yolun yarısında başlayan yağmur, benim park etmemle iyice şiddetlenirken Miray'ın kapısı sanki beni bekliyormuş gibi açıldı. Bana sağanak yağan yağmurun ardından hüzünlü gözlerle baktı. Arabanın sesini mi duymuştu? Geleceğimi nasıl bilmişti?

Burnumu çekip gözlerimi sildim ve arabadan çıktım. Acele etmeden, yağan yağmur belki beni temizler, yaşadığımız kötü her şeyi alıp götürür umuduyla ağır ağır yürüdüm. Hiçbir şeyden haberi olmayan Miray, ben yaklaşınca kollarını sevgiyle açtı.

Eğilip başımı omzuna gömdüm. Ona sıkıca sarılırken yağmur hemen arkamda yağmaya devam etti. Sonsuza dek burada, Miray'ın bu küçük sığınağında kalacağımı düşünerek içeri adım attım.

Özü Tanımak

Bade Kemer

Evimde oturuyordum.

Tüm olanlardan sonra bile bu duvarlar arasında evimde hissedebiliyor olmam çok saçmaydı. Ama bu duvarlar arasında, herhangi bir yerde hissettiğimden çok daha evimde hissediyordum. Ve bundan vazgeçemiyordum. Bu evde, diğer evrende, kendi dünyamın kraliçesiydim. Yaşadığım en güzel günleri bu evde yaşamıştım.

Hayır, dedi içimden bir ses. *Yaşadığın en güzel günler onlar değildi.*

Yaşadığım en güzel günleri bu dünyada yaşamıştım. Sonu böyle bitmeseydi şayet.

Başımı iki yana salladım ve bunları aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım. Ben elimden geleni yapmıştım. Polise ifade vermiştim ve artık bu konuda yapabileceğim başka hiçbir şey yoktu. Bunu daha erken yapsaydım hayatımızda bir şey değişir miydi, bilmiyordum ama artık bunu düşünemezdim. O esnada doğrusu o gibi gelmişti. Devrim işin içindeydi, Miray işin içindeydi. Babası katil olmayabilirdi. Onlara zarar vermek istememiştim.

Şimdi ne oluyordu, ne yaşanıyordu, hiçbir fikrim yoktu. Utancımdan ve korkumdan Miray'a soramıyordum.

Devrim'e mesaj atmam ya da onu aramamsa mümkün değildi. Haber kanallarında hiçbir şey söylenmiyordu. Şirkete gitmeye yüzüm yoktu. Hümeyra Hanım beni öldürürdü şayet işe devam etmeyi düşünüyor olsaydım. Ne yazık ki düşünemiyordum. Devrim'le aynı şirkette çalışabileceğime dair hiç inancım yoktu.

Güçlü olmak bu dünyanın kötülüklerine karşı savaş açmayı bilmek değil mi? Sen o savaşı binlerce kez açtın, ben yalnızca seninle cephede olmak istiyorum.

En başından beri her şeyin yalan olduğuna inanamıyordum. Bana nasıl böyle ihanet edebilirdi? Diğer evrende yaşadıklarımızdan sonra bile mi? Orada yaşadıklarından, karakollara düştükten, kendi başına kendi ayaklarının üstünde durmak zorunda kaldıktan sonra bile mi? Güçsüz olan tarafta olmanın, cinsel bir obje olarak görülmenin, şiddet görmenin ne demek olduğunu yaşadıktan sonra bile mi?

İçi mi kötüydü yani? Özü mü kötüydü?

Buna nasıl inanabilirdim ki? Diğer dünyada ne zaman yardım eli uzatsam bana tatlı bir kedinin gözleriyle bakan adamın içi mi kötüydü? Bu dünyada, o rüyadan uyandığımız andan beri peşimde koşturan; beni tavlamak için değil, beni izlemek, yanımda olmak, ben istediğimde korumak ama ben istemediğimde de geri çekilmek için peşimde koşturan; bir şekilde hep orada olan bu adamın mı içi kötüydü? Nasıl kötüydü? Kim kötüydü, hangi kötüydü? Kötülük buysa, iyilik neydi o zaman?

Kafam patlayacak gibi hissediyordum.

Beni hiç sevmemiş miydi?

Tanıdığım, bildiğim Devrim'in koca bir yalan oluşunu kaldıramıyordum. Babası gibi, insanlara zarar veren, yalnızca kendini korumaya çalışan biri olduğuna inanamıyordum. İçimde küçük bir kız çocuğu yalanlıyordu bunu, Küçük Bade yalanlıyordu en çok. Birkaç gün geçirmemiştik ki birlikte. Aylardır yan yanaydık. En beklemediğim, en ummadığım ve hatta istemediğim anlarda dahi kollarını bana sarmamış mıydı?

Başımı bir kez daha iki yana salladım ve dizlerime gömdüm. Keşke tam da şimdi biri etrafıma küçük bir koza örseydi. Bir daha hiç çıkmazdım o kozadan. Bu dünyada çok fazla kötülük vardı. Devrim bile kötüyse, bu dünyada hiç iyilik yoktu demek ki.

Önümde duran telefonum çalsın istiyordum. Devrim arasın istiyordum. Bana hemen, şimdi, tüm bunların bir açıklaması olduğunu ve benim yanlış anladığımı söylemesini istiyordum. Ama o günden sonra bir kere bile aramamış, mesaj atmamıştı. Ben titrediğinde ya da çaldığında duyamazsam diye elimde telefonla uyurken o bir kere bile bana ulaşmaya çalışmamıştı.

Bunu düşündüğüm esnada kapı zilim çalınca aklıma çılgınca bir fikir geldi. Gelen Devrim'di belki de. Belki de günlerdir gelememesinin bir sebebi vardı ve şimdi her şeyi açıklayacaktı bana. Öyle ya, bir gariplik vardı. Düşündükçe mantıksız geliyordu. Babasıyla konuşan Devrim, gerçek Devrim olamazdı, değil mi? Bir şey olmalıydı. Bir açıklaması olmalıydı.

Hızla ayaklandım ve bu hayalperest düşüncelerle kapıyı açtım. Karşımda bir kadın duruyordu.

Daha önce tanışmadığımıza emin olduğum bir kadındı bu. Benden daha kısa, minyon tipli bir sarışındı. İkiye ayrılmış, dümdüz saçları beline dek uzanıyordu. Yüzü sade ama ustaca yapılmış bir makyajla parlıyordu. Mini eteği ve içine soktuğu gömleğiyle derli toplu, şık duruyordu.

"Kime bakmıştınız?" diye sordum, sesimde engel olamadığım hayal kırıklığıyla.

Benden yalnızca birkaç yaş küçük görünen kadının yüzü, beni görmesiyle birlikte kindar bir ifadeye büründü. Gözleri alev aldı ve kollarını göğsünde bağladı. "Merhaba, Bade," dedi ürkütücü, neredeyse korkunç bir sesle.

"Buyurun?" dedim bir adım geri çekilip kapıyı hafifçe kapatarak. "Kimsiniz?"

Yamuk, bilmiş bir tebessüm takındı. "Cihangir söyleyince inanamadım. Burada olduğumu bilse beni öldürür... Ama gelmeden edemedim. Yıllarca sen onu sev diye uğraştıktan sonra...

Her an bu evlilik kurtarılabilir diye bizi sakladıktan sonra... Meğer en başından beri onu aldatıyormuşsun. Bu, duyduğum en komik şey."

Uzun bir süre duyduklarımı algılamakta zorlandım. *Bizi sakladıktan sonra.*

Biz kimdi?

Cihangir sahiden, bana benimle evlenmek için aylarca, hatta yıllarca yalvardıktan sonra beni aldatmış mıydı? Tek gecelik bir şey de değildi üstelik. Bir ilişkisi vardı belli ki. *Bizi sakladıktan sonra.*

Ben ağzımı açıp tek kelime edemeyince, karşımdaki kadın bağladığı kollarını indirdi. "Nasılsa umursamayacağını düşünüyordu. Yine de asla bilmeni istemedi. Ama artık bu gerçeği mahkemede kullanamazsın, ne de olsa sen de aynı boku yemişsin. Ben de duramadım artık." Sevimsiz, çarpık bir gülüş takındı. "Ben ona iyi bakacağım. Yeter ki sen yakamızı bırak."

Yeter ki sen yakamızı bırak.

Yaşlar gözlerime dolsa da adını dahi öğrenemediğim bu kadın, bunu görme şerefine nail olamadan arkasını döndü ve topuklarını vura vura merdivenlerden indi. Hırsla kapattığım kapının önüne çöktüm.

Önemli değildi. Onu hiç sevmemiştim.

Yıllarımızı beraber geçirmiştik ama önemli değildi.

Onu aldattığımı sandığı için beni iki dakikada yerin dibine sokan adam, beni kim bilir ne kadar zamandır aldatıyor muydu yani? Her zaman böyleydi, her zaman suçlu da olsa üste çıkardı ama bu kadarını ben bile tahmin edemezdim.

Bir damla yaş sol gözümden düşerken başımı yeniden dizlerime gömdüm. Artık kaldıramıyordum. Her şeyin yavaşlamasına, hatta mümkünse zamanın durmasına ihtiyacım vardı. Birkaç saniye soluklanmaya ihtiyacım vardı. Devrim'in boynunda, onun kolları arasında soluklanmaya ihtiyacım vardı; benim bildiğim, benim tanıdığım Devrim'in.

Öyle biri hiç var olmamış mıydı?

Bir damla daha gözümden düşmek üzereyken çalan telefonum dikkatimi dağıttı. Yine içime dolan umutla koşarak telefonu elime aldım ama bu kez beni şaşırtan bir şekilde yanılmadım.

Miray

Saniyesinde açtım. "Alo?"

Karşıdan bir an için yanıt gelmedi. "Ağlıyor musun sen?"

"Hayır," diye yalan söyledim.

Aramızda bir sessizlik oldu. Arayan o olduğu için, söyleyecek bir şeyi olduğunu umarak bekledim. Sonunda derin bir nefes aldı. "Bade," dedi sesinde büyük bir öz güvenle. "Bunu sana asla söylememem gerekiyor. Devrim duysa beni öldürür. Ama bunu, evine geldiğim o günkü gibi düşün. O ilk gün hani, tanıştığımız. O gün de geldiğimi bilseydi beni öldürürdü. Ama benim altıncı hissim çok kuvvetlidir. Gerçekten çok. Ve inanıyorum ki sen, o beni öldürmeden önce tüm bunları çözmüş olursun."

Kaşlarım çatıldı. "Ne söyleyecekmişsin?"

Derin bir nefes sesi duyuldu. "Gidip ifade vermişsin. Babamla... Ekin'i görmüşsün. Sonra defilede duyduklarını da... anlatmışsın."

Tüm bunları yaparken Devrim'den çok Miray'dan çekindiğimi o böyle söyleyince fark ettim. Hayatımda belki de ilk kez, sığınak dediğim bir arkadaşım olmuştu. Onu da sırtından vurmuştum. "Yaptım," dedim yine de boyun eğmeyen bir sesle.

"Bu tek başına hiçbir işe yaramazdı," dedi Miray öfkeyle. "Böyle bir işe tek başına kalkışman ancak kendi hayatını boş yere riske atmana neden olurdu. Bütün bunları yapan, bir de yakalanmayan adam, seni bırakır mıydı zannediyorsun?"

"Ya ne yapsaydım?"

"Bize söyleseydin! Bana söyleseydin."

Bir şey diyemedim. Miray bir kere daha bıkkın bir nefes verdi. "Her neyse. Hiçbir işe yaramazdı yani. Senden daha akıllı olmanı beklerdim. Ama iyi ki o gün söylediklerini Devrim'e söylemişsin.

Defile çıkışında. Hiçbir fikri yoktu. Benim de yoktu. Babam senin verdiğin ifadeyi rahatlıkla hasır altı edebilirdi. Ne yazık ki aynı şey Devrim için geçerli değil."

Hayretle bir nefes çektim göğsüme. "Devrim... ifade mi verdi?"

"Babam bugün tutuklandı. Ortalık çok karışık. Haberlerde çıkmaz çünkü onu da halam hasır altı etti. Şirkete zarar gelmesin diye. Ama her şey karman çorman oldu. Halam öyle bir korumuş ki zarar gelmeyen tek şey şirket olabilir. Devrim bende kalıyor."

Hiçbir şey söyleyemedim. Zihnimde yanıp sönen tek bir cümle vardı. Tek bir şey. Çocuk gibi, bencil bir kadın gibi yalnızca tek bir şeyi düşünebiliyordum: *Bir açıklaması vardı.*

Bir açıklaması vardı. Ben Devrim'i doğru tanımıştım. Doğru adama âşık olmuştum. Doğru adamı sevmiştim.

Gözyaşlarım yeniden akmaya başladı. "Özür dilerim," dedim başka ne diyeceğimi bilemeyerek.

"Sadece bilmen gerektiğini düşündüm. Ama seni affetmiyorum, Bade. Babamı ele verdiğin için değil. Tüm bunları benden gizlediğin için affetmiyorum. Ben sana evimi açtım. Arkadaş olduğumuzu zannetmiştim. Sen en başından beri bilmem gerekenleri gizliyormuşsun benden." Dudaklarım aralandı, itiraz etmek istedim ama Miray araya girmeme izin vermedi.

"Dediğim gibi," dedi son noktayı koyar bir tavırla. "Bilmen gerek diye düşündüm."

Başka hiçbir şey söylemeden telefonu kapadı. İçimi bir sıkıntı ve huzur aynı anda kapladı.

Devrim de beni bu yüzden aramıyordu. O da bu yüzden gelmiyordu kapıma. Söz vermiştim. Aynı cephede savaştığımızı söylemiştim. Bir takım olduğumuzu söylemiştim, ona güvendiğimi söylemiştim.

Ama aslında bir an bile ona güvenir gibi davranmamıştım. En başından beri bilmesi gereken tek gerçeği ondan saklamıştım.

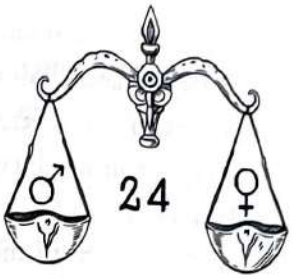
Yine de içim aydınlandı. Kalbim huzurla atarken gözyaşlarımı silip ayaklandım.

Bir açıklaması vardı. Ben Devrim konusunda yanılmamıştım.

Cephesinde savaşmak istediğim yegâne insan oydu. Beni o cepheden kovsa da oydu. Onu cephemden kovsam da cephemde savaşmasını istediğim tek insan da oydu.

Bir açıklaması vardı. Ben Devrim konusunda yanılmamıştım.

Gerisini ben hallederdim. Geri kalan her şeye gücüm yeterdi.

O Eski Hâlimden Eser Yok Şimdi

Boşanma gerçekleşene kadar Miray'ın evine gidemedim. Hem bir türlü cesaret edemedim hem de Cihangir defterini kapamadan Devrim'in karşısına çıkmak istemedim. Ona sarılmak, sıkıca sarılmak; yüzünün her yanını çılgınca öpmek ve iddialı sevgi sözcükleri fısıldamak istiyordum. Babasının suçlu olduğunu göğsünü gere gere söyleyebilecek kadar cesur ve mert olduğu için onu dizime yatırmak, gecelerce teselli etmek istiyordum. Babası olmak istiyordum gerekirse.

Bu yüzden üç gün daha sabrettim. Geçirdiğim en uzun üç gün olduğu için bu üç günün çoğunluğunda internetten Einstein'ın zamanın göreliliği teorisini araştırdım. Karmaşıktı ama onun da bu teoriyi sevgilisine kavuşmayı beklerken bulduğuna dair ciddi şüphelerim vardı.

Devrim'in sevgilim olmadığının farkındaydım. Henüz.

Siz ana fikri anladınız.

Mahkemenin olduğu gün artık çıldıracak noktaya gelmiş olarak uyandım. İçimde büyüyen Devrim özlemi ve onu görme isteği öyle bir raddeye ulaşmıştı ki kendi boşanma davam için dahi heyecanlanıp gerilemiyordum. Tek istediğim tüm bunların

bitmesiydi. Tek istediğim tüm bunların bitmesiydi ve Devrim'e koşabilmekti.

Mahkemeden önceki üç gün çok düşünmüştüm. Bu aldatılma meselesini Cihangir'e karşı kullanabilirdim. Yaptığım evliliği savunmuyordum ama sonuçta bu evliliği gerçekleştirmiştik. Üstelik Devrim'in de söylediği gibi Cihangir bu işe girerken her şeyi olduğu gibi biliyordu. Bana söyleyebilirdi, ayrılmak isteyebilirdi. Ama o sadakat içinde beni beklediği yalanını söyleyerek beni kandırmayı seçmişti.

Büyülü Dünya'dayken ben de Devrim'le yakınlaşmıştım ama bunu yapmamın tek sebebi, o dünyadan çıkışımız olmadığına inanmamdı. Bu dünyaya döneceğimi bilseydim, bağları olmayan bir kadın gibi asla davranmazdım. Üstelik bu dünyadayken de Devrim'e karşı engel olamadığım duygular beslemiştim ama hepsini içime atmıştım. Duygularımızı değiştiremezdik belki ama davranışlarımızı değiştirebilirdik. Dileğimiz gibi davranamazdık çünkü ne olursa olsun hâlâ evliydik. Bu evlilik seneler önce bitmiş olmasına rağmen evliydik.

Yine de onunla uğraşmayacaktım. Bu bilgiyi kanıtlarsam alabileceğim nafakayı ya da iddia edebileceğim tüm hakları boş verecektim. Zira istediğim tek şey bu adamı hayatımdan çıkarmaktı. Ondan gelecek parayı da başka bir şeyi de istemiyordum. Tek istediğim bir an önce yolumdan çekilmesiydi.

Bu yüzden hâkim ayrılıp ayrılmak istemediğimi yeniden sorduğunda sesim titremedi. Mahkemede bir an bile düşmedim şüpheye. İstediğim tek şey buradan koşarak çıkmak, bu evliliği sonsuza dek arkamda bırakmaktı.

Mahkemeden çıkarken onun yüzüne bile bakmayacaktım. Bildiğimi dahi söylemeyecektim. İstediğim tek şey, kaçıncı kez söylüyorum bilmiyorum, bin kere de söylesem yetmez, Devrim'e koşmaktı. Ama Cihangir, celladını aramaktan hiç kaçmayan bir maktul gibi beni bahçede durdurdu. İçimde büyük bir öfkeyle ona döndüm.

Mahkeme boyunca ondan yana bir kez bile bakmamıştım. Çökmüş görünüyordu. Biraz zayıflamıştı, gömleği bol geliyordu. Saçlarını normalde özenle yapardı ama bugün darmadumandı. Sadece, mahkemeye geldiği için olsa gerek güzel bir sakal tıraşı olmuştu. Gözlerim öfkeyle kısıldı. Beni durdurduğu için öfkeliydim. İki saniyeye daha tahammülüm yoktu.

"Ne var?" dedim içimden taşmak için bekleyen bir hınçla.

Soğuk ve üstten bir sesle, "Beni aldattın. Mahkemeye karşı bunu kullanmadım bile. Bir teşekkür bile etmeyecek misin?" dedi. Kollarını göğsünde birleştirmiş, çatık kaşları ve ciddi yüzüyle bir de minnet bekliyordu.

Kollarımı tıpkı onun gibi bağladım. Bir adım öne çıkıp topuklu giydiğime sevinerek ona üstten baktım. "Ben seni hiç aldatmadım. Ama senin beni aldattığını artık biliyorum," dedim ve tepkisini görebilmek için es verdim. Yüzü şaşkınlıkla dağıldı ve çatık kaşları araladı. İşte insanı beklemediği yerden böyle vururlardı. "Cihangir, sana yemin ederim, bir kere daha karşıma bu bitmek tükenmek bilmeyen aşk ya da aldatma safsatasıyla çıkarsan yanına bırakmam. Tek bir şey istiyorum. Peşimi bırak. Karşıma çıkma. Yolda görürsen tanıyormuş gibi bile yapma. Yalanlarını, sevgi olduğuna inandığın ama takıntıdan başka bir şey olmayan hislerini, o kadını da alıp benden çok uzak bir yere git. Defol git."

Bana bön bön bakmaya devam etti. Onun o yüzünü dağıtmak istedim. "Defol git diyorum!" diye bağırdım tekrar. Adliyenin bahçesindeki birkaç başın bize döndüğünü hissettiysem de umursamadım. Bu, Cihangir'i kendine getirmiş gibi gözlerini kırpıştırdı. Dudakları aralandı, bir şey söylemeye yüzü olup olmadığını sorgularcasına kaşlarımı çatıp bakışlarımı gözlerine diktim.

Bir adım geri çekildi. Gözlerime baktı, öfkemin veya inadımın kırılmasını bekler gibi baktı. Araya girip bir şey söylemesine izin verecek kadar gardımı indirir miyim diye baktı belki de.

İndirmedim. Onu bir daha görmek istemiyordum. Hayatım boyunca.

Sonunda pes etti. Özür diler gibi başını bir kez eğdi, sonra arkasını dönüp gitti.

Bir an daha beklemedim. Cihangir'in benden çaldığı dakikaları telafi etmek istercesine koşarak otobüse atladım. Dün Miray'dan konum istemiş, evine nasıl gidebileceğime bakmıştım. İstanbul'un gerçekten ücra bir yerindeydi. İki kez aktarma yapmam, bir noktadan sonra da taksiyle gitmem gerekiyordu.

Yol cehennem gibi geçti. O âna dek yüzeye çıkmayı başaramamış olan korkum, boşanmanın ve geri kalan her şeyin bitmesiyle yüzeye çıktı. Neye güvenerek gidiyordum Devrim'in yanına? Bana defalarca yardım eden adama, defalarca güvenmemiştim. O peri masalını, ona güvenmediğim için sonlandırmak zorunda kalmıştık. Ona güvenmediğim için babasının katil olduğunu öyle ayaküstü, bir defilenin sonunda ve benim bağırış çağırışlarımla duymak zorunda kalmıştı. Ona güvenmediğim için günlerdir konuşmuyorduk.

Beni affetmeyebilirdi. Beni sevmekten vazgeçmiş olabilir miydi? Sevgi öyle vazgeçilebilen bir şey miydi? Ben bilmezdim ki. Daha önce kimseyi böyle sevmemiştim. Ama Devrim'e olan sevgim, vazgeçilebilecek bir şeymiş gibi hissettirmiyordu. Aksine, ben bilmezken dahi oradaymış ve bundan sonra da hep orada olacakmış gibi hissettiriyordu.

Ama ya onun için öyle değilse?

Düşüncesi bile ellerimi titreten bu korkuyu kalbimden silip atabilmeyi diledim. Ama gitmek bilmedi. Oraya kuruldu, çoğaldı. Devrim beni teselli etmeden, *olur mu öyle şey* demeden de gitmeyeceğini anladım. Yine de bununla savaştım. Bu korkuyu içimde taşıyarak yürüdüm yolları. Başka bir yolda korku beni geri döndürebilirdi. Ama bu yolun sonu Devrim'e, onunla mutlu bir son ihtimaline çıkıyordu. Bu riski elbette alıyordum. Paralel evrendeki Bade'yle tek bir ortak noktamız olduğuna emindim.

O da bu riski alırdı. O da Devrim'e âşık olmuş olmalıydı. Biz her evrende buluşmuş olmalıydık.

Taksi, Miray'ın evinin önünde durduğunda derin bir nefes aldım ve taksiciye ücreti uzattım.

Onu o esnada gördüm. Dikiz aynasından gözleri parlıyordu.

"Büyücü..." diye fısıldadım.

Amca kıs kıs güldü. *Büyücü Adam da mı vardı?*

"Evladım," dedi amca güler yüzle. "Korkma. Sadece şans dilemeye geldim."

Bu, gülmeme neden oldu. "Büyücü Kadın'dan... Yani sen farklı biri misin?" diye sordum.

Amcanın kaşları çatıldı. "Eh kızım, belli değil mi! O katır inatlı kadına benzer bir yanım var mı hiç? Neyse, gazabına denk geldiniz ama paçayı iyi kurtardınız... Ya köpüğe dönüşen deniz kızı gibi olsaydınız?"

İki elim dudaklarıma gitti, boğazımdan hayret dolu bir ses çıktı. "Amca!" dedim şaşkınlıkla. "Deniz kızları da mı gerçek!"

Dünyanın en basit sorusunu sormuşum gibi gözlerini devirdi. "Saçmalama, kızım. Örnek verdik! Masal o, masal! Hadi içeri gir de bu masalın sonunu öğrenelim artık. Çatladık!"

Neşeyle güldüm ve taksiden inerken, "Teşekkürler!" dedim. "Her şey için!"

Ben iner inmez taksi arkamdan gaza bastı ve saniyeler içinde yolun sonunda kayboldu. Ağır, çekingen adımlarla kapıya gittim ve beklemenin sancımı daha da uzatacağını düşünerek hızlıca zile bastım. Kapıyı Miray açtı.

Bir süre bakıştık. Sonra bana durağan ve bunu yalnızca söylemek için söylüyormuş gibi bir ses tonuyla, "Devrim burada değil," dedi.

"Miray," dedim bıkkın bir sesle. "Saçmalama."

Omuz silkti. "Burada değil."

"Tamam," dedim inatçı bir sesle. "Beni eve de mi almayacaksın? Sana gelmiş olamaz mıyım?"

Miray'ın yüzüne hain bir tebessüm yerleşti. Dudaklarıyla "Aferin," dedikten sonra yüzü yeniden ciddileşti. "Geç tabii," dedi. O beni girişteki salona buyur ettiyse de hiç duraksamadım. Doğruca, burada kaldığım dönemde yattığım odaya doğru geniş, uzun adımlar attım. Etraf buram buram Devrim'in parfümü kokuyordu. Gülüşüme engel olamadım.

Kapıyı birkaç kez tıkladım. "Kapını aç."

Karşıdan cevap gelmedi. Hiçbir hareketlilik olmadı. Bir an için arkamda duran Miray'a baktım. O etraftayken konuşmak garip olacaktı ama artık geri adım atmak söz konusu bile olamazdı. "Devrim, liseli ergenler gibi bir kapının arkasına saklanamazsın. Kaldır kıçını. Sessiz kalabilirsin ama etraf buram buram sen kokuyor. Burada olduğunu söylemesine gerek yok kimsenin."

Sessizlik. Onu konuşturabilecek başka bir şey düşünmeye çalıştım. "Adliyeden geliyorum. Boşandım."

Koca bir sessizlik. Miray'ın yalandan öksürüğü duyuldu yalnızca. "Ben bir dışarı çıkıyorum. Dönerim hemen." Hızlı adımlarla evden çıktı.

Beni kısıtlayan son şey de ortadan kalkınca rahatlayarak bir nefes aldım. Üstümdeki montu ve çantayı çıkarıp koltuğun üstüne fırlattım. "Devrim, kapıyı kıracak hâlim yok ya. Açsana şunu."

Cevap gelmeyince kapısını var gücümle yumrukladım. "Başımıza yıkarım burayı. Yaparım, bilirsin."

"Yaparsın," dedi bir mırıltı hâlinde. Soğuk ve uzak sesi, kapının arkasından duyuldu. "Başıma yıkarsın evimi. Sonra da arkana bakmadan, hiç acımadan gidersin."

"Devrim..." derken kapının önüne çöktüm. Bu kapıyı bir süre daha açturamayacağımı kabul etmeliydim anlaşılan. Ama pekâlâ böyle de konuşabilirdik. Yan dönerek başımı kapıya yasladım ve gözlerimi yumdum. "Özür dilerim," dedim gözlerim dolarken. "Saman alevi gibiyim."

"Sönmen bir saman alevinden çok daha uzun sürdü. Neden bu kadar geç geldin?"

Gözlerimi yumdum. Çok yorgun hissediyordum. Onun yanına gelmiş olmak bile, o bana böyle küsken bile tüm kaslarımı gevşetmiş, zihnimi rahatlatmış mıydı gerçekten? "Boşanmadan gelmek istemedim," dedim. "Daha uzak durabilir miyim, bilemedim."

Cevabı uzun süre gelmedi. Bir hareketlilik oldu, kıyafet sesleri ve yaslandığım kapıda bir hareketlilik. Onun da zemine oturduğunu hayal ettim. "Ne yaparsam yapayım bana güvenmeyeceksin. Bu ilk değil," dedi.

"Sana her şeyimle güveniyorum. Benim duyduğumu duysan, sen de yanılgıya düşerdin. Babanı korumaktan bahsediyordun... Her şeyi bildiğini düşündüm. En başından beri. Onu koruduğunu... Korkunçtu."

"Ona öyle söylemeseydim, Hümeyra'nın üzerine giderdi."

"Biz derken..."

"Şirket, Bade. Şirketi korumak."

Yutkundum. Ağlamak istemiyordum. Ağladığım için üzülüp, bana acıyıp açmayacaktı bu kapıyı. Onu ikna edecektim. Boğazıma oturan yumruyu hafifletmek için boğazımı temizledim. "Haftalarımı size bunu söyleyip söylememem gerektiğini düşünerek geçirdim. Katil, baban olmayabilirdi, Devrim. Ve bu ilişki de kimseyi ilgilendirmezdi. Sadece burnumu sokmuş olurdum. Bildiklerimi bilirken, konuşmanızın yanlış anlaşılmaya müsait olduğunu anlamak zorundasın. Sana her şeyimle güvendiğimi bilmek zorundasın."

"Ben senin cephende savaşmaya iznim var sanmıştım. Sen her an gözün üzerimde, yanlış bir hareketimi bekliyormuşsun."

Diğer elimi de kapıya koydum. Ona bir dokunsam, her şeyi iyi edebilir miydim? Aradaki şu kapıyı yakıp yıkmanın bir yolu yok muydu? "Geçmiş için aynı şeyi söyleyemem. O zaman sana güvenmedim, doğru. Ama bu kez öyle değil, Devrim. Bu kez öyle olmadığını sen de biliyorsun."

Bir süre konuşmadı. Ona ulaşamadığımı, ikna edemediğimi ve edemeyeceğimi düşündüm ama beni şaşırtan bir şey sordu. "Hangi... geçmiş?"

Bu soru, burnumun direğini sızlattı. "O zaman da böyle parlamıştım ya..." derken polaroid fotoğrafı cebimden çıkardım ve kapının altından ittim.

Yüreğim ağzımda, göğüs kafesimdeki her bir organ birbirinin üzerine çıkıyormuş gibi hissederken bekledim. Bir şey söylesin diye bekledim. Ama beni öyle uzun bir sessizliğe mahkûm etti ki sonsuza dek sürecek sandım. Tüm ağırlığımı kapıya verirken, duyup duymayacağından emin olamayarak, "Hatırlıyorum," diye fısıldadım.

Kapının aniden açılmasıyla kendimi zeminde bulmam bir oldu. Sırtüstü düştüğüm yerden ahladım. Devrim ayakta, baş ucumda duruyor; elleri belinde, kara gözleriyle gözlerimi delip geçiyordu. "Ne zamandan beri?"

"Dans?"

"İnsan söyler, Bade!" derken kolumdan tutup kalkmama yardımcı oldu.

"Fırsat mı oldu?"

"Duyduğun şeyleri sorup etmeden arkanı dönüp *her seferinde* topuklarsan!" diye hızlı hızlı konuşmaya başladı, *her seferinde* kısmını özellikle vurgulamıştı. "Zaman olmaz tabii!"

"Devrim..."

Ama lafımı böldü ve boşalmaya başlayan bir baraj gibi cümleleri ardı sıra önüme dizdi: "Bir insan cephende savaşıyorsa ve ona güveniyorsan ne duyarsan duy önce ona sorarsın, Bade! Dünya seni etkilemez, diğer insanlar sizi etkilemez. Önce döner, yoldaşına sorarsın! İnsanların söylediklerileyle, birlikte alay edersiniz. Her şeyi birbirinize söylersiniz. Amalar olmaz, onu üzmek istemedim olmaz, bahanesi olmaz. Olmaz."

"Ben bunları ne bilirim!" dedim artık sinirlenmeye başlayarak. Anlamıyor muydu bu adam? Onu seviyordum. Ona güveniyordum. Bu tantana artık bitsin istiyordum. "Daha önce benim cephemde savaşan kimse olmadı ki! Öğreniyorum işte."

Bir an devam etmeyi düşündüm, onu ikna edene dek, gerekirse sonsuza dek konuşmayı. Ama içim o kadar sıkılmıştı ve artık o kadar dayanamıyordum ki, "Eeh!" dedikten sonra ne yaptığımı bile düşünmeden, kendimi durdurmaya fırsatım olmasın diye ikinci kere sorgulamadan aramızdaki mesafeyi hızlıca kapattım ve dudaklarımı dudaklarına mühürledim.

Bunun onu yumuşatacak, bir anlık küçük bir öpücük olacağını düşünmüştüm. Ama Devrim, ben geri çekilmeye niyetlendiğim anda beni belimden yakaladı ve kaçmama izin vermedi. Dudakları aynı anda hem yumuşacıktı hem de anın hararetiyle ya da belki de bunca zamandır beklemiş olmanın verdiği özlemle sert ve cüretkârdı.

"Seni," dedi nefes nefese geri çekildiğinde. "Öldüreceğim."

"İnsan kendi cephesindeki insanı öldürür mü hiç?"

Dudaklarını bir gülüş yokladıysa da buna izin vermedi, o sert ve küskün duruşunu hiç bozmadı. "Ne yapacağım ben seninle?"

"Al, ne yaparsan yap," dedim huysuz bir tavırla. Ona arkamı döndüm ve sesim gibi huysuz adımlarla koltuğa geçip kendimi attım. Kıvrılıp cenin pozisyonu aldım, gözlerimi kapattım. İnadını kırmış sayılırdım. Hâlâ affetmediyse de bununla sonra ilgilenebilirdim. Adrenalin vücudumdan çekilince, günlerin uykusuzluğu ve gerginliği üzerime çökmüştü. "Çok yoruldum. Boşandım. Dul bir kadınım artık. Başına bela aldın."

Derin bir iç çekiş duydum. O hiçbir şey yapmayacak, ben de oracıkta uyuyakalacağım zannettim. Bundan deliler gibi korktum. Ama Devrim beni cephemde hiç, bir gün bile yalnız bırakır mıydı?

Geldi, hiçbir şey söylemeden başımı hafifçe kaldırdı ve yanıma oturduktan sonra başımı yeniden indirerek dizine yasladı. "Çok mu yoruldun?"

"Çok. Biraz uyuyayım. Günlerdir uyuyamadım. Sonra sen anlat, neler oldu bir bir anlat. Sonra da ben anlatırım."

Bir eli saçlarıma gitti. Gözlerim kapalıyken ve bir hayal dünyasının içine göçmek üzereyken eli saçlarımı okşuyordu. Yoksa ellerinin okşadığı şey yüreğim miydi?

"O neden?" diye sordu bir mırıltı hâlinde, beni uyandırmak istemiyormuş gibi.

"Ya senle barışmazsak diye. Ya affetmezsen diye. Ya beni sevmiyorsan diye. Ben seni seviyorum çünkü."

Gözlerimi açtım. Yüz ifadesini görmek isteyerek başımı hafifçe çevirdim ve gözlerine baktım. Bana kirpiklerini kırpıştırarak, göz bebeklerinde hayret ve sevinçle bakıyordu. En sonunda gülüşü dudaklarına da bulaştı. Uzanıp alnıma bir öpücük kondurdu, geri çekilmeden önce fısıldadı: "Seni tabii ki seviyorum. Çok hem de."

İçim bembeyaz bir huzurla dolarken yeniden döndüm ve gözlerimi kapadım. İnsanın, sevdiği ve yanında rahat hissettiği insanların yanında uykusu gelir derlerdi. Burada sonsuza dek uyumak istiyordum.

Uykuya teslim olmak üzereyken, "Haklıymışsın," diye fısıldadım. "Sahiden bir peri masalı gibi hissettiriyormuş."

Bir Gecenin Yarısında

Uyandığımda, gecenin bir yarısıydı. Üzerime bir pike örtülmüştü. Etraf, bir abajurdan gelen sarı ışık sayesinde loştu. Hâlâ cenin pozisyonunda kıvrılmış yatıyordum. Başım artık bir yastığın üzerindeydi. Devrim kendi odasına geçmiş olmalıydı.

Başta yalnız olduğumu düşündüm. Ama hemen sonra, üzerinde uzandığım koltuğun hemen yanındaki tekli koltukta, Devrim'in bacak bacak üstüne atmış, elinde bir kitapla oturduğunu fark ettim. Abajur hemen onun yanındaydı.

Başımı hiç oynatmadan, uyandığımı ona sezdirmemeye çalışarak, gözlerimi ona sabitledim. Bu görsel şöleni, o benim bir liseliye dönüştüğümü fark etmeden izlemem gerekiyordu. Sarı ışığın siyah saçlarında dans edişini, gözlerinin kitabına odaklanışını ve elindeki kitabın sayfasının bir köşesinden tutan parmaklarını. Yutkundum. Ben böyle olmayacaktım. Âşık olmayacaktım. 2+1 evimde tek başıma yaşlanacaktım. Özgürlüğümü kısıtlayan hiçbir şey olmayacaktı. Yalnızca ben olacaktım.

Ne var ki, Devrim özgürlüğümü kısıtlayan son şey bile değildi. Aksine Devrim beni özgürleştiren biriydi. Zaten belki de aşk insanı özgürleştirmeliydi.

"Manzara iyi mi?" diye mırıldanışı, beni hayal dünyamdan uyandırdı. Gözlerini kitabından hiç ayırmamıştı, konuşurken de gözleri hâlâ kitabındaydı. Belki de hareketlendiğimi fark etmişti. Utanarak gözlerimi kaçırma ihtiyacıyla doldum ama gözlerim, ne yazık ki bu konuda benimle hemfikir değildi.

"Ne okuyorsun?" diye fısıldadım, sanki odada uyandırmamamız gereken biri daha varmış gibi.

Kitabı hafifçe kaldırdı. Bir klasik ya da roman görmeyi beklerken, modayla ilgili bir kitap görünce güldüm. "İş düşünmediğin bir an var mı?" diye sordum.

Dalgınca sayfayı çevirdi. "Sana bakarken düşünmüyorum," dedi, söylediği en normal şeylerden biriymiş gibi sıradan ve tasasız bir tonda.

"O yüzden mi şu anda bana bakmıyorsun peki?"

Güldü ama cevap vermedi ve gözlerini bana çevirmedi. Doğrulup ona inatçı gözlerle bakmaya devam ettim. Fayda etmedi. Üşüdüğüm için üzerimdeki pikeyi sırtıma doladım, kalkıp Devrim'in hemen önüne gittim ve başını kaldırıp bana bakmasını bekledim. Fayda etmedi. En sonunda sıkıldım ve oturduğu koltuğun üzerine çıktıktan sonra küçük bir kız çocuğu gibi, koltuğun kolçağına oturdum. Ayaklarım bacağına değiyordu.

Bu, bir etki yarattı. Sonunda başını kaldırıp bana baktı. Siyah gözleri biraz kederli, hep olduğundan daha durgundu. Koltuğun sırtına doğru yan bir şekilde, hafifçe yaslandıktan sonra kollarımı onun boynuna doladım ve daha yüksekte oturuyor olmanın verdiği avantajı kullanarak yanağımı başının hemen üstüne yasladım.

Bir süre sessizce oturduk. Hiçbir şey yapmadı. Beni itmediği gibi, kendine doğru çekmedi ya da bana sarılmadı. Elindeki kitabı bırakmadı ama artık sayfaları çevirmiyordu da. Başına doğru gülümsedim, saçlarına bir öpücük kondurdum. "Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldadım.

Bu, bir anahtarın kilidi açışı gibi aniden ve neredeyse bir klik sesiyle bir kapıyı araladı. Devrim'in yutkunduğunu hissettim, başını eğdiğini. Bir elimi, kastığı çenesine koydum.

"Hayatımızı hep çok zorlaştırırdı," dedi Devrim boğuk sesiyle. "Özellikle Miray'ınkini. Ama bu kadarını... bu kadarını kimse tahmin edemezdi. Böyle bir adamın oğlu muyum ben yani?"

Oturduğum yerden onu göremiyor olmanın verdiği isyan ve cesaretle, uzanıp elindeki kitabı kapattım, abajurun olduğu sehpaya bıraktım. Sonra da temkinli hareketlerle koltuğun kolçağından inip onun yanındaki küçük boşluğa yan bir şekilde iliştim. Bacaklarımı onun bacaklarının üstünden geçirip diğer kolçağa dayadım.

Kucağına oturdum yani, evet. ***Susar mısınız?***

Benim önünü hafifçe kestiğim sarı ışık, loş bir şekilde Devrim'in yüzünü aydınlatıyordu. Daha önce hiç bu kadar kederli görmediğim gözleri gözlerimde dolaşıyordu. Bir gözyaşı damlası sol yanağının yarısında kalmıştı.

Onu şefkatle sildim, yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Ailemizi seçemeyiz. Ama kim olmak istediğimizi seçebiliriz. Ve olduğun adama deliler gibi âşığım."

Bu, onu biraz olsun gülümsetti. "Ben sana daha uzun süredir ve daha delice âşığım. İki evrende de itinayla kafayı yememe neden oldun, Bade Kemer."

Bu sözleri onun ağzından ilk kez duyuyor olmanın sevinci, kalbimi bir pamuk şekere çevirdi. Aleve değmiş buz gibi eridiğimi hissettim.

Bir an için düşünürmüş gibi başımı tavana kaldırdım. "Bir evren daha olsa, orada da bunu başarabileceğime emin gibiyim."

Keyifle güldü, kollarını sırtıma doladıktan sonra dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. "Hiç gelmeyeceksin diye çok korktum."

"Ben de yaşadığımız her şey yalandı diye çok korktum. Bana yalan söyledin zannettiğim için çok korktum. Tanıdığım adam

hiç var olmadı mı diye çok korktum." Devrim yine saçlarımla oynamaya başlamıştı. Başımı tatlı tatlı yana eğdim. "Ödeştik sayalım."

Bana kısık gözlerle baktı. "Bir buzdağından hâlliceydin hani. Böyle bir yanın olacağını hiç tahmin etmezdim."

"Nasıl bir yanmış o?" diye sordum oyunbaz bir tavırla.

"Öyle bir yan işte," dedi oyunu sürdürerek.

Peşini bırakmadım. "Tamam da nasılmış yani?"

Bunu sen istedin der gibi hain gözlerini gözlerime dikti. "Kucağıma oturmana neden olacak bir yan yani. Liseli kızlar gibi beni kesecek bir yan. Kapının ağzından benimle konu..."

Dünyanın en utanç verici şeyleri listesine hızla ve kalitemle giriş yapmıştım. Koluna vurarak onu durdurmaya çalıştım. "Tamam, tamam. Sus!"

Geniş bir kahkaha attı. "Şş!" dedim telaşla. "Kızcağız uyuyordur, uyandırma."

Aklına yeni gelmiş gibi duraksadı. "Saat kaç oldu gerçekten?" Duvardaki saate göz attı. "Gece yarısını yeni geçmiş." Keyifle gülümsedi. "Bu kez bal kabağına dönüşmedik."

"Bir kez daha bal kabağına dönüşürsem ya da evren değiştirirsem, emin ol gerekirse bu dünyayı talan edip Büyücü Kadın'ı bulurum, Devrim. Yetti artık."

"Sakin ol, canım," dedi kolumu okşarken. "Bitti artık. Buradayız, bak."

İçim ısındı, geniş bir tebessümle ona baktım. "Canın mıyım peki gerçekten?"

Bir kahkaha daha koptu dudaklarından. Tebessümüm yüzümden silindi. "Ne gülüyorsun ya? Mesela genel anlamda *canım* da demiş olabilirdin. Mesela *yok canım, o öyle değil*'deki canım gibi. Ama *canım* da demiş olabilirsin. Burada bir yanlış anlaşılmaya daha sebebiyet vermeyelim diye soruyoruz..."

Konuştukça batıyordum. Bunu fark eder etmez sustum.

"*Canım* anlamında canım, Bade. Can anlamında. Hayatımsın anlamında."

İyice utanarak ayaklandım. "Sus, tamam, tamam."

Beni kolumdan yakaladı. "Artık kaçamazsın. Kaçmak yok."

Bu cümlesi beni durdurdu. Olduğum yerde kalıp ona döndüm, ciddi bir ifadeyle, "Artık kaçmak yok," dedim. "Gerçekten yok."

Dudaklarıma bir öpücük daha bıraktı. "Uyu artık, hadi. Yatağımın nevresimlerini değiştirdik. Sen orada uyu. Ben burada yatacağım."

"Tabii ki burada uyumayacaksın, canım," derken ayaklandım ve onu bir kolundan çekiştirerek peşime taktım. Bana engel olmak yerine adımlarıma ayak uydurdu.

Yürürken bir anlığına dönüp ona baktım. Bana genişçe gülümsedi, tebessümü geceyi aydınlattı. Geri kalan hayatıma bu aydınlıkta, içimde bu sevdayla, her şartta ve koşulda beni özgürleştiren bir adamla devam edeceğim için kendimi dünyanın en mutlu insanı gibi hissettim.

-SON-

GÖKTEN ÜÇ LANET DÜŞMÜŞ

Miray Zedavengidar

Esen rüzgâra karşı şirketin çatısında oturuyorduk. Şiddetli rüzgâr uzun saçlarımı oraya buraya uçuşturuyordu. Üzerimde bir sakinlik vardı. Bu, artık babamdan korkmadan bu çatıya çıkabilmenin verdiği huzurun sakinliği miydi yoksa fırtına öncesi sessizliğin sakinliği miydi, bilmiyordum.

İleri doğru birkaç adım atıp korkuluklardan sarktım. Uzun binanın hemen önünde, aşağıda Devrim ve Bade'yi görebiliyordum. Sarılıyorlardı. Gülümsedim.

"Biliyorsun," dedim onlara arkamı dönerek. "Çocukları bu kadar harap etmene gerek yoktu."

Hümeyra, az önce benim de oturduğum bankta yüzünde keyifli bir tebessümle oturuyordu. Üzerinde her zamanki gibi şık kıyafetler vardı. Uzun zümrüt yeşili elbisesinin kendi tasarımı olduğuna emindim. Sözlerime neşeyle güldü. "Sen de biliyorsun ki Büyücü Kadın üzerinde pek bir etkim yok. Ortaya çıktığı zaman başına buyruk ve acımasız davranıyor."

Bunun yalan olduğunu biliyordum. Büyücü Kadın, ondan ayrı bir karakter değildi. Elbette ortaya çıktığı zaman halama kimsenin tahayyül dahi edemeyeceği güçler veriyordu ama içinde bir yerlerde yine de halam, halam oluyordu. Bunu bana defalarca anlatmıştı. Yine de onu yalanlamadım.

"Doğruyu söyle. Tüm bunları babam yakalansın diye yaptın, değil mi?"

Omuz silkti. "Olayların bizi nereye getireceğini tahmin etmem imkânsızdı. Ayrıca insanların seçimlerini de öngöremem, biliyorsun. Devrim o evrenden asla çıkamayabilirdi."

Gerçekleri yine çarpıttığını biliyordum. Öngöremezdi, evet ama çoğunlukla potansiyelleri doğru tahmin ederdi. Onu yine de yalanlamadım.

Nitekim beni yanıltmadı ve devam etti: "Ama baban akıllansın diye yapmadığım büyü kalmamıştı. Bazen yalnızca... işe yaramıyor."

Derin bir nefes alarak yeniden yanına oturdum. "Bu iş beni korkutuyor, hala," dedim içten bir sesle. "Yapabileceğimden emin değilim."

Hümeyra, Büyücü Kadın'ı benimle tanıştırdığında on sekiz yaşımı yeni doldurmuştum. Doğum günü partimden sonra almış, beni kimsenin olmadığı bir ormana götürdükten sonra ben ona inanana dek yüzünü, kendi yüzü ve Büyücü Kadın yüzü arasında değiştirip durmuştu. "Yirmi dokuzunu bitirdiğin gün hepsi sana geçecek," demişti bana. Ona inanmam yıllar sürmüştü.

Ama Büyücü Kadın böyleydi. Ölmezdi. Biçim değiştirirdi ve nesiller boyu ailenin en büyük kadınlarında yaşardı.

"Ben de böyle hissetmiştim," dedi nostaljik bir ses tonuyla. "Eğer istersem, ona biraz daha tutunabilirim. Sen hazır olana dek. Ama çok yoruldum, yavrum."

İçim anlayışla doldu. Güç ne kadar fazlaysa o kadar sabır ve cesaret gerektiriyordu. Devrim'in büyüsü bile onu başlı başına

çok yormuştu. Ve ondan çok daha büyük, çok daha kudretli onlarca büyüsüne şahit olmuştum. Dinlenmek onun da hakkıydı.

"Büyücü Kadın bana geçince..." dedim şüphe dolu bir sesle. "Sahiden hiçbirini hatırlamayacak mısın?"

"Halam bana öyle söylemişti," dedi omzunu silkerken. "Ve güçler bana geçtikten sonra, bir an için bile hatırladığına dair bir işaret vermedi. Öyle olacağını düşünüyorum." Kaşları çatıldı. "Ne kadar vaktimiz kaldı?"

Saatime baktım. Gün döndüğünde, doğum günüm olacaktı. "Altı saat, kırk beş dakika."

Yorgunca gülümsedi. "Hala," dedim merakla. "Neden hiç evlenmedin?"

Bunu ona daha önce hiç sormamıştım, o da hiç anlatmamıştı. Bu soruyu sonunda sormuş olmamın verdiği şaşkınlık yüzüne yansıdı. "Dürüst olayım mı?"

Başımı salladım. Yüzünü genç bir gülüş kapladı. "Büyücü Adam'ın gerçek hayatta kim olduğunu bir türlü bulamadım çünkü."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Ona mı âşık oldun?"

Gülüşü genişledi. "Âşık olmamam imkânsız gibiydi. Büyücü Kadın ve Büyücü Adam birbiri için yaratılmış sanki. Dönüştüğümüzde birbirimizi tanıyoruz, birlikte olabiliyoruz zaten. Kimseyle evlenmeme gerek yoktu. Zaten hayatımın aşkıyla birlikteydim."

"Ama..." dedim kaşlarım çatılırken. "Ben de mi ona âşık olacağım? Yani bir sonraki Büyücü Adam'a."

"Bunu bilemeyiz," dedi. Sesinde hiç ipucu yoktu. "Ama bildiğim kadarıyla sen zaten âşıksın birine."

Ellerimle yüzümü kapadım. "Ben dönüşünce ona ne olacak, hiçbir fikrim yok. Zaten her şey karmakarışık."

Halam, bilmiş bilmiş gülmeye başladı. Bu gülüşü tanıyordum. Kahretsin, bu gülüşü tanıyordum! Başımı kaldırdım. Yanımda Büyücü Kadın oturuyordu.

"Ne yapıyorsun?" dedim korkuyla.

Halam, Büyücü Kadın, hiçbir farkları yoktu. Gülmeye başladı. "Büyücü Adam'la çok mutluyduk... ama işin aslı kendi hayatımda çok mutsuzdum, Miray. Yalnız olmak çok zor. Bu iş seni yalnızlaştırıyor. Ve eminim, birine âşıkken daha da zordur yalnızlık."

"Ee?" dedim korkuyla ayağa kalkarken.

"Eee'si," dedi ürkütücü bir sakinlikle. "Bu işi tek başına beceremeyeceğin açık."

"Hala," dedim yalvarırcasına. "Hayır."

Ama elleri, büyünün izleriyle dolmaya başlamıştı bile. "Son büyü gücüm, yavrum. Senin için. Altı saat yeter de artar bile."

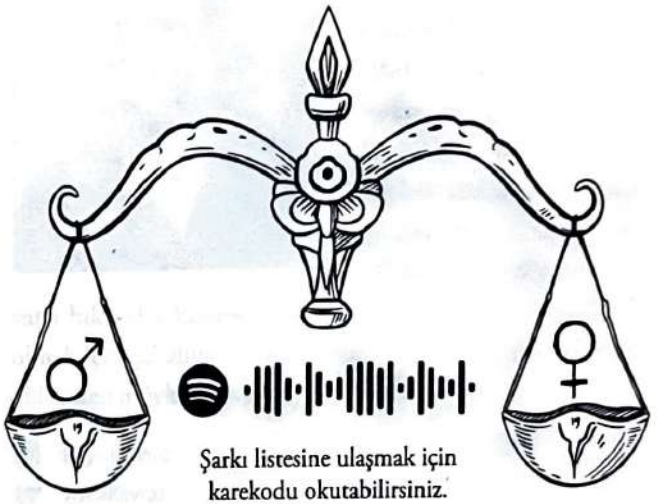
Ne yapacaktı? *Ne yapıyordu?*

Büyülerini defalarca izlemiştim. Asla tahmin edemezdiniz. Gerçeklikten kopmak istemiyordum. Yeterince uzun zamandır kaçıyordum.

"Bu, sana gitmeden önce son hediyem olsun," derken ellerinde kar beyazı bulutlar toplandı. "Bu yeni dünyanın tadını çıkar, evladım."

İçim korkuyla dolarken önce etrafım, sonra da tüm dünya bembeyaz bir toz bulutuyla kaplandı.

Şarkı listesine ulaşmak için
karekodu okutabilirsiniz.

R. AYÇA KAVRAZ

1996 yılında İstanbul'da dünyaya gelen R. Ayça Kavraz, Kocaeli Üniversitesi Tıp Fakültesinden mezun olmuştur. 2021'den beri Ankara'da yaşamakta ve Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları üzerine uzmanlık eğitimi almaktadır. Çocukluğundan beri öykülere tutkun yazarımız, lise döneminden bu yana hikâyeler kaleme alıyor. Bir yandan iyi bir çocuk hekimi olmak için çabalıyor, diğer yandan hem kendini hem okurlarını gülümseten öyküler yazmaya devam ediyor.

r.aycakavraz
AycaKavraz
raycakavraz

BİR KÂBUSA DALMAK

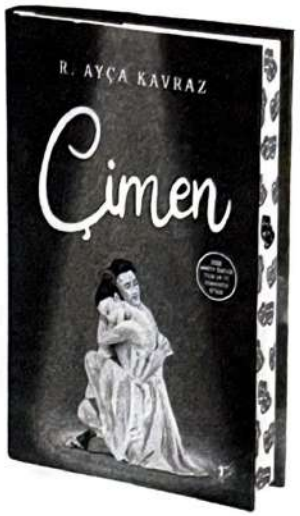
R. Ayça Kavraz

"Her yönüyle sizi destekleyen bir dünyadan her yönüyle size düşman bir dünyanın ortasına dımdızlak düşünce, sizi destekleyen o dünyanın, aslında bir başkasının ayağını kaydırdığını fark ediyordunuz; bunu ancak ayağı kayan ben olduğumda anlayabildiğim için kendimden utanıyordum."

Devrim, ataerkil toplumun dogmaları altında yetişmiş, yakışıklı, zengin bir genç adamdır. Günün birinde, şoförü olmak için başvuran Bade'ye söyledikleri yüzünden Büyücü Kadın tarafından lanetlenir ve bambaşka bir dünyaya uyanır. Artık yaşadığı dünyaya anaerkil bir toplum hâkimdir ve her şey tersine dönmüştür.
Üstelik bu garip dünyada Devrim, hayatına devam edebilmek için Bade'ye muhtaçtır.

Devrim bir yandan içinde bulunduğu çıkmazdan bir an önce kurtulmak için türlü yollar denerken bir yandan da kendini önceki hayatında sıkı sıkıya bağlı olduğu değerleri sorgularken bulur.

Toplumsal cinsiyet eşitsizliğine bir tepki niteliğindeki bu kitap, sizi bazen hüzünlendirecek bazen de acı acı güldürecek ve toplumun size biçtiği rolleri sorgulamanızı sağlayacak.

ÇİMEN

R. Ayça Kavraz

Aylardır büyük bir kalp kırıklığıyla baş başa olan Güneş Atay'ın tekdüze günleri, çok sevdiği ve birlikte çalışmak istediği tiyatro grubu Çimen'le bir araya gelmesiyle yön değiştirir. İlk gençlik yıllarından beri bu grubun bir parçası olmanın hayalini kuran genç kadın, özlemini çektiği sahnelere hayranı olduğu ekiple dönmenin heyecanı içindedir. Ancak onu sadece heyecanla beklediği sahne deneyimi değil; yalnızca sahnede gördüğü, yaralarını saklayan bir aile de beklemektedir.

Bu, geçmişi yakasını bırakmayan Can'ın, yanı başındaki bir sevgilinin yasını tutan Destan'ın, yalnızlığı bir kalkan gibi kuşanmış olan Ömür'ün, bir çocuktan farksız ruhuyla ailenin koruyucusu olmak zorunda kalan Mert'in, hepsine gıptayla bakarken kendi öyküsünü yaşamayı unutan İrem'in ve elbette, yeni umutlara ihtiyaç duyan Güneş'in öyküsü...

Güneş, kalp kırıklığını uzun süredir kurduğu hayalle unutmaya çalışırken kalbine bir filiz gibi yerleşen aşkını yeşertebilecek; geçmişin gölgesini her daim üzerinde hisseden Çimen'i umut dolu bir geleceğe taşıyabilecek midir?

artemismilenyum